

နန်းတော်စာပေ

ပန်းဒေါင်း လက်ကရည်ကျော်

ပန်းဒေါင်း လက်ကရည်ကျော်

မြန်မာအင်တာနက်စာကြည့်တိုက်

mmnetlibrary.com

သို့

လှူဒါန်းသည်

mmnetlibrary.com

မြန်မာ့စာပေ

နန်းတပိတေ

အမှတ် - ၂၀၀၊ ပထမထပ်၊ နန်းတပိတေ(အထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၃၈၃၀၂၅၊ ၃၉၀၆၃၃
email : crowntrp3@gmail.com

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

မျက်နှာပုံးပန်းချီ

ဇော်မောင်

အတွင်းပန်းချီ

ဇော်မောင်

ဖလင်

AZ

အုပ်စု

၅၀၀

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်မျိုးမြတ်(၀၃၃၈၄)၊ နန်းဒေဝီစာပေ
အမှတ် - ၂၀၀၊ ၃၆ လမ်း (ပထပ်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးမျိုးညွန့် (၁၃၀၁၆) စာပေလောကပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

လက်ာရည်ကျော်

၈၉၅. ၈၄

ပန်းဒေါင်း/လက်ာရည်ကျော်၊ ရန်ကုန်။
နန်းဒေဝီစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၄။
၂၄၀ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈. ၄ စင်တီမီတာ
(၁) ပန်းဒေါင်း

ပန်းဒေါင်း

မင်းသိန်း

mmne library . com

အမျိုးသားစာပေဆုကို လူငယ်စာပေ ကဏ္ဍမှ ရရှိခဲ့သည်။
ကြိုးကြာတောင်ပံစက်သံ ကို စင်ရော်ရုပ်ရှင် ထုတ်လုပ်ရေးမှ
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၂၀၀၉ ခုနှစ် အတွက်
အကောင်းဆုံး ဇာတ်ကားဆုနှင့် အကောင်းဆုံး ဇာတ်ညွှန်းဆု၊
အကယ်ဒမီနှစ်ဆု ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် **ကြိုးကြာ
တောင်ပံစက်သံ** ကို တက္ကသိုလ်များ မြန်မာစာအဖွဲ့က
တတိယနှစ် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (မြန်မာစာ) အတွက် ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်အဖြစ်
သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ဒုတိယ ဝတ္ထုရှည်
ဒေါက်တာရွှေသွေးနှင့် မပန်းပွဲ သည်လည်း အမျိုးသားစာပေဆု
ကို ဝတ္ထုရှည်ကဏ္ဍမှ ရရှိခဲ့သည်။

ယခုအထိ ဝတ္ထုရှည် ခုနစ်ပုဒ်နှင့် ဝတ္ထုတို ၁၀၀ ကျော်
ရေးသားခဲ့ပြီး ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်များလည်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ ကလေးကျန်းမာရေး ပညာပေးစာအုပ်
များ ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး **မမွေးဖွားမီမှ အရွယ်ရောက်သည်
အထိ ကလေးပြုစု စောင့်ရှောက်နည်းများ** စာအုပ်နှင့် ၂၀၁၃
ခုနှစ်တွင် သုတစွယ်စုံ စာပေဆုကို အသုံးချသိပ္ပံ ဘာသာရပ်ကဏ္ဍ
မှ ရရှိခဲ့သည်။

လူငယ်ပညာပေး ဆောင်းပါးများလည်း စဉ်ဆက်မပြတ်
ရေးသားခဲ့သည်။

ဓမ္မဆောင်းပါးများလည်း ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။

ယခုအခါ ဆရာသည် ပါမောက္ခ၊ ဌာနမှူး၊ ကလေးကျန်းမာ
ပညာဌာန၊ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) ရန်ကုန်၊ တာဝန်ခံ ကလေး
အထူးကု ဆရာဝန်ကြီး၊ ကလေး ဆေးရုံကြီး ရန်ကုန်နှင့်၊ ဥက္ကဋ္ဌ၊
ကလေးကျန်းမာပညာအဖွဲ့၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဆရာဝန်များအသင်း
တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ရင်း ရသ၊ သုတနှင့် ဓမ္မစာပေများ
စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားလျက်ရှိသည်။

စာရေးသူ၏ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ရဲမြင့်ကျော် ဖြစ်သည်။

၁၉၆၁-ခုနှစ်တွင် ဧရာဝတီတိုင်း၊ မြန်အောင်မြို့နယ်၊ မြို့မ
တဲကြီးကုန်း ကျေးရွာတွင် အဖ ဦးစင်ညွန့်၊ အမိ ဒေါ်မြရီတို့၏
ဗုတိယသားအဖြစ် ဖွားမြင် ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး အ. ထ. က(၁) လမ်းမတော်
(ယခင် စိန်ဇွန်းကျောင်း)၊ အမှတ်(၂) ဒေသ ကောလိပ် လှိုင်
နယ်မြေနှင့် ဆေးဇာတာသိုလ် (၁) ရန်ကုန်တို့တွင် ပညာသင်ကြား
ခဲ့သည်။

ကလေးအထူးကု ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပြည်တွင်း
ပြည်ပမှဘွဲ့လွန်နှင့် ဒီပလိုမာ ချစ်ခင် ရရှိခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ
ပေါင်း ၁၀ နိုင်ငံကျော်ခန့်သို့ ပညာတော်သင်၊ လေ့လာရေးနှင့်
ဆေးပညာနိုးနှောဖလှယ်ရေး အစည်းအဝေးများ သွားရောက်
ခဲ့သည်။

ပြည်တွင်းနေရာဒေသ အနှံ့အပြားတွင်လည်း ရာထူးအဆင့်
အမျိုးမျိုးနှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်မှစ၍ လင်္ကာရည်ကျော် ကလောင်အမည်ဖြင့်
ရသစာပေ များ ရေးသားတုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်
ဝေသော ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုရှည် 'ကြီးကြာတောင်ပံစတိတ်သံ' ဖြင့်

အမှာစာမဟုတ်သောကျေးဇူးစကား

သည် 'ပန်းခေါင်း' ဝတ္ထုရှည်တွင် အသက်အရွယ် ဂုဏ်ပညာ အားဖြင့် ကျွန်တော်ထက်များစွာ နုနယ်သော်လည်း စိတ်ဓာတ် နှလုံးသား ကြီးမြတ်မှုတွင် ကျွန်တော်က ပီတိဖြင့် တုန်လှုပ်မိ သည်အထိ အသိအမှတ် ပြုခဲ့ရသော လူငယ်၊ လူရွယ်တချို့၏ လုပ်ရပ်တွေကို အခြေခံ၍ ဇာတ်လမ်းရေးဖွဲ့ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုသဘောအရ ဖွဲ့ရသဖြင့် ဇာတ်လမ်းက သူတို့လေးတွေ၏ ဇာတ်လမ်းမတုတ်သော်လည်း သူတို့ကလေးတွေ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ဝိညာဉ်က သည်ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခါလျက် ရှိသည် ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သည်။ သူတို့ကိုကျော်၍ ကျွန်တော်က ဘာမှ အမှာစာ ရေးစရာ မလိုပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အမှာစာ မဟုတ်သော ကျေးဇူးစကားဟု ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျေးဇူး တွေကိုပဲ ထုတ်ဖော်ပါမည်။

ပထမဦးဆုံး ကျေးဇူးတင်ချင်သူတွေကတော့ စာဖတ် ပရိသတ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ရသစာပေ အားနည်းနေပြီဟု အများ က သမုတ်ကြသော ကာလတစ်ခုမှာ မူရင်း ဆရာဝန်အလုပ်ကို

ကျောမခိုင်းနိုင်ပါဘဲနှင့် ကြိုးစား၍ ရသစာပေတွေ ရေးခဲ့တာ သည်စာအုပ်နှင့်ဆိုလျှင် ဝတ္ထုရှည်က ရှစ်ပုဒ်တိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သည် ရှစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့ရတာ တကယ်လည်း ရှစ်နှစ်ကြာခဲ့ပါသည်။ သည်အချိန်အထိ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုရှည်များကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အားပေးနေကြဆဲဖြစ်သော စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးကို ကြည်နူး မြတ်နိုးစွာ ကျေးဇူးစကား ဆိုပါရစေ။

စာဖတ်ပရိသတ်သာ သည်သို့ အားမပေးခဲ့လျှင် သည်စာတွေ အားလုံး ရင်မှာငုံ၍မြဲ၍ ဘဝနိဂုံးချုပ်ရမှာပါ။

‘ရသစာပေဆိုတာ ကိုယ်ကျင်လည်ခဲ့ရာ ခေတ်တစ်ခုကို မှတ် ကျောက် တင်မပြနိုင်လျှင် တာဝန်မကျေအူး’ တဲ့။

(မမ) နုနုရည် (အင်းဝ) ကျွန်တော်ကို ပြောဖူးပါသည်။

‘တိမိတွေ တောင်တွေနှင့် ဓရီးသည်’ မှာ ကျွန်တော်တာဝန် ကျေဖို့ တစ်ခါ ကြိုးစားဖူးပါသည်။ ကန်သတ်ချက်တွေ ရှိနေဆဲ ကာလမို့ စိတ်သွားတိုင်း ‘ထက်’ မပါခဲ့ပါ။ သည် ‘ပန်းဒေါင်း’ မှာ ထပ်ကြိုးစားထားပါသည်။

ဆရာဝန် စာရေးဆရာဆိုသည့် ဥက္ကံက ထွက်၍ ၂၀၁၀ နောက်ပိုင်း ခေတ်ပြိုင် မြန်မာနိုင်ငံ အခြေအနေတွေကို မြင်အောင် ကြည့်ရာတွင်တော့ တာဝန်တွေက တစ်ဖက်မို့ Facebook ကို တော်တော်အားကိုးခဲ့ရပါသည်။

သည်အတွက်တော့ Facebook မှာ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်ရခဲ့သော မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများ ဖြစ်ကြသည့် ဆရာကြည်မင်း (ကျော်စောမင်း)၊ ရဲဝင်း၊ ကိုသောင်း (ပုလဲမြေ) (ဒေါက်တာ) စိုးမင်း (ငွေစန်းရောင်)၊ မင်းဒင်၊ (ဦး) ထွန်းလွင် (မိုးလေဝသ)၊ (ဦး) ကျော်သူ (နာရေးကူညီမှုအသင်း)၊ (မမ) သန်းမြင့်အောင်၊

ယဉ်ယဉ်နှောင်း (ဆေး-မန်း) စသူ စသူတို့အပြင် ကျွန်တော်နှင့် အမြဲ အတူ ရှိနေတတ်သည့် တပည့်ကျော် ဒေါက်တာခန့်ဝင်း (ASE Enterprise) တို့ကို ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိပါသည်။

နောက်ဆုံးမှ ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူကတော့ အရေးအကြီးဆုံး သူပါ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က ကျွန်တော် Facebook ကို ဟိုရှာ ဒီရှာရင်းနှင့် ရွာကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းတွင် အောဆောင်း ဦးထုပ်ဆောင်း၊ ပါဝါ မျက်မှန်တပ်၊ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားသည့် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် အသက်က ၂၅ လောက် အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ဦး ပုံပြင်ထိုင်ပြောပြနေတာကို ကလေးတွေ ဝိုင်းပြီး နားထောင်နေသည့် ပုံကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ အဲသည် မိန်းကလေး ဘာလုပ်နေတာလဲ သိချင်စိတ်ဖြင့် အဲသည့် မိန်းကလေး၏ စာမျက်နှာကို ကျွန်တော် ရှာဖွေလိုက်တော့ လား လား-

အရွယ်နှင့် မမျှအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူကလေးပါလား။

ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့နယ်အတွင်း လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲလှသည့် တောင်ပေါ်ရွာတွေမှာ ခြေကျင်တစ်လှည့် ဆိုင်ကယ်နှင့်တစ်လှည့် လှည့်လည်သွားလာရင်း ကျောင်းတွေ ဆောက်လိုက်၊ ရေကန်တွေ ဆောက်လိုက်၊ ဆေးကုလိုက် ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေ စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်ကိုင်နေသူလေး။ တစ်ကိုယ်တော် ပရဟိတသမားများ ကွန်ရက်ဆိုတာကိုလည်း တည်ထောင် ထားလိုက်သေးသည်။

သူမူရင်းအလုပ်ကလည်း ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ အယ်ဒီတာ တဲ့။ အလုပ်အားတိုင်း သူ့ကိုယ်ပိုင် အချိန်တွေကို ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေလုပ်ရင်း ကုန်လွန်စေသူ၊ သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေရော၊ ပြည် တွင်း ပြည်ပ အလှူရှင်တွေဆီက ရသမျှ အလှူ ငွေတွေရောကို

ထိရောက်မှာ အသုံးချနေသူ၊ သူ့ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်
ကူညီနေသူအားလုံး အလှူငွေကို နှမ်းပါးသူတွေအတွက် တစ်ပြား
မကျန် သုံးစွဲစေပြီး ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် လိုက်ပါခိုင်းတာတောင်
ကူညီသူတွေ အများကြီး ရှိနေလောက်အောင် စည်းရုံးရေး
စွမ်းရည်ထက်ပြက်သူ။

သည်လို လူငယ်မျိုးလေးတွေ သည်ခေတ် ကလေးတွေထဲမှာ
ရှိနေသည်ဆိုတာ အဝေးကြားကလေး ကြားရတာနှင့်တင်
ကျွန်တော် တော်တော် ပီတိ ဖြစ်မိသည်။ သူ့စာမုက်မှာကို ထက်
အောက်စုံဆန်ကြည့်တော့ သူ ကလေးလေးတွေကို လက်သည်း၊
ခြေသည်း ညှပ်ပေး နေပုံတွေ၊ နေပူကျတဲ့ကြီးထဲမှာ မနေမနား
လျှောက်သွားနေပုံတွေ၊ ဒေသခံတွေနှင့် တိုင်ပင်နေပုံတွေ၊ အစုံ
အစုံ ထွက်လာသည်။ သူ့အကြောင်းတွေ ပို၍ပို၍ သိချင်လာ
သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်လည်း သူ့ကို လုံးဝမသိ၊ သူကလည်း
ကိုယ့်ကို သိမှာမထုတ်သည့် ကိုယ့်သမီးအရွယ် အဲသည် မိန်းက
လေးကို Facebook မှာတင် စာရေးမိတ်ဆက်၍ သူနှင့်
စိတ်ဓာတ်ချင်း၊ လုပ်ရပ်ချင်းဆင်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ဖတ်ကောင်ဖွဲ့ ဝတ္ထုရေးခွင့် တောင်းမိသည်။ သူက ဝတ္ထုရေးဖို့ကို
ခွင့်ပြုသော်လည်း သူကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ထက် အလုပ်ရှုပ်နေပုံရ
သည်။ ကိုယ်မေးသမျှကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဖြေနိုင်ရှာ။ ရေးချင်စိတ်
ပြင်းပြနေသော ကျွန်တော်ကတော့ ရသမျှသော အချက်အလက်
တွေကို အခြေခံ၍ ဝတ္ထုသဘော ထိုးဖတ်ကလေးတွေ ပေါင်းစပ်
ကာ 'ပန်းဒေါင်း' ကို သရဖူမှာ စရေးဖြစ်သွားသည်။

အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်တစ်ဝက် ကျိုးကာမှ လူချင်း မတွေ့
ဖူးသော်လည်း လေးစားရသော စာရေးဆရာကြီး ကြည်မင်း

(ကျော်စောမင်း)နှင့် ကော့မှူးမြို့နယ်တွင် ဒေါ်ခင်ကြည် ဖောင်
ဒေးရှင်း၊ ရွှေလျားစာကြည့်တိုက်မှ ပြုလုပ်သည့် စာပေ
ဟောပြောပွဲ အတူတူ သွားဟောပြောကြရင်း စကားစပ်မိရာက
အဲသည် မိန်းကလေးက ဆရာကြီးသမီး အငယ်ဆုံးကလေးမှန်း
သိရပြီး လူချင်း ခင်မင်ခဲ့ရသည်။

အဲသည် သမီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပရဟိတ အလုပ်တွေ
နှင့် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ။

အမေရိကန် အခြေစိုက် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုစာ ပရဟိတ
သမားများကို ခိုးမြှင့်သည့် 'လူထုဂုဏ်ရှည် အထူးဆု'ကို သူ့ကို
ခိုးမြှင့်သည့် အခမ်းအနားကိုတော့ ကျွန်တော် တက်ဖြစ်အောင်
သွားတက်ခဲ့သည်။ အဲသည်ညက သူ သူတို့အဖွဲ့နှင့် အဲသည်
နေ့ကမှ လူချင်းဆုံတွေ့ခွင့်ရသည့် အလှူရှင်တွေ အတူ ညစာ
စားကြသည့်ပွဲမှာ ကျွန်တော် စကားပြောခွင့် ရခဲ့သည်။

'ကျွန်တော်ဟာ သိပ်အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်
မဟုတ်ပေမယ့် စာပေဆု သုံးမျိုးလောက်တော့ ရဖူးတဲ့ စာရေး
ဆရာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့အဖို့တော့ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မရဖူး
သေးတဲ့ ဆုထပ်ရသလိုပဲ ခံစား ရပါတယ်။ အဲဒါကတော့
ကျွန်တော်လေးစားတဲ့ တကယ် အပြင်မှာရှိတဲ့ လူငယ်တစ်
ယောက်ကို မှီပြီး ဇာတ်ကောင်ဖန်တီးပြီး ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ရေးတာ၊
ဝတ္ထုမပြီးခင်မှာပဲ အဲသည် လူငယ် ဂုဏ်ပြုဆုခိုးမြှင့် ခံရတယ်ဆို
တော့ စာအုပ်မပြီးသေးခင် ဆုရသလိုပဲ ခံစားရတာ အမှန်ပါပဲ'

အဲသလို ကျွန်တော် ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

မှန်ပါသည်။

'ခင်နှင်းကြည်သာ' ပါ။

'ပန်းခေါင်း' အတွက် ကျေးဇူးတင်ရမည့် သူတွေထဲမှာ သူ
အဓိကအကျ ဆုံးပါပဲ။ ပန်းခေါင်းမှာ ကျွန်တော် မြှုပ်နှံခဲ့သည့်
စေတနာ ရောင်ပြန်ဟပ် ခံရမည်။ အသိအမှတ်ပြုခံရမည်
ဆိုလျှင်လည်း အဲသည် ပီတိကို အခံစားထိုက်ဆုံး သူက အဲသည်
သမီးငယ်ပါပဲ။

ခင်နှင်းကြည်သာကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဆန္ဒမန်ဖြင့်
လင်္ကာရည်ကျော်

mmnetlibrary.com

mmnetlibrary.com

ပန်းဒေါင်းနှင့် ပန်းဒေါင်းဖန်တီးသူများ

(၁)

စာရေးဆရာရဲ့ အဓိက အရည်အသွေးကို သုံးမျိုးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ မြင်တတ်ခြင်း၊ စိတ်နှလုံးတင်ပြတတ်ခြင်းနဲ့ ရေးဖွဲ့တတ်ခြင်းတို့ပါပဲ။ ခံစားတတ်ဖို့ကို ဘာကြောင့် ထည့်မပြောသလဲ ဆိုတော့ အဲဒီသုံးမျိုးစလုံးမှာ ခံစားတတ်ခြင်းက ပါနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။ မခံစားစားရင် မမြင်ပါဘူး။ ကိုယ်ခံစားရသလို စာဖတ်သူ ခံစားသွားရအောင် အနှေးအမြန် အနိမ့်အမြင့်တွေနဲ့ ဇာတ်ကွက် တည်ဆောက်ရပါတယ်။ ခံစားပြီးမှ တည်ဆောက်ရင် ဇာတ်ညွှန်းကောင်း တစ်ပုဒ်ကို ဒါရိုက်တာကောင်း တစ်ယောက်က ရိုက်ပြီး ဖလင်အယ်ဒီတာကောင်း တစ်ယောက်က တည်းဖြတ်ပေးထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကောင်း တစ်ကားလို ကြွလာပါတယ်။ ဒါဟာ အတတ်ပညာနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ စကားပြေနဲ့ ရေးဖွဲ့တာဟာ စကားလုံးရွေးချယ်မှု အသံရွေးချယ်မှုတွေ သိပ်လိုအပ်တဲ့ ကဗျာလို အလွန်ပညာပါပါ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး မဟုတ်ပေမယ့် လျော့ရဲရဲ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စကားပြေမျိုးနဲ့လည်း မရပြန်ဘူး။ ပြီးတော့ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ပုံ ကောင်းတယ်ဆိုတာ သူလည်းကောင်း၊

ကိုယ်လည်း ကောင်းဆိုတဲ့ အနေအထားမှာ ရှိနိုင်တတ်ပါတယ်။ စကားပြေရေးဖွဲ့မှုကျတော့ သီးသန့်မှုပိုင်ဟန် ဖြစ်သွားပြီ။ ဆရာလင်္ကာရည်ကျော်ရဲ့ **'ပန်းဒေါင်း'** ကို ဖတ်ရတော့ စာရေးဆရာဟာ အလွန်အလုပ်များသူမို့ တက်သုတ်ရိုက် ရေးရပေမယ့် ခံစားတတ်သူ မြင်တတ်သူ ရေးဖွဲ့တတ်သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။

(၂)

သူ့အိမ်နဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ဟာ မီတာ ၁၀၀ လောက်ပဲ ဝေးပေမယ့် မြို့လေးတစ်မြို့ရဲ့ ဟောပြောပွဲတစ်ခုမှာမှ သူနဲ့ ပထမဆုံး ဆုံဖူးပါတယ်။ အနုပညာသမားပီသတဲ့ သူ့ကို မှတ်မှတ်ရရ ထပ်ဆိုဖြစ်တာက ပြည်သူ့ဂုဏ်ရည် ဆုပေးပွဲမှာပါ။ အဲဒီတော့မှ **'ပန်းဒေါင်း'** ကို သူရေးနေတာ သိရပါတယ်။ ဇာတ်ဆောင် 'ခင်နွယ်စိုး' အတွက် သူ စံပြုထားတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်လေးကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ မစိမ်းလှသူဖြစ်တော့ **'ပန်းဒေါင်း'** ကို စိတ်ဝင်စားနေမိပါတယ်။ စာအုပ်အဖြစ် ထွက်လာရင်တော့ ဝယ်ဖတ်ရဦးမယ့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲလို့ တေးမှတ်ထားမိပါတယ်။ သူက စာအုပ်စီစဉ်နေပြီ အမှာစာရေးပေးပါလို့ လှမ်းပြောလိုက်တာ ကြားရတော့ ကျွန်တော် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားရပါတယ်။ စာပေဆုတွေလည်းရ နာမည်ကျော် လူကြိုက်များသူလည်းဖြစ်တဲ့ သူ့လို စာရေးဆရာ တစ်ဦးအတွက် ကျွန်တော့်လို ဝေဖန်ရေးသမားတစ်ဦးရဲ့ လမ်းခင်းပေးမှု မလိုအပ်တာ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်က ကောင်းဆိုတာဖြစ်ပြီး ဒီလို အမှာရေးပေးရတာမျိုး၊ စာအုပ်ပွဲမှာ မိတ်ဆက်စကား ပြောပေးရတာမျိုးဟာ စာပေမြှင့်တင်ရေး တာဝန်တစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်လို့ နားလည်ထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်ပါတယ်။

(၃)

ဘဏ္ဍာငွေ တောင့်တင်းပြီး တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ် ရင်ဝယ် သားလို စောင့်ရှောက်ရမယ့် တာဝန်ကို ကျေပွန်ချင်တဲ့ အစိုးရမျိုး လက်ထက်မှာ အခု ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တဖွဲဖွဲ အညောင့်ပေါက် လာနေတဲ့ ပရဟိတ အဖွဲ့မျိုးလေးတွေ ပေါ်လာလေ့ မရှိပါဘူး။ ဘာသာရေး အခြေခံတဲ့ ကယ်တင်ခြင်းတပ်ဖွဲ့ Salvation Army၊ ကျန်းမာရေးနဲ့ အရေးပေါ် ကယ်ဆယ်ရေးတွေ လုပ်တဲ့ ကြက်ခြေနီလို အဖွဲ့ကြီးတွေပဲရှိပြီး အဲဒီအဖွဲ့တွေကပဲ အစိုးရ အေဂျင်စီတွေနဲ့ လက်တွဲလို့ တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ လိုအပ်တဲ့ နေရာ မှာ ပရဟိတတွေ လုပ်ကြတာပါ။

ကျေးလက်မြို့ပြ ကွာဟမှု၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ အလွှာကွာဟမှု စတဲ့ အခွင့်အရေးနဲ့ အခွင့်အလမ်း ကွာဟမှု ကြီးမားလှတဲ့ 'အပြောကောင်း' နိုင်ငံမျိုးတွေမှာ ကျတော့ စေတနာရှင်တွေဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ညှိုးထိုး မနေတော့ဘဲ ကိုယ်နိုင်ရာဝန်ကို ဝင်ထမ်းလာကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ နာရေး ကူညီမှု၊ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှု၊ ဝေးလံ ခေါင်းပါးဒေသတွေ ဖွံ့ဖြိုးမှု၊ ကျောင်းမနေနိုင်သော ကလေးငယ်များ စာတတ်မြောက် ရေး၊ ဆင်းရဲသား အလွှာရဲ့ ဘဝအခြေမြှင့်တင်ရေး၊ စာဖတ်သူ ဦးရေ တိုးပွားရေးဆိုတဲ့ လူထုအခြေပြု ပရဟိတလုပ်ငန်း အဖွဲ့ လေးတွေ ပေါ်လာကြပါတယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ အဆင်းလမ်းကို ရပ်တန့်ပစ်ပြီး နွဲ့ထဲက ပြန်ရုန်းထွက်နိုင်ရေးအတွက် အမုန်းတရား အာယာတတရားတွေ ဘာမှ အရင်းမခံဘဲ လုပ်နေကြတဲ့ စေတနာရှင်လေးတွေပါ။ အဲဒီမှာ လူငယ်များစွာ ပါဝင်လက်တွဲ လာကြတာကို မြင်လာရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ စေတနာနဲ့ မေတ္တာဟာ အနက်ပိန်း နောက်ခံမှာ အဖြူဆေးခြယ်သလိုမျိုး၊ လကွယ်ည သန်းခေါင်ယံ မိုးကောင်းကင်မှာ စိကြကြယ် လက်နေသလိုမျိုး သန့်သန့်လေး ဝင်းပနေပါတော့တယ်။

အဲဒီအဖွဲ့လေးတွေကို လေ့လာပြီးမှ စံပြဇာတ်ရုပ်တစ်ရုပ် ဆီက ခပ်များများ ချေးငှားပြီး ဆရာလင်္ကာရည်ကျော်က 'ပန်းခေါင်း' ကို ရေးဖွဲ့ထားပုံရပါတယ်။ သူပေးတဲ့ နာမည်က ရုတ်တရက်ဆိုရင် ပန်းလှိုမွှေးပြီး ခေါင်းလိုကတဲ့၊ သို့သော် လိုအပ်လာရင် ခွပ်ခေါင်းလိုလည်း ရဲဝံ့နိုင်တဲ့ အမျိုးသမီးငယ်လေး တစ်ဦးကို ကိုယ်စားပြုထားတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အပိုင်းကျတော့မှပဲ 'ပန်းခေါင်း' ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ထည့်ပေးသွားတာကလည်း စာရေးဆရာရဲ့ ပညာတစ်ခုလို့ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်။

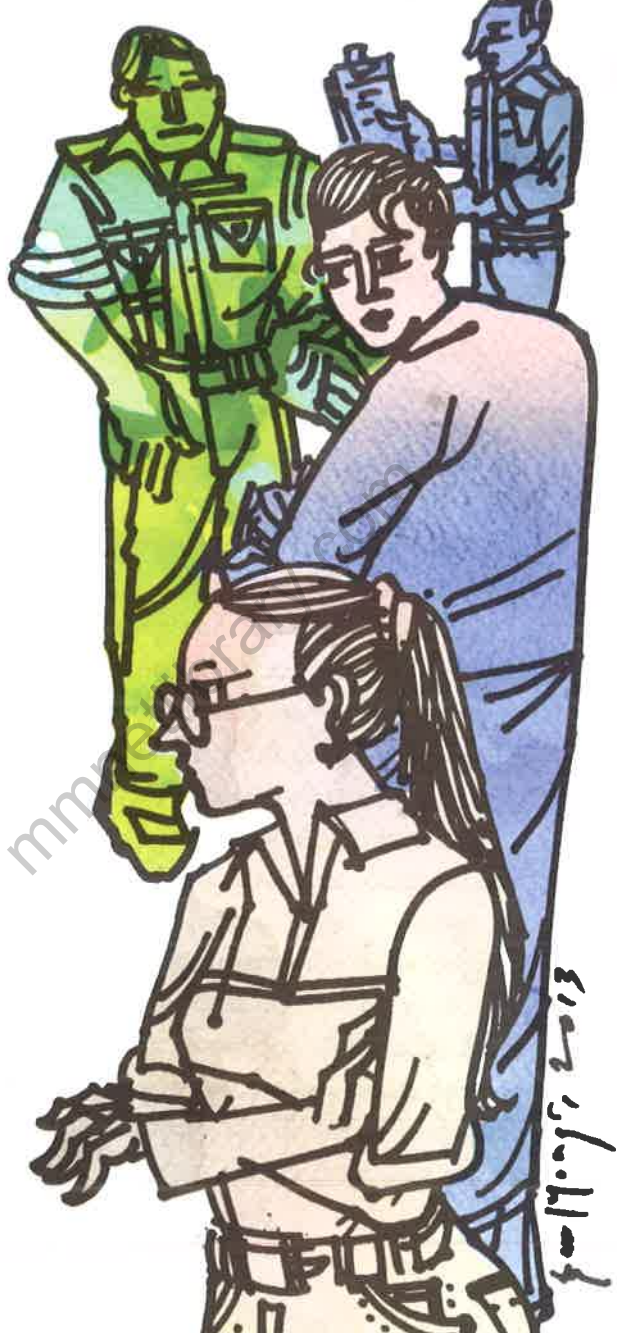
(၄)

ဒီဝတ္ထုမှာ စာရေးဆရာရဲ့ ခေတ်အမြင်တွေ တွေ့ရတာရယ်၊ လက်ရှိခေတ်ရဲ့ လေးစားစရာ လူငယ်ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေကို ကိုယ်စားပြုထားတာရယ်ကိုတော့ အထူး မှတ်တမ်းတင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အမှာမှာ မထည့်သာတဲ့ အသေးစိတ် ပြောစရာလေး တွေကိုတော့ စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲကျမှာပဲ ပြောတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်။

ကျော်စောမင်း
စမ်းချောင်း

၂၀၁၄၊ ဇူလိုင်လ ၁၇

ပန်း(၁)•

(က)

ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသော နေကို မော့ကြည့်ရင်းက မိန်းကလေး တန်မဲ့ 'နွယ်စိုး' တောက်ခေါက်မိသည်။

နွယ်စိုး ခြေထောက်အောက်မှာ ရှိနေသော အဝေးပြေး ကားဝင်း မြေသည် ရန်ကုန်၊ မန္တလေး မြို့ကြီးတွေကလို တတ္တရာခင်း၊ ကွန်ကရစ် ခင်းမဟုတ်။ မညီမညာ ချိုင့်ခွက်များ ပြည့်နေသည့် မြေသား ဖြစ်သည်။ အဲဒီ မြေပေါ်မှာ မြွေရေခွံအိတ်များဖြင့် စနစ်တကျ ထုပ်ပိုး၍ 'ခင်နွယ်စိုး၊ ရန်ကုန်' ဟု စာတန်းထိုးထားသော ပစ္စည်းထုပ်ကြီးများ ရှိနေသည်။

တော်သေးတာပေါ့။ မိုးတွင်းသာဆိုရင် မိုးနဲ့ဗွတ်နဲ့ သွားပြီ။ မထူးပါ ဘူးလေ။ ခုလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့။

သူ့ဘေးမှာ ရပ်၍ ဝတ်စုံကို အင်္ကျီခါးပတ်ထဲ ဘောင်းဘီထဲ မထည့်ဘဲ ဖရိုဖရဲ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရဲတပ်သား ကလေးက မျက်မှန် ကိုင်း ထူထူ၊ ပြောက်ကျား စစ်ဦးထုပ် ကောင်းဘို့ပြင် ပုံစံမျိုးဆောင်း၊ ကာကီ ရှုပ်အင်္ကျီကြီး အပြင်ထုတ် ချဝတ်၊ ကာကီ ဘောင်းဘီရှည် ပွပွကြီးနှင့် ဘယ်လိုမှ ရန်ကုန်သူနှင့် မတူသည့် မိန်းကလေးကို ကွမ်းတွေ ဝါးနေရင်းက စောင်းကန်းကန်း ကြည့်နေသည်။

'ကဲ ပြော၊ ရှင်တို့ စခန်းက ဘယ်မှာလဲ'

ရဲတပ်သား ကလေးက ကွမ်းတံတွေး တစ်ချက် ပျစ်ခနဲ ထွေး၍
လာ လိုက်ခဲ့ဟု မေးဆတ် ပြသည်။

သူ ပုတက်တက်နှင့် လျှောက်သွားရာ နောက်သို့ သူ့ထက် သိသိ
သာသာ မြင့်နေသည့် မိန်းကလေး ကျောပိုးအိတ်ကြီး လွယ်လျက်
ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လိုက်သွားသည်ကို ကားဂိတ်မှ အလုပ်သမား
များက မှင်တက် ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့ကြသည်။

အပူပိုင်းဒေသ ရဲစခန်းအတွင်းက အပြင်မှာထက်ကို သိသိသာသာ
ပူနေသည်။

စခန်းတွင်းမှာ ရဲတပ်သားဟု ယူဆရသူ သုံးလေးဦး တွေ့သည်။
အားလုံး ရဲဘောင်းဘီနှင့် စွပ်ကျယ်တွေနှင့် ချည်းပါပဲ။ ရုပ်ရှင်တွေထဲက
ရဲစခန်းတွေလို အချုပ်ခန်းတွေ တရားခံတွေတော့ မတွေ့ရ။ စခန်းခွဲ
မို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဖုန်မှုန့်ကလေးတွေ ပါးပါးတင် နေသော စားပွဲ တစ်လုံး နောက်မှာ
ဗိုက်ပူပူနှင့် ရဲတပ်သားကြီးတစ်ဦး ထိုင်၍ ယပ်ခတ်နေသည်။

နွယ်စိုး ဝင်လာတော့ လိုက်တော့ ကြည့်သည်။ ဘာမှမပြော။
နွယ်စိုးကို ခေါ်လာသော ရဲတပ်သား ကလေးကလည်း သူ့ကို ဘာမှ
မပြော စခန်းတွင်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လိုက်ကြည့်သည်။

အဲသည် အချိန်မှာ နောက်ထပ် စွပ်ကျယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက
စောစောက ရဲတပ်သားကလေးကို နောက်မှ ဖုန်းခနဲ ရိုက်သည်။

‘ဘာလဲဟ၊ ဘာရှာနေတာလဲ’

မေးတော့သာ သူတို့ချင်းမေးသည်။ မျက်လုံးက နွယ်စိုးဆီမှာ

‘ဆရာ အောင်ခင်ရော’

ရဲတပ်သား ကလေးက ပြန်မေးတော့ စောစောက ရိုက်သူက ဘာမှ
မဖြေဘဲ နွယ်စိုးကို ကြည့်လျက်က ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ယပ်ခတ်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က လေအေးလေးနှင့် ဝင်ဖြေသည်။

‘ဆရာအောင်ခင် ဒီအချိန်ဘယ်တုန်းက စခန်းထဲ ရှိဖူးလို့လဲဟ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရှိချင်ရှိ၊ မရှိရင် မြို့ထဲကက ပွဲရုံမှာပေါ့၊ ငါ့ပြော ဘာလဲ’

ရဲတပ်သားကလေးက သက်ပြင်းချသည်။

‘ဒါ ဆရာအောင်ခင် စစ်မယ် ပြောတဲ့ အထုပ်တွေ ပိုင်ရှင်ဗျ၊ ဆရာ အောင်ခင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့’

ယပ်တောင်ခတ် ပုဂ္ဂိုလ်က နွယ်စိုးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ခဏ ကြည့် နေပြီးမှ ဘာတွေပါလဲ၊ ပြောဟု လေသံ ကျယ်ကျယ်နှင့်မေးသည်။

‘ရှင်ကရော၊ ဘယ်သူလဲ’

စခန်း တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ယပ်တောင်လည်း ရပ်သွားသည်။ ယပ်တောင် ကိုင်လျက်က ဟ ဟု ကျယ်ကျယ် ရေရွတ်သည်။

အကြည့်တွေ အားလုံးက နွယ်စိုးဆီ စုပြုံရောက်လာသည်။

သို့သော် ခဏသာပါပဲ။

အားလုံး ထပ်၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ယပ်ခတ်နေသူ ပုဂ္ဂိုလ်က ယပ်တောင်ကို စားပွဲပေါ် ချ၍ နေရာမှ ထရပ်သည်။ အားလုံး အကြည့်များက နွယ်စိုး၏ ပခုံးကို ကျော်၍ နောက်ဘက်သို့ ရောက်နေ ကြသဖြင့် နွယ်စိုးလည်း လှည့်ကြည့်မိသည်။

အသက် ၃၀ ကျော်ကျော် အရွယ်ပုံစံမျိုး လူရွယ် တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ စတစ်ကော်လာ အင်္ကျီအဖြူ လက်တိုနှင့် ချည်ပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ထို လူရွယ်သည်သည် အခန်းထဲက လူတွေနှင့် တော် တော် ကွာခြားသော အသားအရေနှင့်ရုပ်ရည် ရှိနေသည်ကို နွယ်စိုး သတိ ပြုမိသည်။

ဆရာ အောင်ခင်ဆိုတာ ဒီလူ များလား။

‘ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဆရာ အောင်ခင်ရော’

အဲသည်လူက မေးလိုက်တော့ သူ ဆရာအောင်ခင် မဟုတ်တာ သေချာသွားသည်။ သို့သော် သူတို့ထဲက ပါပဲ။ ကျန်သည့် သူတွေမှာ သူ့ကို ရိုသေသည့် ပုံစံ တွေ့နေရသည်။

‘ဆရာ အောင်ခင် မြို့ထဲသွားတယ် ဆရာ၊ ဘာပြောပေးရမလဲ’

‘ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ကြုံလို့ သက်သက် ဝင်လာတာ၊ ဒီက သမီးက ခင်ဗျားတို့ ဆီကလား’

ယပ်တောင်ကိုင် ပုဂ္ဂိုလ်က ရယ်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ သူက အထုပ်တွေ အများကြီးနဲ့ ရန်ကုန် ကားပေါ်ကနေ သစ်တော ကြီးဝိုင်းဘက်သွားမယ့် ကားပေါ် ပြောင်း တင်မလို့ လုပ်နေလို့ ဆရာအောင်ခင်က စစ်မလို့ အထုပ်တွေ တားထား တဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ’

လူရွယ်က နွယ်စိုးကို မျက်ခုံး ပင့်ကြည့်ရင်း သစ်တော ကြီးဝိုင်းဟု တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

‘သမီးက ဘာသွား လုပ်မလို့လဲ’

‘ကျွန်မကို သမီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့’

လေသံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်သော နွယ်စိုး စကားကြောင့် လူရွယ် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ဟုတ်သည်လေ။ ကိုယ့်ထက် အသက် ဆယ်နှစ်လောက်သာ ကြီး သော သူတွေကို သမီး၊ သမီးနှင့် စကား ပြောတတ်သည့် မိန်းကလေး တွေထဲမှာ နွယ်စိုး ဘယ်တုန်းကမှ မပါခဲ့ပါ။

လူရွယ်၏ အံ့ဩသွားသော ဟန်ပန်ကို ကြည့်၍ စောစောက ယပ်တောင်ခတ် ပုဂ္ဂိုလ်က ရယ်သည်။

‘ကျွန်တော်လည်း ဘာတွေပါလဲပဲ မေးရသေးတယ် ဆရာရယ်၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ ဆိုလို့ ပုနေရတယ်’

နွယ်စိုးက သူ့ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ရှင် ကျွန်မကို မေးခွန်း မေးရင် မေးတဲ့လူ ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်မ သိမှပဲ ဖြေမှာပေါ့’

ပုဂ္ဂိုလ်က ရယ်၍ လူရွယ်ဘက် မေးဆတ် ပြသည်။

လူရွယ်က သိမ်မွေ့စွာ ပြုံး၍ ဝင်ပြောသည်။

‘ဒီက သမီး၊ အဲ ညီမပြောတာလည်း မှန်တာပဲ၊ လူတွေက ပုံပန်း သဏ္ဍာန် ကြည့်ရုံနဲ့ အကဲဖြတ်ရတာ အခက်သား၊ ကဲ ကြားထဲက တို့ပဲ မိတ်ဆက် ပေးပါမယ်၊ ဒါ ရဲကြပ်ကြီး သောင်းငွေတဲ့၊ ဆရာအောင်ခင်နဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းပေါ့၊ ကဲ ကိုသောင်းငွေတို့က ဘာစစ်ချင်တာလဲ’

ရဲကြပ်ကြီး သောင်းငွေက ပခုံး တွန်းပြသည်။

‘အထုပ်တွေက အကြီးကြီး၊ အများကြီးမို့ပါ ဆရာ၊ သစ်တော ကြီးဝိုင်းဘက်ကို အဲသလောက် အထုပ်အများကြီးနဲ့ ခရီးသွားတဲ့ လူမှ မတွေ့ဖူးတာ အဲဒါ ဘာတွေလဲလို့ပါ’

လူရွယ်က နွယ်စိုးကို လှည့်ကြည့်သည်။

တစ်ခုခု အင်္ဂါတူး၍ ဖြေမည် ပြင်နေသော နွယ်စိုး၏ စကားလုံး များသည် ထိုလူရွယ်၏ ကြည်လင် ငြိမ်းချမ်းသည့် အကြည့်အောက်တွင် အရည်ပျော်ကျသွားခဲ့သည်။

ခေါင်းကို ငုံ့၍ တိုးတိုး ဖြေသည်။

‘ကျွန်မ ကြီးဝိုင်းထဲက မူလတန်းကျောင်းကို ရောက်တာ နှစ်ခေါက် ရှိပြီ၊ အဲဒီ ကလေးတွေမှာ ဗလာ စာအုပ်လည်း မရှိဘူး၊ စားပွဲလည်း မရှိဘူး၊ ခဲတံ၊ ဘောပင်လည်း မရှိဘူး၊ ဆရာမမှာလည်း ကျောက် သင်ပုန်း မရှိဘူး၊ ကျောက်သင်ပုန်း ဝေးလို့ ကျောက်သင်ပုန်း ချိတ်စရာ နံရံတောင် မရှိဘူး၊ အဲဒါ ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာ လိုက်စုလို့ ရသမျှ သူတို့ အတွက် လိုတာ ကလေးတွေပဲ၊ အဝတ်အစားတွေလည်း ပါတယ်၊ ကျွန်မ မိဘရယ်၊ သူတို့ မိတ်ဆွေတွေရယ်၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေရယ် စုပြီး လှူလိုက်ကြတာ၊ ကျွန်မ သွားပို့မလို့၊ သူတို့ စစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ

အစစ်ခံနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က စစ်မယ်ဆိုပြီးသာ ချထားတာ၊
ကားကလည်း တစ်နေ့ တစ်စီးပဲ ထွက်တာ၊ ဒီနေ့ ကားမမီလိုက်ရင်
ဒီပစ္စည်းတွေ ကျွန်မ ဘယ်သွား ထားရမလဲ ကျွန်မ မသိဘူး’

အသက်ရှူသံသာ ကြားနေရသည်။

အတော်ကြာအောင် ဘာမှ ပြန်မပြောသဖြင့် နွယ်စိုး မော့ကြည့်
သည်။ သူ့မျက်နှာကို အာစေးမိထားသည့် လူတစ်ယောက်လို ဝေးကြည့်
နေသည့် လူရွယ်ကို တွေ့ရသည်။

ခဏ နေမှ တိုးတိုး မေးသည်။

‘အစိုးရကျောင်း မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမလည်း အစိုးရ ဆရာမပဲ၊ အဆင်မပြေလို့
ထွက်ပြေးတော့ မလို့တဲ့၊ ကျွန်မပဲ ချော့ခဲ့၊ တောင်းပန်ခဲ့ရတယ်’

လူရွယ်က သက်ပြင်းချသည်။

ပြီးတော့ ရဲကြပ်ကြီး သောင်းငွေ ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။

‘ကဲ ကိုသောင်းငွေက ဆရာ အောင်ခင်ကို လိုက်ခေါ်ပေးလိုက်ပါ
ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သစ်တောကြီးဝိုင်း ဘက်သွားမယ့် ကားကို နည်းနည်း
သွားတား ထားပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်လား’

ရဲကြပ်ကြီး သောင်းငွေ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ နေပါဆရာ ကားတားတာရော၊ အထုပ်တွေ ကြည့်တာရော၊
ကျွန်တော်ပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ လာ၊ ဒီက အစ်မကို
ပစ္စည်းတွေ လိုက်သယ်ပေးကြ’

နွယ်စိုး သက်ပြင်းချသည်။

ဟိုလူကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရမလား၊ မပြောရမလား ဝေခွဲရ
ခက်စွာနှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

ဘုရားရေ မရှိတော့ပါလား။

တစ္ဆေ တစ်ကောင်လို ပေါ်လာသူသည် တစ္ဆေ တစ်ကောင်လိုပဲပြန်
ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့လေပြီ။

(၁)

နွယ်စိုး ကလေးတွေကို ပုံပြောပြနေသည်။

ပဲစေ့ ကလေးတွေကနေ ပဲပင်ကြီး ရှည်ထွက်လာပြီး တိမ်တိုက်တွေ
ထဲကို ဖောက်ထွက်၍ ဘီလူး တိုင်းပြည်ကိုရောက်သွားသော ပုံပြင်က
မြို့နေ ကလေးတွေအတွက် ကြားနေကျ ပုံပြင်မျိုး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်
သော်လည်း သည်ကလေးတွေ အတွက်တော့ စိမ်းနေသေးသည်။

ကလေးတွေက နှစ်ဆယ်လောက်။

နွယ်စိုးဘေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဝိုင်းနေကြသည်။ တချို့လည်း
ထိုင်လျက်။ တချို့လည်း မှောက်လျက်။ အငယ်ကလေး တစ်ယောက်
ကတော့ နွယ်စိုး ပေါင်ပေါ်မှ ခေါင်းအုံးလျက် အိပ်ပျော်နေသည်။

ညစ်ပေနေသော မျက်နှာကလေးသည် ပင်လျှင် အိပ်ပျော်နေ
သောအခါ အပြစ်ကင်းစင်စွာ ချစ်စရာ ကောင်းလျက် ရှိနေသည်။

နံရံမရှိသော မူလတန်းကျောင်း ကလေးက လေတူငူနှင့်မို့ နွေဆို
ပေမင့် အေးမြနေသည်။ မိုးဆိုလျှင်တော့ မတွေးရဲစရာ။

သည်ကျောင်းကလေးကို နံရံကာပေးဖို့ မိုးကြီးတို့ အုပ်စု လုံးပန်း
နေကြတာ မိုးမဝင်ခင် ပြီးပါစေဟုသာ ဆုတောင်းမိတော့၏။

ကလေးတွေကို ပုံပြောနေရင်းက နွယ်စိုး ဟိုလူကြီးကို သွား၍ သတိ
ရမိပြန်သည်။

ကျေးဇူးတင်စရာတော့ ကောင်းတာ အမှန်ပါပဲ။ သို့သော် ဟိုလူတွေ
ထဲကပဲဆိုတော့ နွယ်စိုး မခင်ချင်ပါ။ သူ့နာမည်တောင် မမေးလိုက်မိ။

ထူးဆန်းတာက အဲသည် လူကြီး၏အသွင်အပြင်။

သူ့ ရုပ်က နူးညံ့ သိမ်မွေ့လွန်းသည်။ ရဲအုပ် တစ်ယောက်ထက် တက္ကသိုလ်က လက်ထောက် ကထိက တစ်ဦးနှင့် ပို၍ တူသည်ဟု ပြောရမည်။

မှန်မှန်ရိတ်ထားသော မုတ်ဆိတ် နှုတ်ခမ်းမွှေးတို့ နေရာတွင် နှုတ်ခမ်း၊ မေးစေ့တို့ စိမ်းမြမြ ရှိနေသည်ကိုပင် နွယ်စိုး သတိထားမိလိုက်သေးသည်။

အထူးခြားဆုံးက ဆံပင်၊ တိုပေမင့် သပ်ရပ်သော ဆံပင်သည် ဆီလိမ်းထားဟန် မတူ။ ဂျဲလ်သုံးဟန် မတူပါဘဲနှင့် နဖူးပြင်ကျယ် ပေါ်သို့ လှပသပ်ရပ်စွာ ဝဲကျလျက်ရှိ နေသည်။ ဒါသည် မြို့က ဆံပင် ညှပ်သမား တစ်ဦးဦး ညှပ်ပေးထားတာသာဆိုလျှင် နွယ်စိုး တော်တော် အံ့ဩ မိပါလိမ့်မည်။

နွယ်စိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မသိမသာ အကဲခတ်မိသည်။

သူ့အဝတ်အစားက ပြောင်းခဲ့ပြီ။

ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီနှင့် သည်ကျောင်းကို မလာခင် ကလေးကပဲ မြန်မာအင်္ကျီ လုံချည်လဲဝတ်ခဲ့သည်။ ကလေးတွေကို သူတို့ မြင်နေကျ မြန်မာ မိန်းကလေး ပုံစံနှင့်ပင် ချဉ်းကပ်ချင်သည်လေ။

ခက်တာက မြန်မာ ဝတ်စုံဝတ်တာတောင် သူ့ရုပ်သွင်က သိသိသာသာ နူးညံ့မသွားခဲ့။ ကျောတစ်ဝက်အထိ ဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်ရှည် တို့ကလည်း မကယ်နိုင်။ တင်းတင်းစေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်မှန် အောက်မှ စူးရှသည့် အကြည့်ရဲရဲ တစ်စုံတို့က သူ့အသွင်အပြင်ကို ဦးဆောင်နေသည်။

ရဲက ကျောင်းဆရာပုံ။

ဩစတြေးလျ အမျိုးသား တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရခဲ့သည့် မိန်းကလေးက စစ်သားပုံ။

ဒါကြောင့်လည်း လူတွေက ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကြည့်ရုံနဲ့ အကဲဖြတ်ရ အခက်သားဟု ဟိုလူကြီး ပြောခဲ့တာ မမှားလှ။

‘နွယ်စိုးရေ၊ ရေခွေးကြမ်း’

ကျောင်းဆရာမ ကလေးက ရေခွေးကြမ်း အိုးကလေးနှင့် ပန်းကန် လုံးကလေး တစ်လုံး ယူလာ၍ ချပေးသည်။ နွယ်စိုးက ပြုံး၍ ကျေးဇူး မမ ဟု ဆို၏။

(ဂ)

မိုးကြီးက မဲ့၍ ခေါင်းခါနေသည်။

‘ခရိုနီတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ပါဘူးဟာ’

နွယ်စိုးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘မိုးကြီးရာ၊ ဂျာနယ်တွေ သိပ်မဖတ်စမ်းပါနဲ့၊ ခရိုနီဆိုတာ ဘာလဲ နင်သေသေချာချာတောင် သိလို့လား’

‘ရာထူးရှိတဲ့ လူတွေနဲ့ ပေါင်းစားတဲ့ စီးပွားရေး သမားပေါ့ဟ၊ ငါဒီလောက်တွေ့ သိပါတယ်’

‘အေးလေ၊ ဒီ ဦးမြသွေးက ပန်းချီကုန်သည်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ် တိုင်လည်း ပန်းချီဆရာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ခရိုနီ လုပ်လို့ရမှာလဲဟ’

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ ထိုင်ပြီး အချီအချ ငြင်းခုံ နေကြသည်ကို မလှမ်းမကမ်းက ကွန်ပျူတာစားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး အင်တာနက် ကြည့်နေသည့် ဖိုးခွားက လှည့်ကြည့်၍ ပြောသည်။

‘နွယ်စိုးရ၊ နင် အပိုင်မတွက်နဲ့ ဟ၊ သူ့မှာ တခြား စီးပွားရေးတွေတော့ ရှိနေတာ အမှန်ပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီ ဆယ်နှစ်လောက် အတွင်းမှာ ဒီ လောက် မြန်မြန် စီးပွားဖြစ်သွားတာ ဒါပဲနေမှာပဲ’

နွယ်စိုးက ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

‘ငါ အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါစိတ်ဝင်စားတာက နာဂစ်တုန်းက အန်ဂျီအိုတွေ တဲ ငါးလုံးလောက် ပြီးတဲ့အချိန်မှာ သူ အလုံး ၃၀ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီးအောင် ဘယ်လို ဆောက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာပဲ၊ အခု ငါသွားဆောက်ချင်နေတဲ့ နေရာက တို့မဝင်ရင် ဘာသာခြား ဝင်တော့မယ်၊ ဟိုလူတွေက ဝင်ရင် သူတို့ ဘာသာ ဝင်ရမယ် ဆိုတာမျိုး အကန့်အသတ်တွေနဲ့၊ ငါသူတို့ထက် ဦးအောင် ဆောက်ပြီး ကြိုက်တဲ့ ဘာသာဝင်နေပါလို့ ပြောပြလိုက်ချင်တာ၊ ဒါမျိုး ပံ့ပိုးနိုင်မှာက သူ အသေအချာဆုံးပဲ၊ အခုလည်း လုပ်ပေးချင်ပါတယ်လို့ ပြောနေတာ၊ ဒီ နံပါတ်ကို ဖေ့စ်ဘုတ်မှာတင်ထား ကတည်းက ဘယ်သူမဆို ကူညီချင်ရင် ဆက်သွယ်ပါလို့ ပြောထားတာ၊ ဟိုလူ မပါရဘူး၊ ဒီလူ မပါရဘူး ရှိလို့လား’

မိုးကြီး ငြိမ်သွားသည်။

ဖိုးခွားက လှည့်မကြည့်ဘဲ တိုးတိုးရယ်၍ ပြောသည်။

‘နွယ်စိုး ပြောတာတော့လည်း နည်းလမ်းကျသားဟ၊ မိုးကြီးရာ အမြဲပတ်သက်ဖို့မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီတစ်ခါ သူ့ရောတို့ပါ ဒါနလေး အထမြောက်အောင် တွဲကြရုံ ဥစ္စာ၊ နွယ်စိုးက သူနဲ့ ဘယ်နေချိန်းထားလဲ’

‘သူ မန်နေဂျာ ဦးဇော်ဆိုတဲ့လူ ဆက်တာဟ၊ တို့ရုံးခန်းကို မနက်ဖြန် လာမယ်တဲ့’

ဖိုးခွားက ရယ်၍ လှည့်ကြည့်သည်။

‘တို့ ရုံးခန်း၊ ဒီနေရာကို ပြောတာလား’

‘ငါသိပါတယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဒီနေ့ နေ့လယ်လောက် ငါတို့ပဲ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်’

မိုးကြီးက မော့ကြည့်သည်။ နွယ်စိုးက ပြုံးစူစူနှင့် မိုးကြီး၊ နင်ငါ့ကို မဆူနဲ့ဟု ပြောသည်။ မိုးကြီးက ရယ်သည်။

‘ဆူမလို့ မဟုတ်ဘူး မရွှေချော၊ ဟိုမှာ နာရီလှည့်ကြည့်ဦး၊ နေ့လယ်တစ်နာရီ ထိုးနေပြီ၊ နင်ပြောတဲ့ နေ့လယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့လဲ’

နွယ်စိုး လျှာတစ်လစ် ထုတ်ပြသည်။

(ဃ)

ဘုရား၊ ဘုရား။

လှလိုက်တဲ့ ဒေါင်းကြီးပါလား။

နံရံမှာ ချိတ်ထားသော ပေါင် သွင်းထားသည့် ပန်းချီ ကားထဲက ဒေါင်းကြီးကို ကြည့်ရင်း နွယ်စိုး ရင်သပ် အံ့ဩနေမိသည်။

ဒေါင်းက ရိုးရိုးဒေါင်း မဟုတ်။ ပန်းပွင့်ကလေးများ အချပ်လိုက် ကပ်၍ ဒေါင်းပုံ ဖော်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပန်းတွေကို စုံလို့ မြစ်စိမ်း ရောင် နေရာမှာတော့ ပန်းပွင့်မဟုတ်ဘဲ သစ်ရွက်စိမ်းစိမ်း ကလေးများ ကို ကပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

အစစ်တွေရော ဟုတ်ရဲ့လား။

ပန်းပွင့် အစစ်၊ သစ်ရွက် အစစ်တွေဆိုရင် ရေရှည် ဘယ်လိုလုပ် သည်လောက် အရောင်တောက်နေမှာတဲ့လဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဒါတွေကို ရေရှည်ခံမည့် စီရင်မှု တစ်ခုခုများ ရှိနေသလား။

‘ပန်း’ နှင့် ဖော်ထားသည့် ‘ဒေါင်း’ ရုပ်ကြီးကို ငေးမောကြည့်နေ ရင်းက ဖိုးခွားနှင့် မိုးကြီး လူတစ်ဦးနှင့် စကားပြောသံကို သဲ့သဲ့ကြားမိ သည်။

‘ဦးဇော်နဲ့ ချိန်းထားတာပါ အစ်ကို၊ သူရှိလား မသိဘူး’

ပန်းချီကားကနေ မျက်နှာလွဲ၍ သူတို့ ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ သူ ဘက်ကို လှည့်ကြည့်နေသူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသည်။

နွယ်စိုး ပါးစပ်ကလေး ဝိုင်းသွားသည်။

စတစ်ကော်လာ အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည်၊ ချည်ပုဆိုး။

ဆီမပါဘဲ လှပစွာ ဝဲကျနေသော ဆံပင်။

ဟိုတစ်ခါတွေ့သည့် ပုံစံအတိုင်းပါပဲလား။

‘ရှင် ဟို ဟို ရဲကြီး’

ဖိုးခွားနှင့် မိုးကြီးက ကြောင်နေသည်။ လူရွယ်က တိုးတိုးရယ်သည်။

‘မင်းက သမီးလို့ ခေါ်ရင် မကြိုက်သလို တို့ကလည်း ‘ရဲကြီး’ လို့ ခေါ်ရင် မကြိုက်ဘူးကွ’

နွယ်စိုး အားတုံ အားနာ ဖြစ်သွားသည်။

‘ရှင် နာမည်မှ မသိတာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက ရှင် သမီးခေါ်လောက် အောင်မှ မငယ်တာ’

‘ဪ ဆရာနဲ့ တွေ့နေကြပြီလား’

အသံတစ်ခု ထပ်ဝင်လာ၍ လှည့်ကြည့်တော့ အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ စတစ်ကော်လာ လက်တို၊ ချည်လုံချည်နှင့် မျက်မှန်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပဲ။

‘ဒါက ခင်နွယ်စိုး ထင်တယ်၊ ဦးက ဦးဇော်ပါ’

ဖိုးခွားနှင့် မိုးကြီးက လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက် ကြသည်။

‘ဒါတော့ သိမှာပေါ့၊ ဦးမြသွေးလေ’

သည်တစ်ခါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရသည်က သူငယ်ချင်း သုံးယောက်စလုံးပါ။

ဦးမြသွေးဆိုသည့် လူရွယ်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ကဲ ယုံပြီလား၊ တို့က ‘ရဲကြီး’ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ’

နွယ်စိုး ကြောင်တက်တက်နှင့် ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

‘အဲသည်မှာ အဲသလို တွေ့တော့ အဲသလိုပဲ ထင်တာပေါ့’

ဦးမြသွေးက ရယ်သည်။

‘အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာရင်း ခင်နေတာပါကွာ၊ တို့ပြောသားပဲ၊ လူတွေ ကို ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကြည့်ရုံနဲ့ အကဲဖြတ်ရခက်တယ်လို့၊ နောက်တစ်ခု မင်း အကဲဖြတ်မှားထားတာ ရှိသေးတယ်’

‘ဘာများလဲ’

‘တို့အသက်က ၄၄ နှစ်ရှိနေပြီ။ ဒီတော့ မင်းက တို့သမီး ခေါ်လို့
ရလောက်အောင် ငယ်ပါတယ်’

သူငယ်ချင်းသုံးဦး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြပြန်ပါသည်။

mmnetlibrary.com

mmnetlibrary.com

ဒေါင်း(၁)

(က)

နေ့ခင်းကြောင်တောင်သာ မဟုတ်လျှင် ကိုမြသွေး သူ့ကိုယ်သူ အိပ်မက်
မက်နေသည်ဟုသာ ထင်မြင်မိလိမ့်မည်။

အဝေးပြေး ကားကြီးဘေးတွင် ခါးထောက် ရပ်နေသည့် မိန်းမငယ်
ကလေးကို ကိုမြသွေး အံ့ဩစွာ တစ်ခေါက် ထပ်လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒီအတိုင်းမှ ဒီအတိုင်း။ အဲဒီ နေရာကလေးမှာပဲ
'ဆွေ' ရပ်နေခဲ့တာပဲ။

ဘေးမှာလည်း အဲဒီလိုပဲ ပစ္စည်းထုပ်တွေ ပြန့်ကြဲလို့။ အဝေးပြေး
ကားကြီးကတော့ အသွင်တော်တော်ကို မတူတော့လေပြီ။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်က အဝေးပြေးကားတွေက ဒီလို လေအိတ်
ကားကြီးတွေမှ မဟုတ်လေဘဲ။ ဟီးနီး ကားကြီးတွေ။ မှန်လုံလည်းမဟုတ်

ဖုန်တသောသောနှင့်။ လူတွေလည်း ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ်။

အများစုက တောသူတောင်သားများ ဖြစ်ကြ၍ ဝတ်တာ စားတာ
ဖရိုဖရဲ။ ခေါင်းပေါင်းကြီး ပေါင်းထားသူ ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေပင်
ပါခဲ့သေး၏။ အဲဒီ လူအုပ်ကြီးထဲက တိုးဆင်းလာသူ 'ဆွေ' ကတော့
သူ့ခေတ်မှာ တော်တော်ကို ထူးခြားလွန်းနေခဲ့သည်။

တောဆောင်း စစ်ဦးထုပ်၊ ကာကီရှုပ်အကျီ၊ ကာကီဘောင်းဘီရှည်
ဝတ်ထားသော အသက်အစိတ်အရွယ် မိန်းကလေး ဒီဒေသမှာ ဘယ်
နှစ်ယောက်များ ရှိနိုင်မှာမို့လို့လဲ။ မျက်မှန် တစ်လက်ကလည်း ပါသေး
သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီမိန်းမငယ်ကလေးကို မြင်မြင်ချင်း ‘ဆွေ’ ဟု
ထင်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆွေကမှ မရှိတော့တာပဲ။ ရှိလျှင်လည်း ဒီအသက်အရွယ်မှ
မဖြစ်နိုင်တော့တာပဲ။ နေကြီးကလည်း ချစ်ချစ်တောက်ပူလို့။ ဒါဘယ်လို
လုပ်ရော အိပ်မက် ဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

မိန်းမငယ်ဆီက ‘တောက်’ ခေါက်သံ တစ်ချက် သဲ့သဲ့ကြားလိုက်
သည်။ ဟုတ်ပါပြီ။ နည်းနည်းမှ မတူပါ။ အဝတ်အစားနှင့် အသွင်အပြင်
ဆင်သော်လည်း ခေတ်ကလည်း မတူ၊ လူကလည်း မတူပါ။ ‘ဆွေ’ ဆိုတာ
‘တောက်’ ခေါက်ဖို့ နေနေသာသာ စကားတောင် ကျယ်ကျယ် မပြော
တတ်သူပေပဲ။

ဘေးက ဖရိုဖရဲ ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသည့် ရဲတပ်သားကလေးနှင့်
ဘာတွေ ပြောနေကြသည် မသိ။ ပြီးတော့ ရဲတပ်သားကလေးနှင့်အတူ
အရပ်ရှည်လွန်းသည့် ထို မိန်းကလေး ခြေလှမ်း ကျဲကြီးများဖြင့် လိုက်ပါ
သွားသည်။

ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မည်မည်ရရ မရှိဘဲ ကိုမြသွေး ခြေလှမ်းများက
လည်း သူတို့နောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

(၁)

ဖိုးခွား ဆိုသည့် လူငယ်က သူတို့ စီစဉ်ထားတာတွေကို တတွတ်တွတ်
ပြောပြသည်။

မိုးကြီးဆိုသည့် လူငယ်ကလည်း တစ်ချက်ချက် ဝင်ဆွေးနွေးသည်။
ခင်နွယ်စိုးဆိုသည့် ကောင်မလေး ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောဘဲ လက်ပိုက်
ထိုင်နေလျက်က သူ့ကို တစ်လှည့် ဦးဇော်ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

လူသာ ငယ်သည်။ မျက်မှန်အောက်က အကြည့်တွေက စူးရှလှ
သည်။ လူငယ် လူငယ်ချင်းသာဆိုလျှင် သည်ကောင်မလေး တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

‘အဲဒီတော့ လူအားပုံပိုး စေချင်တာလား၊ ငွေအား ပုံပိုးစေချင်တာ
လား၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ခုလုံးစလုံးလား’

သူဝင်ပြောလိုက်တော့ အကြည့်တွေ အားလုံး သူ့ဆီရောက် လာ
သည်။ နွယ်စိုးဆီက အသံ ပထမ ဦးဆုံးစကြားရသည်။

‘ဆရာက ဘာလို့ မေးတာလဲ’

သူပြုံးသည်။ ဆရာဟု တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်သည်။

ကလေးမ မျက်နှာမှာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ပြုံးရိပ်သန်းလာသည်။

‘မကြိုက်လို့လား’

သူ ခေါင်းခါပြသည်။

‘တို့လည်း နွယ်စိုးတို့အကြောင်း နည်းနည်း စုံစမ်းဖြစ်တာပေါ့။
သိလာရသမျှ အချက်အလက်တွေနဲ့ဆိုရင် တို့တူအရွယ်၊ တူမအရွယ်
တွေ ဖြစ်နေပေမယ့် လုပ်နေကြတာတွေက လေးစားစရာ ကောင်းလွန်း
တယ်လို့ ထင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဝင်ကူချင်ခဲ့တာပေါ့။ ‘ဆရာ’ လို့
အခေါ်ခံဖို့လည်း မထိုက်တန်ဘူးလို့ ထင်လို့ပါ။ ဒီက ဝန်ထမ်းတွေ
ကတောင် ဘယ်သူမှ ဆရာလို့ မခေါ်ဘူး’

ရယ်၍ ဦးဇော် ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

‘ဒီလူတစ်ယောက်သာ ပြောမရလို့’

နွယ်စိုးက ပြုံး၍ ပြန်မေးသည်။

‘ဘယ်လို ခေါ်ကြသလဲ’

‘ဦးသွေးတဲ့’

‘ကောင်းပြီလေ။ ဦးသွေးပေါ့၊ ဦးသွေးက ဘယ်အပိုင်းကို ကူညီချင်တာလဲ’

ကိုမြသွေး ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘ဘယ်အပိုင်းမဆို အဆင်သင့်ပါပဲ၊ နွယ်စိုးတို့က ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာသာ ပြပါ၊ နည်းနည်း အံ့ဩတာ တစ်ခုပါပဲ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘နွယ်စိုးတို့ မိဘတွေ ဘယ်သူတွေဆိုတာ တို့သိပြီလေ၊ အထူးသဖြင့် နွယ်စိုးက ဦးဇေယျစိုးရဲ့သမီးဆိုတာ တို့က သိတော့ အခုလို တစ်ယောက်ချင်း အခက်အခဲတွေကြားက ဆောင်ရွက်နေကြတာကို အံ့ဩတာပါ။ ဦးဇေယျစိုးရဲ့ အားနဲ့ယှဉ်ရင် တို့တွေ ကူညီနိုင်တယ် ဆို တာ ဘာရှိမှာလဲ’

နွယ်စိုး ခဏကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ပြီးတော့မှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့၍ ဖြေသည်။

‘ဖေဖေက သူ့ အလုပ်ထဲမှာပဲ ကျွန်မကို အချိန်ကုန်စေချင်တာ၊ ကျွန်မကလည်း ဘစ်ဇနက်နဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့တာ ဆိုတော့လေ၊ လုပ်တော့လည်း လုပ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်မှာက အစ်ကိုကြီးကလည်း ရှိနေတော့ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မက လူပိုဖြစ်နေဖို့များတယ်၊ ပြီးတော့ သွားရင်းလာရင်း ရင်ထဲ မကောင်းစရာလေးတွေ တွေ့ထားတာက အာရုံထဲက ထုတ်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်’

‘သစ်တော ကြိုးဝိုင်းထဲက စာသင်ကျောင်းလို ဟာမျိုးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဖေဖေအလုပ်ထဲ နစ်မသွားခင် အချိန်အတွင်း ပြီးတော့ ဒီသူငယ်ချင်းတွေလည်း နည်းနည်း အားနေသေးတုန်း ကျွန်မ လုပ်နိုင်တာလေးတွေ တတ်နိုင်သလောက် များများ ပြီးအောင် လုပ်သွားချင်တယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ အချိန်ပေးနိုင်တဲ့ သူတွေနဲ့ တွဲရမှာပေါ့လေ၊ ဦးသွေးကို သတိထားမိတာကတော့

ဦးသွေးက လှူစရာရှိရင် ငွေအားတင် သုံးတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတဲ့ အထိ လူ့အားလည်း သုံး၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ကြီးကြပ် တတ်တယ်၊ ဖေဖေ သွားပြောရင် ငွေပဲ ထုတ်ပေးမှာ’

ကိုမြသွေး ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘စေတနာ ကောင်းကလေးရယ်၊ စိတ်ကူး ကောင်းကလေးရယ်က အဓိက ဦးဆောင်ရမှာလေ၊ နွယ်စိုးတို့မှာ အဲဒါရှိပြီးသားပဲ၊ တို့တစ်တွေ က နောက်ကလိုက်ဖို့တော့ စိတ်သာချပါ’

နွယ်စိုးက ရယ်၍ သူ့ဘေးက ဖိုးခွားနှင့် လက်ဝါးချင်း ရိုက်သည်။ လူငယ်တွေ၏ တက်ကြွသော ဟန်ပန်ကလေးတွေကို ကြည့်ရင်း စိတ်ညွတ်ပျောင်းစွာဖြင့် သူရယ်မိသည်။

(ဂ)

အပြေးစက်ပေါ်က ဆင်းပြီး ချွေးသံ တရွရွနှင့်ပင် ခြေနင်းစက်ပေါ်သို့ တက်ဟန်ပြင်သော သူ့ကို အနားက ဖြတ်သွားသော မသီတာက နားပါ ဦး ကိုမြသွေးရယ် အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ကိုယ်လုံး ဖြစ်နေပြီ။ မကျေနပ် သေးဘူးလားဟု ကျီစယ်သည်။

သူက ရယ်၍ လှည့်ကြည့်သည်။

မသီတာ ဆိုတာ သူ့မိတ်ဆွေ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး၏ ဇနီး ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ကတော့ အလှအပကြောင့် ထင်ရှားခဲ့သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ယခုလည်း အလှအပကို ထိန်းသိမ်းချင်ဇောနှင့် အစာ အငတ်ခံသည်။ လေ့ကျင့်ခန်း မှန်မှန် လုပ်သည်။ သည်တော့ အသက် လေးဆယ် အရွယ်မှာပင် အဆီပို မရှိသလောက် ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရရှိ ထားသည်။ သို့သော် အဆီသာ မပိုသည်။ ကိုယ်အနေထားကတော့ လူငယ်တွေလို မဟုတ်ရှာတော့ပါ။

သူ့ ယောက်ျားကတော့ ဘီယာ ဝိုက်ကြီးကို လျှော့ချဖို့ စိတ်မကူး။
ဇနီး ဖြစ်သူက လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ဖို့ ခေါ်တာလည်း မရပါ။

မသိတာကို တစ်ခုခု ရယ်စရာ ပြန်ပြောလိုက်ဖို့ ကြံစည်နေစဉ်မှာပင်
သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော လက်ကိုင်ဖုန်းကလေးက တုန်ခါသွားသည်။

ကိုင်ကြည့်လိုက်တော့ စာတို ဝင်နေတာပဲ။
ဟို မော်ဒယ်လ် မင်းသမီး ပေါက်စပါပဲ။

ရှုတင်နားတုန်း ဖုန်းပြောချင်လို့ အခု ဆက်လို့ရလားတဲ့။ ထုံးစံ
အတိုင်း 'အစည်းအဝေးထဲမှာ' ဟု ပြန်ရိုက်၍ ခြေနင်းစက်ပေါ်တက်၊
လက်ကိုင်နှစ်ခုကို ဆွဲယူပြီး ခပ်သွက်သွက် နင်းလိုက်ပါသည်။

အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် လှပလွန်းသော သို့မဟုတ် လှပ
အောင် လုပ်ထားလွန်းသော ဆွဲဆောင်အားပြင်းလွန်းသော သို့မဟုတ်
ဆွဲဆောင်ဖို့ ကြိုးစားလွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် စကား လက်ဆုံ
ကျချင်ရအောင် သူ့မှာ ဘာမှအကြောင်းအရင်း မရှိပါ။

လက်ရှိအချိန်တွင် သူက လူ လွတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော်လည်း
အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ နေခဲ့ဖူးပြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဇနီးသည်ကို
တမ်းတကြေကွဲနေတာမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်၏
နံဘေးမှာ မိန်းမတစ်ယောက် မရှိတော့လျှင် ရှိအောင် နောက်တစ်ယောက်
ထပ်ရှာသင့်သည်ဟု ခံယူထားသူမျိုး မဟုတ်ပါ။ တစ်သက်မှာ သည်တစ်
ချစ်ဆိုသည့် စကားမျိုးကို ယုံကြည်လှသူ မဟုတ်သော်လည်း သူ့ဇနီး
သည်၏ အတွေးအခေါ်၊ အမူအရာ၊ အပြောအဆိုတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်
စရာမရှိလောက်အောင် ကွာလွန်းသော မိန်းကလေး တစ်ဦးနှင့် တရင်း
တနှီး စကားဖောင်ဖွဲ့ နေရမှာကို သူ့ဇနီးသည်ကို မှန်း၍ အားနာတတ်ပါ
သည်။

သူ့ပုံစံကိုကြည့်၍ တော်တော်များများက အသက် သုံးဆယ်ကျော်
အရွယ်ဟု ခန့်မှန်းတတ်ကြသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ သူ့အသက်

လေးဆယ်ကို တော်တော်ကျော်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယ အရွယ် တစ်ဝက် ကျိုးနေပြီ ဆိုပါစို့။ များမကြာခင် တတိယအရွယ်ကို ဝင်ပါတော့မည်။ တတိယ အရွယ်ဆိုတာ သည်အတိုင်း ဖုတ်ဖက်ခါ၍ ဝင်သွား၍ ရတာမျိုး မဟုတ်။ ပြင်ဆင်သင့်တာတွေကို ကြို ပြင်ဆင်သင့်သည်ဟု သူ ခံယူသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးပါ။ အဲဒါကို တစ်မိမ့်မိမ့် တွေး၍လည်း သူ စိတ်ပူ နေတတ်ပါသေးသည်။ ဒုတိယအရွယ်၏ ပြည့်နှက်နေသော အချိန်ဇယားထဲမှာ ကူးခတ်ရင်း ရင်မော နေရတာမျိုးပေါ့။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ သူ ပထမအရွယ်တုန်းက လုပ်ခဲ့ပြီးသားကိစ္စတွေ ပြန်လက်တည့် စမ်းရင်းလည်း အချိန်တွေ အကုန် မခံနိုင်ပါ။

သူဒီလောက် အနေ တည်တာတောင် သူ့ကို အတွင်းစည်းထဲအထိ ဝင်လာပြီး ရင်းနှီးချင်သည့် မိန်းကလေးကလည်း အဲဒီ ကောင်မလေး တစ်ဦးတည်းမကပါ။ အဲဒီမိန်းကလေးတွေ အများစုက သူ့အနုပညာကို ဘယ်လို နှစ်သက်ကြောင်း၊ သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ဘယ်လို စိတ်ကူး ထဲက ထုတ်လို့မရကြောင်း ပြောတတ် ကြသော်လည်း အားလုံး မဟုတ်တောင် အများစုက သူ့ထက် သူ့ပိုင်ဆိုင်ထားသည်ဟု သူတို့ထင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ရေတွက်ထားပြီးသား ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

နာမည်ကြီး စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် ဦးမြသွေး ဆိုသူသည် လက်တွေ့ဘဝတွင် အိမ်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီးပင် ပိုင်သောသူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုများ သိသွားခဲ့လျှင် အဲဒီ သူငယ်မတွေ့မျက်နှာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ သူသိချင်စမ်းပါဘိ။

ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်ပြုံးမိရင်းက ကိုမြသွေး စက်ကို ဖိနင်း လှုပ်ရှားနေမိပါတော့သည်။

(ဃ)

မိုးဖွဲဖွဲ ရွာနေသော အပြင်ဘက်သို့ သူထွက်ဟန်ပြင်လိုက်တော့ တဲ
တံစက်မြိတ်တစ်လျှောက် ကျနေသော မိုးရေစက်ကလေးများက သူ့ကို
ဆီးကြိုကြသည်။

‘ဦးသွေး ဘယ်လဲ’

နွယ်စိုးက လှမ်းမေးသည်။

သူ တဲတွင်းသို့ ပြန်ဝင်၍ နွယ်စိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ပြောက်ကျား စစ်ဦးထုပ် အောက်မှ မျက်မှန် ကလေး
က လက်နေသည်။ ကာကီ အင်္ကျီ၊ ကာကီ အောင်းဘီရှည် ဒီဇိုင်း
ကလည်း မပြောင်းသေး။

‘တစ်ခုခု ကားနဲ့ သွားဝယ်လိုက် မလားလို့၊ နေ့လယ် ၂ နာရီတောင်
ထိုးနေပြီ၊ ဘယ်သူမှ နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘူး၊ ဟို ဆရာဝန်
ကလေးလည်း လူနာတွေ အံ့ခဲနေတုန်းပဲ’

သူပြောမှ နွယ်စိုးက အနာကြီး ရောဂါသည်ရွာမှ လူနာတွေ ပိုင်းနေ
သော သူနှင့် ရွယ်တူလောက်သာရှိမည့် ဆရာဝန်ကလေးကို ငဲ့စောင်း
ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကုတတ်ရင်တောင် ကူကူပေးချင်လိုက်တာ၊ သနားပါ
တယ်’ ကိုမြသွေးက ပြုံးသည်။

‘သူကတော့ ပျော်နေပုံပါပဲ၊ ဟိုမှာ အပြုံးတောင် တစ်ချက်မှ မပျက်
သေးဘူး’

နွယ်စိုး သက်ပြင်းချသည်။

‘မိုးကြီးတို့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ အလုပ်ခေါ်တာ စောင့်နေတာတဲ့၊ ကျွန်မ
တို့ လုပ်နေတာတွေသိတော့ လိုက်ကူညီချင်တယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာရတာ’

‘ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုကလေးတွေ ဒီလိုပဲ ရှိနေကြမှာပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မဆက်စပ်မိကြလို့သာ ရှိမှာ၊ နွယ်စိုးတို့လို အစပျိုးပေးမယ့်လူတွေ လိုတာပဲ’

နွယ်စိုးက ရယ်သည်။

‘ဦးသွေးက ကျွန်မတို့ အရွယ် တွေကို ကလေးတွေ၊ ကလေးတွေလို့ ခဏခဏ ပြောတယ်၊ ဦးသွေးရုပ်က အဲဒီလောက် ကြီးမနေတော့ နားထောင်ရတာ တစ်မျိုးပဲ’

ကိုမြသွေး ရှက်ပြုံး ပြုံးသည်။

‘ငယ်ပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကလေး တွေ ရင့်ကျက်ကြတာကို လေးစားတဲ့ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကလေးလို့ ခေါ်တာပါ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဇရာကို ကိုယ်သဘော ပေါက်တာလည်း ပါတာပေါ့’

‘ဘယ်လို သဘောပေါက်တာလဲ’

‘လူတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးလာရင် တဖြည်းဖြည်း အိုသွားတဲ့ လူလည်း ရှိတယ်၊ ပထမပိုင်း အရွယ်မကျဘဲ တော်တော်ခဲနေပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ အိုသွားတတ်တဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်၊ မအိုတဲ့ လူတွေ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်ထက် နည်းနည်းကြီးတဲ့ သူတွေ အိုသွားကြတာ ဒီလိုပဲ တွေ့နေရတာပဲလေ၊ တို့ကတော့ ဖျတ်ခနဲ အိုသွားမယ့်သူ ထင်ပါရဲ့’

နွယ်စိုးက မျက်မှန်အောက်က မျက်လုံးကလေး နှစ်လုံး ပိတ်အောင် ရယ်မောသည်။

‘အဲဒီလောက် စီးပွားရေးရော၊ အနုပညာရော အောင်မြင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်က အဲဒီလောက် သံဝေဂတရားတွေ ရှိနေတယ်၊ ပြောရင် ဘယ်သူမှ ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး’

သူရယ်၍သာ နေလိုက်ရသည်။ နွယ်စိုးက ဘေးမှာချထားသော သူ့ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ကောက်လွယ်သည်။

‘ဒီမှာလည်း ဘာမှ ကူမလုပ်ပေးတတ်တဲ့ အတူတူ ဦးသွေးကို အထုပ်လိုက် ကူဆွဲပေးမယ်လေ၊ တပည့်တွေပါမလာဘူး မဟုတ်လား’
သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

နှစ်ယောက်သား ဖွဲ့ဖွဲ့မျှသာသော မိုးရေစက်ကလေးများကို ဖြတ်ပြေး၍ မြေလမ်းပေါ်တွင် ရပ်ထားသော ကိုမြသွေး၏ ခေတ်ပုံစံ လင့်ရိုဗာ ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ဒရိုင်ဘာ ခေါ်မလာသော ကိုမြသွေးက အော်တိုဂီယာကို သွင်း၍ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မိုးက နည်းနည်း ပြန်သည်း လာသည်။

လင့်ရိုဗာ၏ ရှေ့ဖုံးပေါ်သို့ မိုးရေစက်များ တဖြင်းဖြင်း ရိုက်ခတ် သည်။

'Rain drop, falling on my'

သီချင်းဆိုသံ တိုးတိုးကလေး ထွက်ပေါ်လာ၍ ကိုမြသွေးက တအံ့ တဩ လှည့်ကြည့်မိသည်။ နွယ်စိုးက သီချင်းဆို ဟန်ပြင်နေရာမှ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ရယ်၍ ရပ်သွားသည်။

‘ဘာလဲ ဦးသွေးရ’

ကိုမြသွေး ရှေ့လမ်းဘက် မျက်နှာ ပြန်လွှဲလိုက်သည်။

‘နွယ်စိုးက စိတ်ကြည်လင်နေရင် မျက်နှာလေးက နုနုကလေး၊ အမြဲ တမ်း မျက်မှောင်ကြီး ဘာလို့ ကုတ်ထားတာလဲလို့ တွေးနေတာ’

နွယ်စိုးက တိုးတိုးရယ်ပြန်သည်။

‘လောကကြီးက အစာမကြေစရာတွေ အများကြီးပဲ ဦးသွေးရာ၊ ဖေဖေတို့လို ရှိပြီးသား လူတွေက အမြဲထပ်ထပ် ရနေပြီး အခုရွာက လူတွေလို လူတွေက ဘာမှမရှိရတဲ့အထဲ ဘာလုပ်လုပ် ခက်နေရတာ မျိုးကိုလေ၊ ကျွန်မလည်း ဖေဖေသမီးလုပ်ပြီး နေတုန်းက အရာရာဟာ လွယ်လွယ်လေး၊ အဲဒီလို လူမျိုးတွေအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးမယ်လည်း

လုပ်ရော အနှောင့်အယှက်တွေ၊ အတားအဆီးတွေ များလိုက်တာ၊ အဲဒါ နဲ့ပဲ ကျွန်မ မျက်နှာကြီး တင်းတင်းလာရော’

ကိုမြသွေးက ရယ်သည်။

‘ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပဲ’

‘ဘာကိုလဲ’

‘တို့နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ တင်းမနေတော့လို့လေ’

နွယ်စိုးက ကြည်လင်စွာပြုံး၍ ကိုမြသွေးကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဦးသွေး ကြည့်ရတာ ကျွန်မတို့နဲ့ စိတ်ချင်း တူတယ်လို့ ထင်တယ်၊

ပြီးတော့ ကိုယ့်ထက် အကြီး၊ ဦးသွေး ရှိနေရင် တချို့ဟာတွေ ကိုယ် ရင်ဆိုင်စရာ မလိုတော့သလိုပဲ၊ အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက် ရထားသလို မျိုးလေ’

အဲဒီ ဝါကျကလေးက ရင်ထဲသို့ စီးဝင်သည်။

နွယ်စိုးက ဆက်ပြောသည်။

‘အအံ့ဩဆုံးက ဘာလဲ သိလား’

‘ပြောပါဦး’

‘ဖေဖေ ဘေးမှာ ဦးသွေးအရွယ် သူငွေတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဦးသွေးက ဘယ်သူနဲ့မှ မတူဘူး’

ကိုမြသွေး ပြုံးသည်။

‘သူတို့က သူငွေ အစစ်တွေကိုး နွယ်စိုးရဲ့၊ တို့က အတု’

နွယ်စိုးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါသည်။

(c)

ကွဲနေသော မှန်ချပ်ကလေးကို လက်နှင့် တို့ကြည့်ရင်း ကိုမြသွေး ခေါင်းခါသည်။

‘ဆေးရုံက ပြုပြင်ထားတာမှ ဘာမှ မကြာသေးဘူးဗျာ၊ ဒီမှန်ချပ်က လူနာဆောင် အလယ်ကတံခါးမှာ ရှိနေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကွဲရမှာလဲ’
တိုက်နယ် ဆရာဝန်ကလေးက ရယ်သည်။

‘မကျေနပ်တဲ့ လူနာရှင်က လက်သီးနဲ့ ထိုးသွားတာဗျ’
နွယ်စိုးက လှည့်ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းကလေးက တင်းနေသည်။

‘သူက ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ’
ဆရာဝန် ကလေးက ခေါင်းခါသည်။

‘ယာဉ်တိုက်မှု ပါလာတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပါဗျာ၊ မပြောတာ ကောင်း ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း လူနာအပေါ်သာ တာဝန်ကျေနိုင်မှာပေါ့၊ လူတိုင်းရဲ့ ဆန္ဒတွေကိုတော့ ဘယ်ဖြည့်နိုင်ပါ့မလဲ’

နွယ်စိုးက မကျေနပ်နိုင်သေး။

‘ဒါ အများကို ကူညီနေတဲ့ နေရာ၊ သူ ဒီလို လုပ်တယ် ဆိုတာ အများကို စော်ကားတာပဲ၊ ဆရာ တရားစွဲသင့်တယ်’

ဆရာဝန် ကလေးက ပခုံးတွန့် ပြသည်။

‘ကျွန်တော် အဲဒီလို လုပ်ရင် သူက သူလုပ်သွားတဲ့ အပြစ်ထက် မတန်မဆ ခံစားရရှာမှာ သနားလို့’

နွယ်စိုး မျက်မှောင် ကုတ်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ’

‘လူသိများတဲ့ အနုပညာရှင် ဖြစ်နေလို့ပါ’

နွယ်စိုး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ခဏနေမှ အသက်ပြန်ဝင်လာပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောသည်။

‘အဲဒါဆို သူက ပိုလို့တောင် ဆင်ခြင်ရမှာပေါ့၊ အများအမြင်မှာ စံပြဖြစ်အောင် နေသင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဆရာ အဲဒီလို သွား ခွင့်လွှတ်ရင် သူတစ်နေ့နေ့ တစ်နေရာရာမှာ အဲဒီထက်ဆိုးတဲ့ အပြုအမူ

မျိုး သွားလုပ်ပြီး အဲဒီထက် နာမည်ပျက်ရလိမ့်မယ်၊ ဆရာ လုပ်တာ သူ့ကို ကူညီရာ မရောက်ဘူး’

ကိုမြသွေးက ရယ်၍ ဝင်ပြောသည်။

‘နွယ်စိုးရဲ့ တို့က ဒီဆေးရုံကို လူနာ လာပို့တာလေ၊ တရားစီရင်ဖို့ လာတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ဆရာကလည်း အနုပညာရှင်ချင်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့’

နွယ်စိုး အံ့အားသင့်စွာဖြင့် တိုက်နယ် ဆရာဝန်ကလေး၏ မျက်နှာ ကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားရဟန်မတူ။

‘ဆရာလည်း အနုပညာ လုပ်ခဲ့ဖူးတာလား’

ဆရာဝန် ကလေးက ရှက်ရယ် ရယ်သည်။

‘ဆယ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ ညီမရယ် မလုပ်တော့တာ၊ ညီမ မပြောနဲ့ ဟိုလူ အနုပညာ လုပ်နေတာတောင် တို့ကိုမသိလို့ အဲဒီလို လုပ်သွားတာ ကြည့်တော့’

ကိုမြသွေးက ဝင်ပြောသည်။

‘ကဲပါ ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်လိုတဲ့ငွေပဲ လှူခဲ့ပါရစေ၊ ကျွန်တော်တို့ လာပို့တဲ့ အနာကြီးရောဂါသည် စခန်းက နှလုံးရောဂါ လူနာအတွက် လိုတဲ့ ဆေးဝါးဝယ်ဖို့ ရယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမှန်ချပ်ကလေးကို လဲဖို့ရယ်၊ လိုတာတော့ ဆရာပဲ ကြည့်လုပ်ပေးပါ၊ ဆရာ ဒီအတိုင်း ထားရင် ဒီလိုပဲ အမြဲဖြေရှင်း နေရဦးမယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

ဆရာဝန် ကလေးက ရယ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အပြန်ခရီးတွင် နွယ်စိုးက သိပ် အစာမကြေချင်။

‘ဦးသွေး ဝင်ဟန့်လို့ ကျွန်မကဖြင့် ဟိုဆရာဝန် ကလေးကို အားမရ ပါဘူး။ ဒါ ငုံ့ခံရမယ့် ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ’

ကိုမြသွေးက ရယ်၍ ဆရာဝန်ကလေး အမည်နှင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါ သားသမီး ဆိုတာ ပြောပြလိုက်တော့ နွယ်စိုး အံ့ဩသွားပြန်သည်။

‘ဟင် အဲဒီလို လူမျိုးက ဒီလို နေရာမှာ တိုက်နယ် ဆရာဝန်ကလေး
ဘာလို့ လုပ်ရတာလဲ’

‘နွယ်စိုးလိုပေါ့၊ နွယ်စိုးရယ် သူလည်း အများအတွက် အဖိုးတန်တဲ့
လူမျိုး ဖြစ်ချင်လို့ နေမှာပေါ့’

နွယ်စိုးက အံ့ကြိတ်သည်။

‘ဟိုလူက ဒီလိုလူမျိုးကို စော်ကားသွားတယ်ဆိုတာ ပိုခံပြင်းစရာ
မကောင်းဘူးလား’

ကိုမြသွေး ရယ်၍ ခေါင်းခါသည်။

‘ပရဟိတသမားဆိုတာက သူများကို ကူညီတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်ရတယ်
နွယ်စိုးရဲ့၊ တရားသူကြီး မဟုတ်ဘူး၊ မှားနေတဲ့ လူတွေကို အပြစ်ပေးဖို့
စိတ်မဝင်စားရဘူး၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးထဲမှာ ဥပေက္ခာ အလကား
ထည့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဥပေက္ခာ ပြုရတယ်’

နွယ်စိုး ငေးငိုင်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ တိုးတိုးပြောသည်။

‘ဦးသွေးမှာက အဖြေတွေက ရှိနေတာပဲနော်၊ ကျွန်မလေ စိတ်ရှုပ်
တဲ့အခါတိုင်း၊ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တဲ့ အခါတိုင်း ဦးသွေးကို တိုင်ပင်ခွင့်ရရင်
ကောင်းမှာပဲ’

ဒီ စကားလုံးက နှလုံးသားကို အေးမြစေပြန်သည်။

‘ရတာပေါ့ နွယ်စိုးရဲ့၊ နွယ်စိုးပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား အစ်ကိုကြီး
တစ်ယောက် ရထားတာဆို’

နွယ်စိုးက ဆံနွယ်ကလေးများ ဝှေ့ယမ်းအောင် လှည့်ကြည့်၍
ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။ ဟုတ်တယ်နော်ဟု တိုးတိုး ပြောသည်။

(၈)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ည ၉ နာရီ။

သားကြီးက ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်၍ တီဗွီစီးရီးတစ်ခု ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ထင့်ခနဲ။

သားကြီး အခန်းမှာလည်း အဲဒီစီးရီးကြည့်၍ရသည်။ သားကြီး ခါတိုင်း အခန်းထဲမှာပဲ ကြည့်လေ့ရှိသည်။

ဒါ သူ့ကို စောင့်နေတာပါပဲ။ သေချာပါသည်။

သားကြီးက အသက် ၂၀ သာ ရှိသေးသော်လည်း တော်တော် လူကြီးဆန်သည်။ နှုတ်နည်း၍ တည်ကြည်သည်။ သူ့မှာ ပြောစရာ တစ်ခုခု ရှိနေလျှင်တောင် သူပြန်လာတာနှင့် အပြေးအလွှား ပြောမည့်သူ မဟုတ်။

ယခုလည်း တီဗွီဖန်သားပြင်ကိုသာ မျက်နှာမလွဲစမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက အလိုက်သိတတ်စွာဖြင့် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေပုလင်း တစ်ပုလင်းကို ထုတ်ယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲ ငွှဲထည့်ပြီး မော့သောက်သည်။ နောက် တစ်ဖန်ခွက်စာ ရေထပ်ဖြည့်ခဲ့ပြီး လက်က ကိုင်၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ သားကြီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

သားကြီးက တီဗွီကို အသံတိုး၍ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဦးသွေး ညစာ စားခဲ့ပြီလား’

သူ ခေါင်းခါသည်။

‘မဆာပါဘူးကွာ၊ ဟိုဟာ နည်းနည်း၊ ဒီဟာ နည်းနည်းနဲ့’

သားကြီးက တီဗွီကို ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။

သူက ဖန်ခွက်ကို ဧည့်ခန်း စားပွဲပေါ် ချသည်။

‘ဘာလဲ သား၊ ပြောလေ’

သားကြီးက သက်ပြင်းချသည်။

‘ညီမလေးကျောင်းက တိုင်စာ ရောက်လာတယ်။ ကျောင်းပျက်တာ များနေလို့တဲ့’

သူ ရင်ဆို့ သွားသည်။ သမီးငယ်က သားကြီးလောက် မလိမ္မာ၊ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ် ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကလေးနှင့် တူနေတုန်း ဖြစ်သည်။ ပိုဆိုးတာက သားကြီးလောက်လည်း သူ့အပေါ် တရင်းတနှီး မရှိ။

‘ဦးသွေး လိုက်သွားရမှာလား’

သားကြီးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းခါပြသည်။

‘သားနဲ့ ဦးဇော် ရှင်းလိုက်ပါပြီ၊ ဦးသွေး သိအောင် ပြောပြထားတာ’ နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ် နေမိကြ ပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ ကိုမြသွေးက တိုးတိုးမေးသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား သား’

ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘ရည်းစား ရနေတယ် ထင်တယ်၊ သားလည်း နည်းနည်း လိုက်နေ တယ်၊ ပြောပုံ ကြည့်ရတာတော့ လာခြံချင်တဲ့ ကောင်စားမျိုးပဲ’

ကိုမြသွေး မျက်ရည် စို့လာသည်။ ဆွေရယ် ကိုယ်တာဝန် မကျေ ပါလားဟု ရင်ထဲက တိုးတိုးညည်းမိသည်။

‘ဦးသွေး နည်းနည်း စကားပြော လိုက်ရမလား’

သားကြီးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းခါပြသည်။

‘မပြောပါနဲ့ ဦး ဦးသွေးရယ်၊ တော်ကြာ’

သားကြီး အားတုံ့ အားနာဟန်ဖြင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။

သားအဖလည်း မဟုတ်။ တူဝရီးလည်း မဟုတ်သော သူတို့ နှစ်ဦး သား ဧည့်ခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်ထိုင်နေမိကြလေသည်။

ZM
2013

ပန်း(၂)

(က)

မြေရေခွဲအိတ်များ၏ အဝကို လက်ချုပ်အပ်ကြီးနှင့် ပိတ်၍ ချုပ်နေစဉ်မှာ ပင် မီးက ပျက်သွားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း နွယ်စိုး 'တောက်' ခေါက်တော့ ကူလုပ်ပေးနေသည့် သူငယ်ချင်းမလေး 'အိတ်တုတ်'နှင့် အိမ်ဖော်မလေး နှစ်ဦးက ရယ်ကြသည်။

'နွယ်စိုးရယ် နင်ဟာလေ၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ တော်တော် တောက် ခေါက်'

နွယ်စိုးက ပခုံးတွန့်၍ အိမ်ဖော်မကလေး မီးဖွင့်ပြီး လှမ်းပေးသော ဘက်ထရီ မီးအိမ်ကို လှမ်းယူပြီး အနားက စားပွဲပေါ် တင်သည်။

ကားဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ် စတိုခန်းကလေးမှာ မှုန်ပျံ့ အလင်း ရောင် အောက်တွင် အိတ်ကြီး၊ အိတ်ငယ်မျိုးစုံနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။

'လောကကြီးမှာ အစာမကြေစရာ ဒီလောက်များတာ 'တောက်' မခေါက်တော့ ငါက အစာမကြေတိုင်း လူတွေ လိုက်ရန်ဖြစ်ရမှာလား'

အိတ်တုတ်က ရယ်ပြန်သည်။

'နင် လောကကြီးက အစကတည်းက အစစ အဆင်ပြေနေပြီးသား၊ နင်က သူများလောကတွေကိုပါ လိုက်အဆင်ပြေစေချင်နေတာ၊ နင့် ရည်မှန်းချက်က ကြီးလွန်းအားကြီးလို့ နင်အဆင်မပြေတာ'

အိတုတ်က မြွေရေခွံအိတ် အဝကို ကိုင်ထားပေးရင်း ဝေဖန်တော့ နွယ်စိုးက ဆက်ချုပ်ရင်းက ပြန်ပြောသည်။

‘လူတွေ ဒီလောက် ဒုက္ခရောက်နေတာ နင်လည်း မြင်တာပဲ၊ အဲဒါကို ငါက အစာကြေရမှာလား’

အိတုတ်က အပြုံးမပျက် ချေပသည်။

‘ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့ လူတွေကို ကူညီချင်တဲ့ စိတ်ကအမှန်၊ ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့ လူတွေ မရှိသင့်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးက အမှား၊ နင်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာပဲ၊ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးဆိုတာ ရှိတယ်လေ၊ လူတွေ ဒုက္ခ ရောက်နေတိုင်း မတရားတဲ့ လူတွေရှိနေလို့လို့ ယူဆလို့ မရဘူး’

နွယ်စိုး ချုပ်လက်စ အပ်ကို ရပ်၍ တအံ့တဩ မော့ကြည့်သည်။

‘နင် ဦးသွေးနဲ့ ဆုံဖူးသွားပြီလား’

အိတုတ်က ပြန်၍ အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

‘အေး . . . ဟိုနေ့က မိုးကြီးတို့နဲ့ ပန်းချီပြပွဲတစ်ခု ဝင်ကြည့်ရင်း ဆုံလို့ မိုးကြီး မိတ်ဆက်ပေးတာ၊ ကမ်းနားဟိုတယ်မှာ ငါတို့ကို ‘ဟိုက်တီး’ တောင် တိုက်လိုက်သေးတယ်၊ နင် ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’

နွယ်စိုးက ခေါင်းပြန်ငုံ့ သွားသည်။

‘နင် ပြောတာ သူ့ စကားအတိုင်းပဲ’

အိတုတ် ရုတ်တရက် အာစေးမိသွားသည်။

ဘာ ဆက်ပြောရမည် မသိ။

နွယ်စိုး ချုပ်ပြီးသွားသည့် အိတ်ကို ဘေးက အိမ်ဖော် ကောင်မလေး ကို လှမ်းပေးလိုက်သည် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တခြားအိတ်များနှင့်အတူ သွား၍ စီထားလိုက်သည်။

နွယ်စိုးက စာရွက်တစ်ထပ်ကို စားပွဲပေါ်မှ ကောက်ယူပြီး မီးအိမ် နားသို့ ကပ်ကြည့်၍ ဖတ်ရှု စစ်ဆေးနေသည်။

‘လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ရေကြီးတဲ့ ရွာတွေမှ ဒုက္ခရောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေမကြီးပေမယ့် ဘာမှလုပ်လို့မရဘဲ ထိုင်နေရတဲ့ ရွာက သုံးရွာရှိသေးတယ်၊ တို့ လာတယ် ကြားရင် အားလုံးက အကူအညီ တောင်းကြမှာပဲ’

နွယ်စိုးက တီးတိုး ရေရွတ်သည်။ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ ထိုင်လျက်က အိတုတ် နွယ်စိုး မျက်နှာကလေးပေါ် မီးရောင် ဖြာကျ နေတာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရှည်လျားသော ဆံနွယ်များဘေးက မျက်နှာကလေးက အရင်က ထက် အများကြီး ပိန်သွယ်သွားသည်။ ဆယ်ကျော်သက် ဘဝက ပါးဖောင်း ဖောင်းကလေးသာ ရှိနေပါသေးလျှင် မျက်မှန်ကိင်း အနက် ထူထူကြီးသာ တပ်မထားခဲ့ဘူး ဆိုလျှင် သည်မျက်တောင် ရှည်ကြီးများ အောက်က တောက်ပသော မျက်လုံးကလေးတွေနှင့် သည်မိန်းမလှ ကလေးက မိန်းမလှကလေးပဲ ဖြစ်နေဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ယောက်ျားကလေး မျက်နှာမျိုးနှင့်သာ တူနေတော့သည်။ သည်ကြားထဲ အံက ကြိတ်ကြိတ် ထားတတ်သေးသည်။

‘မတတ်နိုင်ဘူးဟာ၊ ခါတိုင်းလိုပဲ ဘုန်းကြီး ဆုံးဖြတ် ခိုင်းရတော့ မှာပဲ၊ ဘုန်းကြီး ဆုံးဖြတ်ခိုင်းတော့ ဟို တစ်ခါလို သူ့ အိမ်ခွဲပို့ခိုင်းတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလို လူမျိုးရန်က လွတ်တာပေါ့’

နာမည်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ ညိုညိုသွယ်သွယ် ကလေး ဖြစ်သော အိတုတ်၏ မျက်နှာကလေးသည် စိုးရိမ် ပူပန်ဟန်များနှင့် ညိုမှိုင်းနေ သည်။

‘နွယ်စိုး’
‘ဘာလဲ’

‘အဲဒီလူကြီးက မုဆိုးဖို ဟုတ်လား’
နွယ်စိုးက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

အိတုတ် မျက်နှာကို ခဏ ငေးကြည့်နေပြီးမှ ရယ်ချလိုက်သည်။
'နင်က ငါ့အဖေထက် ဆယ်နှစ်လောက်ပဲငယ်တဲ့ လူကြီးနဲ့ ငါ့ကို
စိတ်ပူနေတာလား'

သည်တော့မှ အိတုတ် ပြုံးနိုင်သည်။

'ငါ နင့်သူငယ်ချင်းလေး၊ ပူမှာပေါ့'

'ပူစရာမှ အကြောင်း မရှိဘဲ'

အိတုတ်က ပခုံးတွန့်ပြသည်။

'နင် ဘယ်သူ့စကားကို အဲဒီလောက် အလေးအနက်ထား မှတ်
ထားဖူးလို့လဲ၊ ဟိုအကောင် သီဟပြောတဲ့ စကားတောင် နင် ခဏခဏ
မေ့ နေတတ်တာလေ၊ ဒီလူကြီး စကားကျတော့ နင်ဘာလို့ ဒီလောက်
မှတ်မိရသလဲ'

နွယ်စိုး မျက်နှာကလေး တင်း၍ လက်ထောင်ပြသည်။

'ဘို့မတစ်ယောက်အတွက် ငါ့ကို သစ္စာဖောက်သွားတဲ့ အကောင်
နာမည် ငါ့ရှေ့မပြောပါနဲ့ဆို'

အိတုတ်က ရယ်သွမ်းသွေးသည်။

'ဆားရီးပါဟာ၊ ငါသွားယှဉ် စဉ်းစားမိလို့ပါ'

'မယှဉ်နဲ့၊ ဟိုက လေးစားစရာ တစ်စက်မှမရှိတဲ့ ရည်းစားဟောင်း၊
ဒါက ကြိုက်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိတဲ့ လေးစားစရာ ကိုယ့်ဦးလေး
အရွယ်လူကြီး၊ လေးစားစရာလူက မှတ်သားစရာ စကားပြောလို့ မှတ်
ထားတာ'

'အေးပါဟာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ငါလည်း နင့်ကို ချစ်တော့ စိတ်ပူတာ
ပေါ့ဟာ၊ ဟိုလူကြီးကလည်း သုံးဆယ်လောက် ရုပ်ပေါက်နေတာ။
ပြီးတော့ သူကလည်း ငါတို့နဲ့ စကားပြောတာတောင် နင့်အကြောင်း
ချည်းပဲ'

နွယ်စိုး တစ်ခုခု ပြန်ပြောမည့် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် မီးစက်သံ ထွက်
ပေါ်လာပြီး မီးများ အားလုံး လင်းလာသည်။

ခဏ အကြာမှာ လှေကားကလည်း ခြေသံ တစ်ခု တက်လာသည်။
စတိုခန်း တံခါးဖွင့်၍ ဝင်လာသူက ကိုသိန်းဟန်စိုး၊ နွယ်စိုး၏
အစ်ကိုကြီး။

‘နွယ်စိုး ဘာလို့ မီးစက် မဖွင့်သလဲ’

နွယ်စိုးက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘ပြီးခါလည်း နီးနေလို့ ပြီးတော့ မီးစက်သံ ကြားရင် ဖေဖေလှမ်းမေး
နေမှာ စိုးလို့’

‘ဟိုဘက်မှာလည်း နှိုးထားတာပဲ၊ ပြီးတော့ နွယ်စိုးတို့ လုပ်နေကြတာ
ဖေဖေ သိပါတယ်၊ ခုတောင် ကိုကိုကို သွားကြည့်လိုက်ဦး ဆိုလို့ လာ
မီးစက် နှိုးပေးတာ’

အိတုတ်က တရုတ်ကားထဲကလို လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာ ချိတ်၍
မြှောက်ပြပြီး ‘ကျေးဇူး’ ဟု ပြောသည်။ ရင်းနှီးနေပြီးသူများမို့ ကိုသိန်း
ဟန်စိုးက ရယ်၍သာ နေသည်။

‘ဘယ်အချိန် ထွက်ကြမလဲ’

‘မနက် ၅ နာရီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကို’

‘ကိုကိုပါ လိုက်မလို့’

နွယ်စိုး မျက်လုံး ပြူးပြသည်။

‘ကိုကိုက ဘယ်တုန်းက အဲဒီ ကယ်ဆယ်ရေး လုပ်ငန်းတွေကို
စိတ်ဝင်စားသွားတာလဲ’

ကိုသိန်းဟန်စိုးက ရယ်သည်။

‘ကိုကိုလည်း နာဂစ်တုန်းက ရဲစခန်းမှာ တစ်ညအိပ်ခဲ့ရတဲ့ သူ
ပါကွာ၊ ညည်းတို့ မေ့နေပြီလား’

သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးစလုံး ရယ်မိကြသည်။ ဟုတ်ပ။

နာဂစ်တုန်းက ရေဘေးသင့် ပျက်စီးနေသော ရွာတွေမှာ စားစရာ တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် သွားဝေသော သူတွေ ကို နိုင်ငံ့သိက္ခာ ညှိနှိုင်းစေသည်ဟု ကန့်သတ်တာမျိုးတွေ ရှိသည်။ ကို သိန်းဟန်စိုးလည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကားတစ်စီးနှင့် သွားဝေ ဖူးသည်။ တခြားလူတွေလည်း သွားကြတာ ဆိုတော့ ကားတန်းကြီးက အရှည်ကြီး။ ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ တား၍ ရဲစခန်း ခေါ်တော့ ပါသွား သည်။ ‘လမ်းပိတ်ဆိုမှု’တဲ့။ အဖေဖြစ်သူ ဦးဇေယျစိုးက တပည့်တွေ လွတ်၍ သွားခေါ် ထုတ်ခဲ့ရ သည်။ နွယ်စိုးက ‘ကင်ဘာရာ’မှာမို့ပါမသွား။ ‘သဘောပဲလေ၊ ကိုကို လိုက်ရင် ကင်မရာတော့ ယူခဲ့’ ‘အေးပါဟာ’ နွယ်စိုးက စာရွက်တွေ၊ ဖိုင်တွေထဲ ပြန်ထည့်သည်။

(၉)

ကိုသိန်းဟန်စိုးက မော်တော်ဦးထိပ်မှ ထိုင်၍ ကင်မရာကို နွယ်စိုး၊ အိတုတ်၊ ဖြူလေးတို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ဘက် ချိန်သည်။ သုံးယောက်စလုံး သွယ်သွယ်၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကာကီ ဘောင်းဘီရှည် ကိုယ်စီ၊ ရုပ်အင်္ကျီ အကွက် လက်ရှည် ကိုယ်စီ၊ တောဆောင်း ဦးထုပ်ဝိုင်း ကိုယ်စီနှင့်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေထက် ညီအစ်မတွေနှင့် ပိုတူနေသည်။

မိုးကြီးတို့ ယောက်ျားကလေး အဖွဲ့ကတော့ လှေနောက်ဘက်ပိုင်း ပစ္စည်းထုပ်တွေပေါ်မှာ ထိုင်နေကြသည်။

ကိုသိန်းဟန်စိုး ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတော့ နွယ်စိုးက ကျောပိုးအိတ်ကို လှေကြမ်းပြင်ပေါ် ချွတ်ချ၍ လှုပ်နေသော လှေပေါ်မှာ ကြိုးစား မတ်တပ်ရပ်ပြီး လှေဦးရှိ အစ်ကိုရိုရာသို့ လျှောက်လာသည်။

ကိုသိန်းဟန်စိုးက သူထိုင်နေသော ပျဉ်ချပ်ကလေးပေါ်မှာ ညီမ
ငယ် ထိုင်သာအောင် ဘေးနည်းနည်း တိုးပေးလိုက်တော့ နွယ်စိုး ဝင်ထိုင်
သည်။

‘ကိုကို’

‘ဟေ’

‘ကိုကိုကို ဖေဖေ ထည့်ပေးလိုက်တာလား’

နွယ်စိုးက ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့် မေးချလိုက်တော့ ကိုသိန်းဟန်စိုး
ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ တိုးတိုးရယ်သည်။

‘ဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နွယ်စိုးက ဘာလို့ အဲဒီလို ထင်ရတာလဲ’

‘လုံးလုံးကလေးမွေးပြီး ကတည်းက ကိုကို သည်းသည်းလှုပ်နေတာ
လူတိုင်း အသိ၊ ညအိပ်ညနေ ခရီး ဖေဖေ သွားခိုင်းရင်တောင် အင်း အဲ
ဒီလို လှုပ်နေတာ၊ သားနဲ့ မခွဲနိုင်လို့လေ၊ နွယ်စိုးတို့ ကိစ္စကျမှ ကိုကို
သဘောနဲ့ ကိုကို လိုက်လာတယ်ဆိုတာ ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်တာ’

ကိုသိန်းဟန်စိုးက ဒီတစ်ခါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ပြီး
တော့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ပျံနေသည့် ရေဘဲ တစ်အုပ်ဆီသို့ ကင်မရာကို
လှမ်းချိန်၍ ရိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူးလား၊ နွယ်စိုးပြောတာ’

ခေါင်းခါ ပြုသည်။

‘မဟုတ်ဘူးဟာ၊ အမှန်က ဒီနေ့ ကိုကိုကို ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ခေါ်
သတိပေးဖို့တောင် ခိုင်းထားတာ၊ ကိုကိုက မလုပ်ချင်တာနဲ့ အိတ်ချ်
အာရ်က တစ်ယောက်ကို ခိုင်းခဲ့ပြီး ထွက်လာတာ’

နွယ်စိုး မျက်မှောင် ကြုတ်မိသည်။

‘ကိုကိုက ဘာလို့ မလုပ်ချင်တာလဲ’

ပခုံးတွန့်ပြုသည်။

‘ပြောဖူးတယ်လေ၊ ပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်စကား မဆုံးခင် သူ့ အခက် အခဲတွေ တန်းစီရွတ်ပြီး ဆင်ခြေပေးတတ်လွန်းတော့ ခေါ်ပြောပြီးရင် စိတ်တိုမှာ၊ တိုရင် အလုပ် ထုတ်မိမှာ၊ အဲဒါနဲ့ ရှောင်လာတာ’

နွယ်စိုး နားမလည်နိုင်သေး။

‘ကိုကိုက စည်းကမ်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဒီလောက် တိကျတာ၊ အဲဒီ တစ်ယောက်ကျမှ ဘာလို့ ထုတ်ဖို့ ဝန်လေးနေတာပဲ။

ကိုသိန်းဟန်စိုးက ပြုံး၍ နွယ်စိုးကို ငဲ့ကြည့်သည်။

‘ညည်းခန့်ထားတဲ့ လူမို့ပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ အရင် သုံးလလောက် က မမှတ်မိဘူးလား၊ ဖေဖေက သမီး ဖေဖေအလုပ်တွေလည်း ဝင်လုပ်ဦး၊ အခု စာရင်းကိုင်တွေ အသစ်ခန့်ဖို့ ဖေဖေအစား အင်တာဗျူး မေးပေးဆို ခိုင်းလိုက်တုန်းကလေ၊ လှိုင်သာယာမှာ နေတာ၊ အမေ အိုကြီးနဲ့ မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေ လုပ်ကျွေးနေရတဲ့ ဘွဲ့ရမိန်းကလေး မို့ သနားပါတယ်ဆိုပြီး နွယ်စိုး ခန့်လိုက်တဲ့တစ်ယောက်လေ၊ မနက်တိုင်း ရုံးနောက်ကျနေလို့၊ ဆင်ခြေကလည်း ကားကျပ်လို့ချည်းပဲ၊ တကယ် တော့ သူ့ကို ရုံးချုပ်မှာထားတာ သူများထက် ပိုကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ကားကျပ်ရင် စောထွက်ရမှာပေါ့၊ သူ့လို လူတွေ ဘယ်သူမှ နောက် မကျဘဲ သူချည်း နောက်ကျနေတာလေ၊ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ရှိနေတဲ့ နေရာမျိုးမှာ အဲဒီလို ဖြစ်နေလို့မှ မရတာ’

နွယ်စိုး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

ကိုသိန်းဟန်စိုးက သက်ပြင်းချသည်။

‘ဖေဖေက နွယ်စိုး ခန့်မှန်းသိသွားတယ်၊ သနားလို့ ခန့်တာလို့လည်း သိသွားတယ်၊ အဲဒါ နွယ်စိုးကို ပြောနေတယ်၊ ပရဟိတတွေ လုပ်တာ ကောင်းပါတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် အရင် ခိုင်မာ အောင် ဟည်ဆောက်ပြီးမှ သူများကို ကူညီရမှာတဲ့၊ နွယ်စိုးက သူ တစ် သက်လုံးလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကိုကျတော့ စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့၊ အဲဒါနဲ့

ကိုကို လိုက်လာတာ၊ ကိုကို မပါရင် နွယ်စိုး သွားတာ ပိုစက်ကျ နေမှာ စိုးလို့'

နွယ်စိုး ခေါင်းငုံ့၍ စဉ်းစားနေသည်။

မှန်တော့လည်း မှန်ပါသည်။ ကိုသိန်းဟန်စိုး နေရာတွင်သာ အခြား အစ်ကို တစ်ယောက် ဆိုလျှင် သူ ကိုယ်တိုင်ပင် နွယ်စိုးကို ဆူကောင်း ဆူပေလိမ့်မည်။ ကိုသိန်းဟန်စိုးကတော့ သူ အိမ်ထောင်ကျပြီးတာ တောင် သူ့ညီမကို ကလေးလေးလို သဘောထား၍ ချစ်တတ်၊ အလို လိုက်တတ် သူ့မို့ ဖခင်ကြီး မဆူအောင် ကာဆီး ကာဆီး လုပ်ပေးနေ တာ သိသာ လှသည်။

'စေတနာသည် လူတိုင်းနှင့် မတန်ဘူး' ဆိုသည့် စကားကို နွယ်စိုး အလွန်မုန်းသည်။ ကရုဏာ ထားရသည် ဆိုကတည်းက အားနည်းချက် ရှိနေလို့ပါပဲ။ အားနည်းသူကို ထားမိသည့် စေတနာသည် ဘယ်တော့မှ မှားစရာ မရှိ။ တန်သည်၊ မတန်ဘူး ပြောစရာ မလိုဟု ယူဆသည်။

ခက်တာက စေတနာ ထားလိုက် တိုင်းတော့လည်း အထားခံရသည့် သူက ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရသွားတာ မဟုတ်။ တချို့က သူပေးသော အကူအညီ အပေါ်မှာ သူတို့ ကိုယ်ပိုင် ကြိုးစားမှု ပေါင်းစပ်၍ ပိုမို မြင့်မားသော ဘဝလမ်းကြောင်းပေါ် တက်လှမ်းသွားကြသည်။ တချို့ ကျတော့လည်း ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ဘဝက မတက်။ တချို့ကျတော့လည်း ပင်ကိုဇီဝကို ကြိုးစားချင်စိတ် မရှိရသည့်အထဲ အင်အားကြီးသူက ကူညီ နေပြီပဲဟု ပို၍ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေတတ်သဖြင့် ကြာတော့ အကူအညီ တွေကိုပါ ဆုံးရှုံးရတတ်သေးသည်။

ယခု ကလေးမ ကလေးလည်း အဲဒီ အုပ်စုထဲ ပါမည်ဟု ထင်သည်။ ရှေ့လျှောက်တော့ လုပ်ငန်းသဘောလည်း ပိုနားလည်အောင် ဖေဖေ လည်း မျက်စိမနောက်အောင် ဖေဖေအလုပ်ထဲမှာ သတ်သတ်မှတ်မှတ်

တာဝန်တစ်ခု ယူ၍ ပိုစိတ်ဝင်တစား လုပ်ပြုမှု ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
မိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဦးသွေးကို သတိရမိသည်။

ဦးသွေးလည်း သူတို့နှင့် အနာကြီးရောဂါသည် ရွာတွေ ကိစ္စပြီး
ကတည်းက မတွေ့ဖြစ်ပေမင့် သူ့ဟာ သူလည်း ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေ
လုပ်နေတာ ကြားနေရတာပဲလေ။

‘ဟို လူကြီးတော့ ဘယ်လိုလုပ် သူ့အလုပ်ရော၊ ပရဟိတ ကိစ္စတွေ
ရော ပြိုင်တူ လုပ်နိုင်နေလဲ မသိဘူးနော်’

‘ဦးမြသွေးလား’

ကိုသိန်းဟန်စိုးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်မေးတော့ နွယ်စိုး လန့်သွား
သည်။

‘ကိုကို ဦးမြသွေးကို ပြောမှန်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ’

ကိုသိန်းဟန်စိုး ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘ညီမလေး ဒီတစ်ယောက် ရှိတာဟာ၊ ကိုယ့်ညီမလေးနား မှုဆိုးဖိုကြီး
တစ်ယောက် ရောက်လာတာ မျက်ခြည်ပြတ်ခံလို့ ဖြစ်မလား’

နွယ်စိုး အောင့်သက်သက် ဖြစ်သည်။

‘ကိုကိုကလည်း အဲသလိုတော့ မပြောသင့်ပါဘူး၊ ကိုကို စုံစမ်းနေရင်
အဲဒီလူကြီး နာမည်ပျက် မရှိတာ သိမှာပဲ ဥစ္စာ’

ကိုသိန်းဟန်စိုး သက်ပြင်း ချသည်။

‘နွယ်စိုး ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက ဘာနာမည်ပျက်မှ မရှိဘူး၊
ဒါပေမဲ့ လူလွတ်ကလည်းဖြစ်၊ အရွယ်ကလည်း တင်လွန်းတော့ မတော်
တဆ ဆိုတာမျိုး အစ်ကိုတွေ၊ အဖေတွေက ပူပေးရတယ်လေ’

နွယ်စိုး မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

‘ဖေဖေ ပါလား’

ကိုသိန်းဟန်စိုး ခေါင်းလှုပ်သည် ဆိုရုံကလေး လှုပ်ပြသည်။

နွယ်စိုး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

‘နွယ်စိုးက နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်လာတဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသား မိန်းကလေးပါ ကိုကိုရယ်၊ မနူးမနပ် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့သူကိုလည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အထူးသဖြင့် အသက်ကြီးပြီး ပိုက်ဆံတွေ ချမ်းသာနေတဲ့ သူတွေ ပိုတောင် စိတ်မဝင်စားသေးတယ်၊ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားမယ့် စိတ်ဝင်စားရင် သူ့ငွေကြေး ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို စိတ်ဝင်စားတဲ့၊ စိတ်ဝင်စားရမယ့် မိန်းကလေးမျိုးတွေပဲ စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့’

ကိုသိန်းဟန်စိုးက သင်္ဘောဦးဘက်ကို အကြာကြီး ဝေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ နွယ်စိုးဘက်ကိုလှည့် မကြည့်ဘဲ တိုးတိုး ပြောသည်။

‘သူ့မှာ တကယ်တော့ ပိုင်ဆိုင်မှုကလည်း ဘာမှ ရှိဟန်မတူဘူး’

နွယ်စိုး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

‘ကိုကို ဘာပြောတာလဲ၊ ဖေဖေလောက် မဟုတ်ပေမယ့် သူလည်း နာမည်ကြီး သူဌေးတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား’

ကိုသိန်းဟန်စိုးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါသည်။

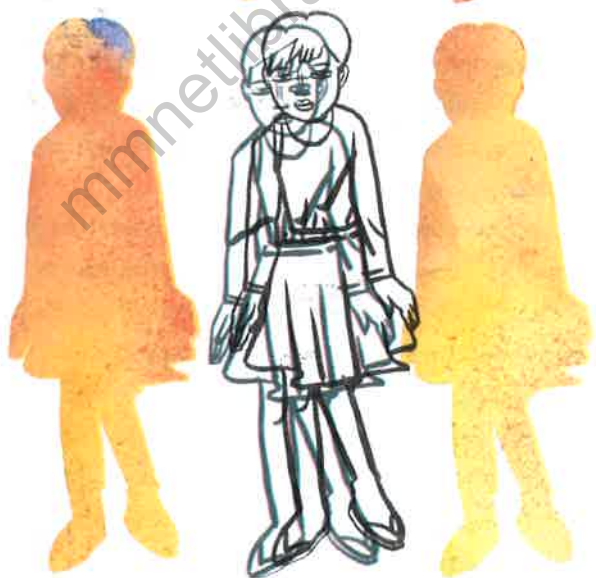
‘ဘယ်သူမှ အဲဒါ သေသေချာချာ တကယ်တော့ မသိဘူး၊ တို့ကုမ္ပဏီနဲ့ သူနဲ့တွဲတဲ့ ကိစ္စတွေလည်း ရှိတယ်၊ စာချုပ်တွေ ချုပ်တိုင်း သူက အိမ်ဒီအနေနဲ့ ချုပ်တာပဲ၊ ခက်တာက သူ့ လက်ထက်မှာ ပိုအောင်မြင်လာတာ မှန်ပေမယ့် ကုမ္ပဏီရော၊ တခြား ပစ္စည်းတွေရော ဆုံးသွားတဲ့ သူ့မိန်းမရဲ့ကလေးတွေ နာမည်နဲ့ပဲထားတာလို့ ကြားတယ်၊ သူ့ မိန်းမမှာ သားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သမီးကလေး တစ်ယောက် ကျန်ခဲ့တယ်၊ ခက်တာက အဲဒါလည်း သူ့ကလေးတွေ မဟုတ်ကြဘူး၊ သူ့ မိန်းမမှာ ပထမ အိမ်ထောင်ရှိတယ်၊ အဲဒီလူက ဆုံးသွားတာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီလူရဲ့ မိဘတွေက ချမ်းသာတာတဲ့၊ အဲဒီ လူကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သားတဲ့၊ ပုံစံ ကြည့်ရတာ ကလေးတွေ အရွယ်

ရောက်ရင် ပိုင်ဆိုင်တာတွေ အားလုံး လွှဲပေးရမယ့်ပုံပဲ၊ သူကလည်း
 လိုချင်ဟန် မတူဘူး၊ ဆက်တိုက် လျှူဒါန်းနေတာတွေကလည်း မိန်းမ
 မဆုံးခင်ကတည်းက စခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေလို့ ကြားတာပဲ’
 နွယ်စိုး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသေး။

mmnetlibrary.com

ဒေါင်း(၂)

(က)

ခေါင်းတုံးကလေး ပြောင်အောင်တုံးထားပြီး ဘယ်ဘက် မျက်လုံးတစ်ဖက် သိသိသာသာ ပြူးထွက်နေ၍ မျက်လုံးပတ်ပတ်လည်မှာ သွေးခြည် ၂ နေသော်လည်း ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးလေး၏ မျက်နှာက ကြောက်စရာ မကောင်းဘဲ ကလေးပီပီ ချစ်စရာကောင်းနေသည်။

အထူးသဖြင့် အဆိုတော်မကလေးနှင့်အတူ ကြိုးစား ပမ်းစား သီချင်းလိုက်ဆိုရင်းက နှာရည်ကလေး စိမ့်စိမ့်လာလျှင် လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်သုတ်နေသည့် ဟန်ပန်ကလေးက ပို၍ပင် ချစ်စရာ ကောင်းနေသေးတော့သည်။

အဆိုတော်မကလေးလည်း ဆရာဝန်မကလေး တစ်ဦးဖြစ်နေလေတော့ ကင်ဆာရောဂါကြောင့် ရုပ်ရည် ပျက်ယွင်းနေသည့် ကလေးလေးတွေကို ထိတ်လန့်မှု စိုးစဉ်းမှမရှိ။ ဂစ်တာတီးရင်းကပင်လျှင် စောစောက ကလေးကို တရွတ်ရွတ် နမ်းနေသေးသည်။

စင်အောက်မှာလည်း ခေါင်းတုံး ကလေးတွေ အစီအရီ။

ခေါင်းတုံးကလေးတွေ ကြားမှာ လူငယ် အဆိုတော်ကလေးတွေနှင့် လူငယ် ဆရာဝန်ကလေးတွေ တရင်းတနှီး ဝင်ထိုင်နေကြရင်းက စင်ပေါ်က သီချင်းသံကို လက်ခုပ်စည်းချက် လိုက်နေကြတာကို ကြည့်ရတာ မျက်ရည်ဝဲမတတ် ကြည်နူးစရာ။

ဦးဇေယျစိုးနှင့် သွေးနှင့်ကင်ဆာ အထူးကု ကလေးဆရာဝန်မကြီးတို့ အလယ် ခုံတန်းရှည်ကလေးပေါ်မှာ ထိုင်၍ ထိုမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်နေရင်းက မျက်ရည်ဝဲနေသော ကိုမြသွေး ကိုယ့် မျက်ရည်ကို ကိုယ် သရုပ်ခွဲကြည့်နေမိသည်။

သည်ကလေးတွေ တော်တော်များများ မကြာခင် ကွယ်လွန်သွားကြမှာကို စိတ်ပူ၍ မျက်ရည်ဝဲနေမိတာလား။ သည်လိုတွေ့လည်း မဟုတ်။ သည် ကလေးတွေထဲမှာ သူ့ထက် သက်တမ်း ရှည်သူတွေပင် ပါနိုင်သည်။

ဦးဇေယျစိုးနှင့် သူ့အပါအဝင် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တချို့၏ လှူဒါန်းမှုအပေါ်မှာ ပီတိဖြာ၍ မျက်ရည် ဝဲမိတာလား။ ဒါလည်း ပီတိဖြာစရာအမှန်ပင် ဖြစ်ပေမယ့် မျက်ရည်ဝဲ လောက်အောင်တော့ မဟုတ်။ ဦးဇေယျစိုးနှင့် သူ လှူဒါန်းကြရင်း ဆုံမိသည့် အကြိမ်တွေကို မနည်းတော့။

လူ့ဗီဇကို တွေးကြည့်တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ။ လူသည် တိရစ္ဆာန်လည်း ဆန်တတ်သလို လူလည်း ဆန်တတ်သည်။ တိရစ္ဆာန် ဆန်သည် အခါမျိုးတွေမှာ လူဆန်တာနှင့် တော်တော် ဝေးသွားတတ်သည်။ အဲသည်လို အချိန်မျိုးတွေမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရုတ်တရက် သတိပြန်ထားလိုက်မိပါက တော်တော်ကို ချောက်ချားစရာပါ။

မကြာသေးခင်ကပင် သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းဆက်နေသည့် မော်ဒယ်လ်ပေါက်စ မင်းသမီးငယ်ကလေး ကြိုမပြောဘဲ အိမ်ရောက်လာသေးသည်။ ကြော်ငြာတွေမှာ သူ့ကို မြင်ဖူးနေသော အိမ်အကူကောင်ကလေးက 'ဆရာနဲ့ အလုပ်ကိစ္စချိန်းထားတယ်' ဟု ပြောတာ ဖြစ်နိုင်လောက်သည်ဟု ယူဆကာ စောင့်ခိုင်း၍ သူ့ကို လာခေါ်သည်။

အသားရောင် အောက်ခံပေါ်မှာ အနက်ရောင်ဇာစိပ်စိပ် ထပ်ချုပ်ထားသည်ဟု ထင်ရသော ဝတ်စုံက တကယ်တော့ အနက်ရောင်ဇာ

တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်သည်ဆိုတာကို ပန်းချီ ဆရာမျက်လုံးဖြင့် သူမြင်မြင် ချင် သိခဲ့သည်။

သိတော့ သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါသလဲ။

အာခေါင်တွေခြောက်၊ နှုတ်ခမ်းတွေပူ၊ ရင်ခုန်နှုန်းတွေမြန်။

အသက် ၄၆ နှစ်လေး။ သွေးသား ဆူလွယ်သည့် အရွယ်မှ မဟုတ် တော့တာ။

လောလောဆယ် သည်မိန်းကလေးကို သည်နေရာအထိ ရောက် အောင် တင်ပေးခဲ့သည့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကလည်း သူ့မိတ်ဆွေ။ အဲသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကို သည်မိန်းကလေး ဘာလုပ်ခဲ့သည်၊ ဘာလုပ်နေသည် ဆိုတာလည်း သူ မသိတာ မဟုတ်။

သည်မိန်းကလေး သူ့ဆီက ဘာလိုချင်သည် ဆိုတာရော၊ အဲဒါ သူ့မှာတကယ် မရှိနေဘူးဆိုတာရော အားလုံး အားလုံး သူ မသိတာ တစ်ခု မှမရှိ။

အကုန်မေ့သွားတာပါ။

ကာမဂုဏ် အာရုံ၏ ညှို့ယူဖမ်းစားမှု။ ဦးနှောက်နှင့် ဆင်ခြင်တုံ တရားက ဘာမှ အလုပ်လုပ်ချိန် မရလိုက်။ ဟော်မုန်းတွေက လောင်စာ ထည့်ပြီး သွေးသားကို ခုတ်မောင်းပစ် လိုက်ကြတာ ငါးမိနစ်လောက်ကြာ သည်။

ဒါတောင် စက္ခုအာရုံပဲ ရှိသေးသည်။

ဖောတပွသာ ပါလာလျှင် တွေးရဲစရာတောင် မရှိ။

ဒါနှင့်ပဲ ကောင်မလေးကို မြန်မြန် စကားစဖြတ်၍ ပြန်ခိုင်းလိုက် ရသည်။ သူငယ်မ ပြန်သွားတာတောင် ရင်က တလုပ်လှုပ် ဖြစ်ကျန် ခဲ့တုန်း။ အဲသည်အခါမှာတော့ သွေးသားကြောင့် ဖြစ်တာ မဟုတ်။ ချောက်ချားတာသက်သက်။

သေမင်းက ၁၀ လား၊ အနှစ် ၂၀ လား အသိရခက်လှသော အကွာ အဝေးက စောင့်နေပြီ။ အလွန်ဆုံး အနှစ်သုံးဆယ်ပေါ့။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် လည်း ဖြစ်သွားနိုင်သေးသည်။

ဇနီးမရှိ၊ သားသမီးမရှိ၊ ဆွေမျိုးတောင် ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိ။ လူ့ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ချစ်သူနှင့်တွဲပျော်လိုက်ရသည့် အချိန်က လေးသည်ပင်လျှင် အိပ်မက်တစ်ခုစာမျှသာ ဖျတ်ခနဲရှိလိုက်သည်။ သည် ဘဝထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားလျှင် လူဖြစ်ခွင့် ရလိုက်သည့်အတွက် ဘာ ကလေးများ မြတ်စွန်းသွားနိုင်သလဲဟု တွေးကြည့်လိုက်တော့ တိရစ္ဆာန် ဘဝမှာ မရနိုင်သည့် အသိဉာဏ် ပညာကလေးသာရှိသည်။

အဲသည် အဖိုးတန် အသိဉာဏ် ပညာက ဘာကိုဆိုပါသနည်း။

အမြင်နှင့် မျက်စိနှင့် တွေ့တော့ မြင်သိစိတ် ကလေးဖြစ်သတဲ့။ အဲဒါကို စေတသိက်ကလေးနှင့် သတိထား လိုက်မိချိန်မှာ တကယ်တော့ အဲသည် 'အမြင်' ကလေးက မရှိတော့ဘူးတဲ့။ အဲသလို သိနိုင်မှ လူဖြစ်ရတာ မြတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား။

စောစောကလို 'တပ်မက်စရာ'ဟု တွေးမိပြီး သွေးသားတွေ ဆူဝေ တက်လာတာ တိရစ္ဆာန်နှင့် ဘာများ ထူးတော့လို့လဲ။ ပြန်တွေးတိုင်း ချောက်ချားစရာ အတွေ့အကြုံမျိုးပါ။

တစ်ဖက် အစွန်းမှာလည်း လူဟာ လူသား ပီသလွန်းသည့်အခါ တိရစ္ဆာန်နှင့် တော်တော် အလှမ်း ကွာသွားတတ်ပြန်သည်။ အဲသလို အလှမ်းကွာနေသည့် အခြေအနေ ကလေးကို သတိပြုမိရတာလည်း ကြည်နူးစရာ မဟုတ်ပါလား။

သည်အဆိုတော်ကလေးတွေ၊ သည်အလှူရှင်တွေ ရင်ထဲမှာ သည် နေ့ မေတ္တာတရား သက်သက်သာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေရာအပြည့်ယူ ထား သည်။ မေတ္တာတရားဆိုတာ စွဲလမ်းမှုမပါ။ တပ်မက်မှုမပါ။ အချစ် မပါ။

ဘာပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်မှမပါ။ တကယ့် ဗြဟ္မစိုရ် တရားစစ်စစ်။ ဗြဟ္မာနှင့် နီးစပ်၍ တိရစ္ဆာန်နှင့် အလှမ်းဝေးနေလွန်းသည့် အခိုက် အတန့်ကလေး။

အဲသည် အခိုက်အတန့်ကလေးကိုက ကြည်နူးစရာပါ။

အဲဒါကို ကြည်နူးလွန်း၍ မျက်ရည်ဝဲမိတာပါ။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် မျက်ရည် ဝဲနေခိုက် လက်ခုပ်သံတွေကို ကြားရသည်။ စောစောက ဆရာဝန် အဆိုတော်မကလေးက စောစောက ကလေးကို လက်တစ်ဖက်က ချီ၍ လက်တစ်ဖက်က ဂစ်တာကို ကိုင်ပြီး စင်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ နောက်ထပ် အဆိုတော်မကလေး တစ်ယောက် စင်ပေါ်တက်သွားသည်။ သူလည်း ဆရာဝန်မကလေးပါပဲ။

ဆရာဝန်ကလေးတွေ ဆေးမကုဘဲ သီချင်းဆိုကြ၊ သရုပ်ဆောင်ကြ၊ စာရေးကြ လုပ်နေတာကို မွေးထုတ်ရတာ ခက်ခဲလှစွာသော ဆရာဝန် တစ်နေရာစာ ဆုံးရှုံးရ၍ပဲ ဝမ်းနည်း ရမှာလား။ ဉာဏ်ရည် မြင့်မားသူတွေ အနုပညာလောကကို လာအားဖြည့် ကြတာကိုပဲ ဝမ်းသာရမှာလား။ ဉာဏ်ရည် မြင့်မားပြီး အနုပညာ တစ်ခုခုကို တကယ် ဝါသနာပါသော ကလေးတို့အတွက် ဘာပညာရေး အခွင့်အလမ်းမှ မရှိသည့် စနစ်ကိုပဲ မြည်တွန်တောက်တီးရမှာလား ကိုမြသွေး တွေးရခက်နေပြန်သည်။

အဆိုတော်မလေးနှင့် ဆရာဝန်မကြီးတို့ တီးတိုး တီးတိုး စကား ပြောရင်း သူ့ဘက်ကို တစ်ချက် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်နေတာ တွေ့ရ သဖြင့် ကိုမြသွေး အလိုက်သိစွာ ချဉ်းကပ် သွားလိုက်သည်။

‘ဒီသမီးကို ပြန်ပို့ဖို့လား ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးရမလား’

ဆရာဝန်မကြီးက တည့်တည့် ပြောရမှာ ဝန်လေးဟန်ဖြင့် ရယ်ပြ သည်။

‘ဦး ဒရိုင်ဘာ လိုက်ပို့ပေးရင် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဦးက ဒီမှာ နည်းနည်း လုပ်ပေးစရာတွေရှိလို့’

အဆိုတော်မ ကလေးက ရယ်သည်။

‘ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို’

တစ်ယောက်က ‘ဦး’ တစ်ယောက်က ‘အစ်ကို’ ဟုတ်နေတာပဲ ဟု
တွေး၍ ပြုံးမိပြီး ဓာတ်လှေကားဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။ အဆိုတော်
မကလေး၏ မိတ်ကပ်ဆရာ အထီးမကျ၊ အမ မကျလည်းပါလာသည်။

ဓာတ်လှေကားထဲ အရောက်မှာ ပွင့်လင်း၍ ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်
ပြောတတ်သည့် နေရာမှာ နာမည်ကြီးသူ အဆိုတော်မကလေးက
တည့်တည့် မေးသည်။

‘ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးသားဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဦးမြသွေးထက်
အများကြီး မငယ်လောက်ဘူးထင်လို့ အစ်ကို ခေါ်မိတာ၊ ဦးမြသွေး
အသက်ကိုလည်း သုံးဆယ်ကျော်လို့ ထင်ထားမိလို့လေ၊ မဟုတ်ရင်
စိတ်မဆိုးနဲ့နော်’ သူကရယ်ပြသည်။

‘တို့က ၄၆ နှစ်ရှိပါပြီ၊ ငယ်တယ် အထင်ခံရတာ စိတ်ဆိုးစရာမှ
မဟုတ်တာ’

အဆိုတော်မ ကလေးက အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည့် ပါးစပ်ကို
လက်နှင့် ကာဟန်ပြုလိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားက မြေညီထပ်တွင် ရပ်သွားသဖြင့် ဆင်ဝင်အောက်
ကို အတူထွက်ခဲ့ကြပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသည့် သူ့မာစီဒီးကားကို
လှမ်းလက်ပြ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဘာဆေးစားလဲတော့ မေးချင်လာပြီ’

အဆိုတော်မကလေးက ရယ်၍ မျက်လုံး ထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး မေး
သည်။

သည် ချစ်စရာဟန်ပန် ကလေးများက သူ့ကို ဂီတလောကမှာသာ
မက ရုပ်ရှင်လောကတွင်ပါ နေရာ တစ်နေရာ ရစေခဲ့သည်ကို ကိုမြသွေး
ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ သို့သော် အဲသည် ဟန်ပန်ကလေးထဲတွင်
တောက်ပနေသည့် အရောင်က အေးမြသော အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်သူက ဆရာဝန်ပါလိမ့်’

သူပြန်ကျီစယ်တော့ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မောမိကြသည်။ ကားဆိုက်လာတော့ သူတပည့်က ပြေးဆင်းလာပြီး နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ အဆိုတော်မကလေးက ဝင်ထိုင်သည်။ မိတ်ကပ်ဆရာက တစ်ဖက်သို့ သွားသည်။

‘ဆရာဝန် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ရေးတာ ဖတ်ဖူးတယ်၊ အိုတာ နှစ်မျိုးရှိတယ်တဲ့၊ တဖြည်းဖြည်းချင်း အိုတာနဲ့ ခဏတော့ တောင့်ခံထား နိုင်ပြီ၊ ပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ အိုတာတဲ့၊ အချိန်တန်ရင်တော့ အိုကြရတာချည်း ပဲတဲ့၊ တို့က ဒုတိယ အမျိုးအစားနဲ့ တူပါရဲ့’

အဆိုတော်မကလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြပြီးမှ ရယ်သည်။

‘သည်လို ဘဝမျိုး ရထားတဲ့ သူထဲမှာ သည်လို စိတ်မျိုးထားနိုင်တာ တော့ အစ်ကို၊ အဲလေ ဦးပဲရှိမယ် ထင်ပါရဲ့၊ လေးစားပါတယ် ဦး၊ သွား ပြီနော်’

တံခါးပိတ်၍ ကားက ထွက်ခွာ သွားသည်။

ထွက်သွားသောကားကို လက်ပြနေရင်းကမှ အထွက်ဂိတ် နံဘေး တွင် ရပ်ထားသော ဦးဇေယျစိုး၏ လင်ခရုဇာကား အဖြူကြီးပေါ်တွင် ရှေ့ခန်းမှာ ဒရိုင်ဘာ ထိုင်နေသလို နောက်ခန်းမှ ခုံတွင်လည်း မျက်မှန် ကိုင်း ထူထူ တပ်ထားသည့် မိန်းကလေး တစ်ဦး ထိုင်နေတာကို သတိ ထားမိတော့လေသည်။

(၉)

အောက်ဆုံးထပ်မှာ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ မသန်စွမ်းသော ကလေးများကို လေ့ကျင့်ပေးရန် အသုံးပြုသည့် ကစားစရာ ပစ္စည်းများထားသည့် အခန်း ထဲတွင်ချထားသော ခုံပုကလေး နှစ်လုံးတွင် ကိုမြသွေးနှင့် ခင်နွယ်စိုး ထိုင်ဖြစ်သည်။

‘ဦးသွေးကို ဒီလိုကိစ္စတွေလည်း လုပ်မှန်း မသိဘူး’

နွယ်စိုး မျက်နှာက ခပ်အိုအို။

ကိုမြသွေး နားမလည်ပါ။

‘ဒီနေ့ပွဲကို ပြောတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒီလို ကိစ္စတွေကို ဦးသွေးရော၊ နွယ်စိုးအဖေရော၊ နွယ်စိုးတို့ရော အမြဲလုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား’

ဆံနွယ်ရှည်ကလေးများ ဝေ့ဝဲအောင် ခေါင်းခါသည်။

လူထုခေါင်းဆောင် အမျိုးသမီးကြီး၏ စံပြနမူနာကောင်းကြောင့် မြန်မာ မိန်းကလေးငယ်များကြားတွင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ မြန်မာဆန်ဆန် လုံချည်ဝတ်တာ တော်တော်ခေတ်စားလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် နွယ်စိုး ဝတ်ထားသော ပင်နီရောင်ဖျော့ ချည်သားရင်ဖုံးအင်္ကျီကလေးနှင့် ယောထဘီကလေးတို့မှာ သိပ်အဆန်းတကြယ် မဟုတ်တော့ သော်လည်း ကြည့်ရတာတော့ အလွန်ကို ကျက်သရေရှိနေသည်။ သွယ်သင့်သည်ထက် ပိုသွယ်သော ခန္ဓာ၊ အနည်းငယ် တင်းသယောင်ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် မျက်မှန်ကိုင်နက်ကြီးသာ မပါခဲ့လျှင်တော့ သူလည်း မိန်းမလှကလေး တစ်ဦးဟု သမုတ်ခံရမှာပါပဲဟုလည်း တွေးမိသည်။

‘ကျွန်မလုပ်တာနဲ့ ဖေဖေလုပ်တာနဲ့ သိပ်မတူဘူး၊ ဖေဖေလုပ်ရင် ပကာသန နည်းနည်း ဖြစ်ဖြစ်တော့ ပါတတ်တယ်’

ခုမှပဲ သူ့ဆိုလိုရင်းကို ရိပ်မိပြီး ကိုမြသွေး ရယ်မိသည်။

‘နွယ်စိုးပြောတာက လှူစရာရှိတာလှူ၊ ထင်ရှားအောင် လုပ်မနေနဲ့ ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ထင်ရှားမှုကို မလိုချင်ဘဲ ပရဟိတ လုပ်နေခဲ့တဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိတယ်’

‘သိပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတောင် တစ်ယောက် ထိုင်နေသေးတယ်’

နွယ်စိုးက မော့ကြည့်၍ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။

‘ဦးသွေး မနောက်နဲ့နော်၊ ဦးသွေး ဘာလို့ အူမြူးနေလဲ ကျွန်မ သိတယ်’

ကိုမြသွေး ရုတ်တရက် တွေဝေသွားသည်။ ပြီးမှ စောစောက အဆိုတော်မကလေးနှင့် သူ ရယ်ပွဲဖွဲ့နေကြတာကို ခင်နွယ်စိုး ရည်ညွှန်းပြောနေမှန်း ရိပ်မိပြီး ရယ်မိသည်။

‘ကဲပါ၊ နွယ်စိုး ပျော်စေချင်လို့ ဦးသွေးက စတာပါ။ ဒီမှာ ရှေးလူကြီးတွေပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်၊ ကြက်မလိုလည်းမကျင့်နဲ့၊ ငါးမလိုလည်း မကျင့်နဲ့တဲ့’

ခင်နွယ်စိုး မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

‘တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ အဲဒါ ဘာကို ပြောတာလဲ’

‘ကြက်မဆိုတာ ဥကလေး တစ်လုံးလောက် ဥပြီးရင် ကတော်ကတော်နဲ့ အသံထွက်ပြီး ဟန်ရေးပြလို့ မပြီးတော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒါက နွယ်စိုး စောစောက ပြောတဲ့ နည်းနည်းလှူပြီး များများပေါ်ပြုလာ ဖြစ်အောင် လိုက်ကြေညာနေတဲ့ လူတွေကို ပြောတာ၊ အဲသလို လူမျိုးတွေ ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ နွယ်စိုး ဖေဖေရော၊ ဦးသွေးရောတော့ မပါပါဘူး’

‘ငါးမဆိုတာ ကျတော့ရော’

‘ငါးမဆိုတာ ဥတွေသာ ထောင်ချီ ဥချင်ဥမယ်၊ ဘာသံမှ မထွက်ဘူးတဲ့၊ မာန်မာန် မထားတာတော့ လေးစားစရာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူတကယ် လုပ်ပေးနေတာကို ဘယ်သူမှမသိတော့ အသိအမှတ် မပြုကြဘူး၊ လုပ်ရတာလည်း မချောမွေ့ဘူး’

‘ကျွန်မကို ပြောတာလား’

‘နွယ်စိုးထက် ဆိုးတဲ့လူတွေ ရှိတယ်’

‘ဘယ်သူတွေလဲ’

ကိုမြသွေးက ကလေးဦးနှောက် အာရုံကြော ကုသဆောင်ဘက်သို့ လက် ငွေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

‘ဒီက ဆရာဝန်တွေလို ဝန်ထမ်းတွေပေါ့။ သူတို့ရတဲ့ လခနဲ့ ခံစားခွင့် နဲ့စာရင် သူတို့ စွမ်းဆောင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကလည်း ပရဟိတ စစ်စစ် တွေပဲ။ ဒါ ဆရာဝန်တွေထဲမှာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းဆရာတွေ ရှိတယ်၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ ရှိတယ်၊ ဝန်ဆောင်မှုတွေ အမျိုးမျိုးပေးနေတဲ့ ဝန်ထမ်းမျိုးစုံရှိတယ်။ ငါးမတွေလိုပဲ၊ ဥအုပြီး အသံမပြုကြတော့ သူတို့ ဘယ်လောက် လုပ်ပေးနေတယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ သူတို့ထဲမှာပဲ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံးပြုတဲ့ လူတွေပေါ် လာပြန်တယ်။ ဒီလခ ပေးထားရင် ဒီလိုပဲ လုပ်မှာပဲ ဆိုတာ မှန်းလို့ ရပေမယ့် ခက်တာက မလုပ်အောင် ပြန်ထိန်းကျောင်းတဲ့ စနစ် ကလည်း တော်တော် အားနည်းတယ်။ မဟုတ်တာ လုပ်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ကြဘူး၊ တချို့က မဟုတ်တာ မလုပ်ဘဲ တခြားအကြောင်း တစ်ခုခု ကြောင့် ခံရတာလည်း ရှိနေတုန်းပဲ။ ကြာတော့ ပြည်သူတွေက နိုင်ငံ ဝန်ထမ်းတွေ သူတို့အတွက် ဘာလုပ်ပေးနေကြတယ်ဆိုတာကို မသိ တော့ဘူး။ ကိုယ့်ဖို့မပါ အများအတွက်ချည်းပဲ ကျားကုတ် ကျားခဲ လုပ်ပေးနေကြတဲ့ ဒီက ဆရာဝန်ကြီးတွေ အပါအဝင် စေတနာရှင် ဝန်ထမ်းတွေလည်း ငါးမတွေ ဖြစ်ကုန်ရော’

နွယ်စိုး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

‘ဦးသွေး ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ကတော် ကတော်တွေကိုပဲ ဘုန်းတော်ဘွဲ့နေတဲ့ လူတွေ ကျွန်မတွေ့ဖူးတယ်’

ကိုမြသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဒီနေ့ပွဲက မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါလမ်းစဉ်ပဲ။ ကလေးတွေအတွက် လိုနေတဲ့ ဆေးဝါးကိရိယာ ပစ္စည်းတွေဝယ်ဖို့ ငွေလည်း လျှူတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ အနု

ပညာရှင်တွေကလည်း လုပ်အားနဲ့ အနုပညာလျှူတယ်၊ မိဘတွေ ကလေးတွေက မျှော်လင့်ချက်နည်း အားငယ်နေရာကနေ သူတို့ချစ်တဲ့ အနုပညာရှင်တွေ ကိုယ်တိုင် သူတို့ကြား ရောက်လာပြီး အားပေးကြတော့ ပျော်ကြတယ်၊ သူတို့လာတော့ သတင်း ဖြစ်တယ်၊ သတင်း ဖြစ်တော့ လျှူမယ့်လူတွေလည်း ထပ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်၊ အနုပညာရှင်တွေကို ချစ်တဲ့ ပြည်သူတွေကလည်း သူတို့ လုပ်ရပ်ကို အတုခိုးဦးမှာ၊ ဒါကြောင့် ဦးသွေး သူတို့ကို ရအောင်လိုက်ခေါ်တာ’

နွယ်စိုး ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ပြုံးလာသည်။

‘ဟိုချောချောကလေးနဲ့ ပြောရတာ ပျော်လို့တော့ မပါဘူးပေါ့’

ကိုမြသွေး စိတ်မဆိုးဘဲ ချမ်းမြေ့စွာ ရယ်မောပါသည်။

‘အိုပါပြီကွယ်၊ မပျော်နိုင်တော့ပါဘူး’

နွယ်စိုးက ရုတ်တရက် သတိရဟန်ဖြင့် ဖြတ်မေးသည်။

‘စောစောက ဦးသွေးပြောတဲ့ ကြက်မနဲ့ ငါးမ ဥပမာ သိပ်သဘော ကျတာပဲ၊ ဘယ်သူပြောပြတာလဲ’

‘လက်ရှိ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်တွေကို အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပြောတဲ့ လမ်းညွှန်စကား၊ ပြန်ကြားဖူးတော့ ကြိုက်လို့ မှတ်ထားတာ’

နွယ်စိုး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့၍ တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

‘သူတို့ကိုလည်း အဲသလောက် တွေးပေးတတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိဘူး’

ကိုမြသွေးက ရယ်သည်။

‘အသင်းအဖွဲ့ မှတ်ပုံတင်ကြေး ကောက်မယ်ဆိုလို့ စိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်လား’

နွယ်စိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အဲသလောက် ပိုက်ဆံ ဖေဖေဆီက ဘာခေါင်းစဉ်မှ မတပ်ဘဲတောင် တောင်းလို့ရတယ်။ သူတို့ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ မလုပ်ဘဲ ထားတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ပေးနေတဲ့ လူတွေကို မကူညီတဲ့အပြင် လာပါဝါ ပြုသလို ဖြစ်နေလို့ စိတ်ဆိုးတာ’

ကိုမြသွေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

‘လူဆိုတာ အမှားမကင်းဘူးတဲ့၊ လူတွေအများကြီးပါတဲ့ အဖွဲ့ အစည်းတွေ ဆိုတာလည်း အမှားတွေ အများကြီးပဲပေါ့၊ အရေးကြီး တာက မှားရင် ထောက်ပြနိုင်ခွင့် ဖွင့်ပေးထားရမယ်၊ ထောက်ပြတဲ့ လူကလည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာချည်း မျက်စိမှိတ် လိုက်ငြင်း မနေဘဲ သူဘက် ကိုယ့်ဘက် ဖြစ်ချင်တာ၊ ဖြစ်နိုင်တာ၊ မဖြစ်နိုင်သေးတာ ချိန်ဆပြီး ထောက်ပြရမယ်၊ နားထောင်တဲ့လူကလည်း လေးလေးစားစား နားထောင်ရမယ်၊ အဲသလို မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်တစ်ဖက် မဆုံးတမ်း အမုန်းတရားတွေ ပွားနေကြရင်တော့ နွယ်စိုး ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဦးသွေး တစ်သက်မပြောနဲ့ နွယ်စိုး တစ်သက်တောင် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ် တော့ဘူး’

နွယ်စိုးက ပြုံးရွှင်စွာ မော့ကြည့်သည်။

‘ဦးသွေး ဘာလို့ ဒီလောက် တော်ရတာလဲဟင်’

ကိုမြသွေးက ရယ်သည်။

‘နွယ်စိုး ဦးသွေး အရွယ်ကျရင် ဦးသွေးထက် တော်လိမ့်မယ်၊ ဦးသွေး အခုနေအခါမှာ အသက်ရှည်ရှည် နေခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဘာလို့ နေချင်ရမလဲဆိုတာတောင် ဦးသွေး သိနေပြီ’

‘ဘာလို့လဲ’

‘နွယ်စိုး ဘယ်လောက် တော်သွားသလဲဆိုတာ မြင်ဖူးချင်လို့’

နွယ်စိုးမျက်နှာ ပန်းရောင်ပြေး၍ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

ကိုမြသွေးက နေရာမှ ထသည်။

‘ကဲ နွယ်စိုး လိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ အပေါ်ထပ်ကို’
 နွယ်စိုး ရုတ်တရက် ထရပ်သည်။ စလင်းဘက်ကို လွယ်သည်။
 ခြေလှမ်းတို့ စဟန်ပြုပြီးမှ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။
 ‘ဦးသွေး တက်လေ၊ ဓာတ်လှေကား ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်၊ ကျွန်မ
 ခဏနေ လိုက်ခဲ့မယ်’
 ကိုမြသွေး မျက်နှာ နားမလည်ဟန် ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့မှ
 သက်ပြင်းချ၍ အင်းလေ၊ ဆီးယူဟု ပြောသည်။
 ဓာတ်လှေကားဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

mmnetlibrary.com

mmnetlibrary.com

ပန်း ၃

(က)

ဗိုလ်တထောင် ဘုရားပေါ်တွင် မိုးဖွဲဖွဲကလေး ရွာနေသည်။ နွယ်စိုးက ခါးကလေးထောက် မျက်မှောင်ကြုတ် ရင်း ဟိုလှည့်သည်လှည့် ရွာဖွေနေသည်ကို ထီးမိုးထားပေးရင်းက မိုးကြီး ခေါင်းခါသည်။

‘နင် ယတြာ ချေနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

နွယ်စိုးက မိုးကြီး၏ စိတ်ရှုပ်နေသော မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်၍ သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

‘မိုးကြီးရာ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ပေါင်းလာတာ နှစ်တွေ ဒီလောက်ကြာပြီ၊ ငါ ဘယ်တုန်းက ဗေဒင်မေးတာ၊ ယတြာချေတာ နင် တွေ့ဖူးလို့လဲ’

မိုးကြီးက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘သိဖူးလေဟာ၊ အခါကြီးရက်ကြီးတွေ ဘုရား သွားရအောင် ဆိုရင် တောင် အိမ်က ဘုရားလည်း ဗုဒ္ဓအမှတ်နဲ့ ရှိခိုးရတာပဲ၊ ဘုရားက ဘုရားလည်း ဗုဒ္ဓအမှတ်နဲ့ ရှိခိုးရတာပဲ၊ ဘာလို့ အချိန်ကုန် ခံသွားရမှာလဲဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ဗိုလ်တထောင်ဘုရားကို လိုက်ပို့ဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲ ထူးခြားနေလို့၊ ယတြာများ ချေမလို့လားလို့’

နွယ်စိုးက ရယ်ပြန်သည်။

‘မိုးကြီးရယ်၊ ဘုရားတောင် အတူတူပဲဆိုတဲ့ ငါက ယတြာကျမှ ယုံမလားဟ’

မိုးကြီးက တွေးတွေးဆဆ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ နင်က ကံဆိုတာ ပြုပြင်ဖန်တီးလို့ ရတယ်လို့၊ ယုံမယုံ လူမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး’

နွယ်စိုးက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘မသိဘူးလေ၊ ရချင်လည်း ရမှာပေါ့၊ ဘုရားကလည်း ဒီပညာတွေကို မမှန်ဘူးလို့ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ။ မလိုက်စား ကောင်းဘူးလို့ပဲပြောတာ၊ ကံဆိုတာ ကောင်းချင်ရင် ကောင်းတာကို လုပ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကိုယ်လုပ် သလောက်ပဲ အကျိုးပေးမှာပါပဲ၊ ယတြာဆိုတာတော့ အကျိုးပေးမယ့် အချိန်ကို ရွှေ့တာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်’

မိုးကြီး မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

‘အချိန်ရွှေ့တာ၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နောက်မှ အကျိုးပေးမယ့် ကောင်းတဲ့ကံကို စောစော အကျိုးပေးအောင် လုပ်တာတို့၊ အကျိုး ပေးတော့မယ် ဆိုတဲ့ကံကို နောက် ဆုတ်တာတို့တော့ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတဲ့ ကံကလည်း အမြဲ ဆက်ကျန်နေမှာ မဟုတ်သလို မကောင်းတဲ့ ကံကလည်း ကျေသွား၊ ပျက်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ စောင့်နေဦးမှာပဲ၊ ငါ့သဘောတော့ ကောင်း တာလည်း အခုဖြစ်ဖြစ် နောက်မှဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ၊ ဆိုးတာလည်း အခု ဖြစ်ဖြစ် နောက်မှဖြစ်ဖြစ် အတူတူပဲ၊ ယတြာချေတာနဲ့စာရင် ကောင်းမှု ကုသိုလ် အမြဲလုပ်နေတာက ကံကောင်းဖို့ ပိုသေချာတယ် ထင်တယ်’

မိုးကြီး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

‘မြင့်ကုန်ပြီဟေ့၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်း ဆွေးနွေးလို့တောင် မရတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ထားပါတော့ ဒါဆို နင် အခုဒီကို ဘာလာ လုပ်သလဲ’

နွယ်စိုးက ရယ်ပြန်သည်။

‘ငါ့ အယူအဆ ပြောင်းသွားတာ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အခု ငါ တစ်ခါတလေ အားရင် ဒီဘုရားမှာ လာလာ ထိုင်ဖြစ်တယ်၊ ဖေဖေ အကြိုက် ရုံးလိုက်တက်ရင်းက လုပ်စရာမရှိတဲ့ အခါမျိုးတွေပေါ့၊ ရုံးက ဒီဘုရားနဲ့ နီးတာကိုး’

မိုးကြီး မျက်မှောင် ကုတ်သည်။

‘အိမ်က ဘုရားနဲ့ မတူတော့ပြန်ဘူးပေါ့’

‘တူပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်က ဘုရားက အိမ်မှာ အမြဲရှိနေတာပဲ၊ အိမ်မှာနေရင်း ဘုရား ဂုဏ်တော်တွေကို အောက်မေ့ ကြည်ညိုပြီး စိတ် အေးချမ်း တတ်တာမျိုးက ခဏခဏ ဖြစ်တတ်လို့လား၊ ဘုရားလာရင် တော့ သူသူကိုယ်ကိုယ် ဘုရား ဂုဏ်တော်တွေကလွဲရင် ကျန်တဲ့ အာရုံ တွေ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်ပြီး စိတ်က ငြိမ်းချမ်းသွားတတ်တာပဲလေ၊ ဒါကို အမြတ်လို့ မြင်တတ်ရင် ဘုရားလာဖူးရတာကို အပိုလို့ မထင်တော့ ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ လာဖြစ်နေတာ’

‘ဒါလည်း မြင့်သွားပြန်ပြီ’

‘ဘာလဲ၊ နင်က လက်မခံဘူးလား’

‘လက်ခံ ပါတယ်၊ ငါက အစ ကတည်းက အဲသလို ယုံကြည်တာပါ၊ နင့်လိုသာ စကားလုံး မရှာတတ်တာ၊ ထားပါတော့၊ ဒီနေ့ ကျတော့ ငါ့ကို ဘာလို့ ခေါ်လာတာလဲ’

နွယ်စိုးက မိုးကြီး နောက်ဘက် တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းကြည့်ရင်း လက်ညှိုးတစ်ချောင်း နှုတ်ခမ်းမှာ ကပ်၍ ‘ရှူး’ ဟု လုပ်ပြသည်။

မိုးကြီးက လှည့်ကြည့်သည်။

အသက် ၁၂ နှစ်ခန့် အရွယ်ရှိ ကလေးမ ကလေးတစ်ဦး ပန်းတွေ အပြည့် ထည့်ထားသော ဆန်ကောလေးကို ရွက်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လမ်းလျှောက်လာတာကို တွေ့ရသည်။

ထူးခြားတာက ထိုကလေးမလေး ဝတ်ထားတာ လက်မောင်းမှာရော ရင်ဘတ်မှာပါ ကျောင်းတံဆိပ် ပါသည့် ကျောင်းဝတ်စုံ အင်္ကျီအဖြူနှင့် လုံချည် အစိမ်းကလေး ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီကလေးက ဝါကြန့်ကြန့် လုံချည်အစိမ်းကလည်း အရောင် တော်တော် လွင့်နေသည်။

နွယ်စိုးက တိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။

‘အဲဒီ ကလေးမလေးနာမည်က နီနီဦးတဲ့၊ ဒီနားက အလယ်တန်း ကျောင်းက၊ သူ့အမေက ဟိုဘက်နိုင်ငံမှာ အလုပ် သွားလုပ်မယ် ဆိုပြီး နယ်စပ်ကို ထွက်သွားတာ ပြန်မလာတော့တာ နှစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ၊ ဘာသတင်းမှ မရဘူးတဲ့၊ သူ့အမေက အိမ်တွေမှာ အဝတ်လိုက် လျှော်တယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက် စားလောက်ရုံတော့ ရတယ်၊ ကလေး က ကျောင်းနေချင်တော့ ကျောင်းစရိတ် မတတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါ သူ့ဟာသူ ကျောင်းဆင်းရင် ဒီမှာ ပန်းလာရောင်းပြီး ရှာရတယ်၊ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ မိုးထဲမှာ ကျောင်းစိမ်းကလေးနဲ့ ဘယ်လောက် သနားဖို့ ကောင်းလဲ’

မိုးကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

‘နင် အဲဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’

‘ငါသူနဲ့ ခဏခဏ ဆုံတယ်၊ စကားလည်း တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောဖူး တယ်၊ နောက်တော့ သူ့ဆရာမကို သွားချဉ်းကပ်ပြီး တိတ်တိတ် စုံစမ်း ထားတာ’

‘နင် ကူညီမလို့ပေါ့’

‘အေး’

မိုးကြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

‘နင့်စေတနာ ငါချီးကျူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် တစ်ခုတော့ သတိထား
ဦး’

‘ဘာလဲ’

‘ဒါ ချိုင်း လေဘာပဲ၊ ကလေးတွေ အရွယ်မရောက်ဘဲ အလုပ်လုပ်နေရ
တာ၊ တို့လို ဆင်းရဲတဲ့ နိုင်ငံမပြောနဲ့၊ ချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံတွေမှာတောင်
ဖြေရှင်းလို့ မရသေးတဲ့ ပြဿနာပဲ၊ မြန်မာပြည်မှာလည်း ဒီပြဿနာမျိုး
တွေ နေရာတိုင်း လက်ညှိုးထိုး မလွဲဘဲ၊ နင်ဖြေရှင်း ပေးနိုင်မှာမို့လား’

‘ငါ ဖြေရှင်း ပေးနိုင်တယ်လို့ နင့်ကို ပြောမိလို့လား’

မိုးကြီး ကြောင်သွားသည်။

‘နင်က ဘာပြောတာလဲ’

‘ချိုင်း လေဘာ ပပျောက်ဖို့ဆိုတာ ဥပဒေနဲ့ အရေးယူနေရုံနဲ့ ပြီးတဲ့
ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ချိုင်း လေဘာတွေ ရှိနေရတဲ့ အကြောင်းရင်းက
ဆင်းရဲနေကြလို့ ဆင်းရဲတာ လျော့ကျဖို့ဆိုရင် တော်တော် ကြီးမားတဲ့
ကိစ္စကြီး ဖြစ်သွားပြီ၊ အဲဒီ ကိစ္စအတွက် ငါ့မှာ လုံလောက်တဲ့ အင်အား
ရယ်၊ အတွေ့ အကြုံရယ်နဲ့ ဉာဏ်ရည်ရယ် မရှိပါဘူး၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

မိုးကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ပြန်သည်။

‘နင်ဆိုလိုတာက နင်က ဒီကလေး မကလေး တစ်ယောက်တည်း
ကိုပဲ ကူညီချင်တာပေါ့၊ အဲသလိုလား’

နွယ်စိုး ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ငါထင်တယ်၊ တို့လူမျိုးတွေရဲ့ ပြဿနာက အဲဒါပဲ၊ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စ
တစ်ခုခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ပြန်စဉ်းစားရတာနဲ့၊ အခက်အခဲတွေ
အကြောင်း ပြောတာနဲ့၊ ဆင်ခြေတွေ များပြီး စလုပ်ဖို့ကို ကြာနေကြတာ၊
လုပ်လိုက်တော့ ဘာမှမလုပ်ဘဲနေတာနဲ့ စာရင် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊
၁၀ ပေါင် တတ်နိုင်ရင် ၁၀ ပေါင် ထမ်းလိုက်ပေါ့၊ ပေါင်တစ်ရာ ထမ်း
နိုင်အောင် လေ့ကျင့်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဘာမှမထမ်းဘဲ နေနေလိုက်တာ

ပေါင်တစ်ရာကလည်း ဘယ်တော့မှ မထမ်းနိုင် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါက ငါမနက် ပြေးတာ အသက် ၆၀ ကျော်လောက် ဘိုမကြီးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဖူးတယ်။ ငါလည်း သူ့ကြည့်ရတာ သိပ် သန်စွမ်း တဲ့ပုံ မပေါ်ဘူး။ အားကစား ဝတ်စုံသာ ဝတ်ပြီး ပြေးလာတာ၊ နှေးနှေး ကလေးပေါ့။ သနားတာနဲ့ ခဏရပ်ပြီး ဘေးကပ် ပေးလိုက်တယ်။ အနား ရောက်တော့ သူကလည်း ရပ်သွားတယ်။ ငါက မောလို့ ရပ်လိုက်တယ်လို့ ထင်တာ နောက်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သူက ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်က ခူကောင်လေး တစ်ကောင် ကို တုတ်ကလေးနဲ့ ထိုးပြီး လမ်းပေါ်က ဖယ်ပေးနေတာ။ သူများ နင်းမိရင် သေမှာ စိုးလို့လေ။ တို့လည်း အဲသည့်စိတ်မျိုးတွေ မွေးရမှာ။ ခူကောင်တွေ မဖယ်ရင်နေ၊ လူတော့ တွေ့သလောက်၊ နိုင်သလောက် ကယ်ရမှာပဲဟ’

မိုးကြီးက ထီးမကိုင်းထားသော လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြသည်။

‘ဒီနေ့ အဖို့တော့ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ စကားတွေ အားလုံး လေးစားစွာ ထောက်ခံပါတယ်ဟာ၊ ကဲ ပြော၊ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ’

နွယ်စိုး ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သူ့ အိမ်က ဒီနားမှာပဲ၊ ဒီအချိန်ဆို သူ့အမေလည်း ရှိတတ်တယ်။ နင် ကလေးကို မိတ်ဆက်ပြီး လိုက်သွား၊ ငါတို့ အဖွဲ့ကလေးအကြောင်း ပြောပြ၊ ကလေးကို သတိထားမိနေလို့ ကူညီချင်လို့ လို့ပြော၊ ကလေး တစ်လ ပန်းရောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိလဲ မေး၊ ပြီးတော့ ထုတ်ပေးလိုက်၊ တစ်လတစ်ခါ လာပေးမယ်၊ ကလေး ပန်းမရောင်း ပါစေနဲ့လို့ ပြော’

မိုးကြီးက မျက်မှောင် ကုတ်သည်။

‘ဘာလို့ နင့်ဟာနင် မလုပ်လဲ’

နွယ်စိုးက ခေါင်းခါသည်။

‘သူ့အမေက အစ်ကိုအိမ် ကပ်နေတာ၊ သူ့ ယောက်မက နည်းနည်း
 လည်တယ် ကြားတယ်၊ ငါ့ကိုတွေ့ပြီး ဘယ်သူ့ သမီးမှန်းသာ စုံစမ်းလို့
 သိသွားရင် ဘာတွေ ထပ်တောင်းခိုင်းမယ်ဆိုတာ မှန်းရခက်တယ်၊ အဲဒီ
 ကျရင် ငါစေတနာ ပျက်သွားရင် ကလေးပဲ နစ်နာရမှာ၊ နင်က လူငယ်
 တွေ စုဖွဲ့ထားတဲ့ အဖွဲ့က လူ့အနေနဲ့ ပြောပေါ့’

‘တော်ပါပေ နွယ်စိုးရယ်’

‘တော်မနေနဲ့၊ သွားတော့၊ ဟိုမှာ ကောင်မလေး ဆင်းတော့မလို့
 လုပ်နေပြီ၊ ငါ ဒီတန်ဆောင်းထဲကပဲ စောင့်နေမယ်၊ ဟုတ်လား’

‘အိုကေ’

မိုးကြီး ဖျတ်လတ် ပေါ့ပါးစွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

(၉)

တန်ဆောင်းအတွင်းရှိ တိုင်တစ်လုံးကို မှီရင်း နွယ်စိုး ထိုင်နေတာ နာရီ
 ၀က်လောက် ရှိသွားသည်။

ကျောဘက်က လမ်းလျှောက်လာသံ ကြားသဖြင့် မိုးကြီးတော့ ပြန်
 လာပြီ ဆိုပြီးတော့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသူက ကိုမြသွေး။

ပြုံး၍ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

‘ဟင်း ဦးသွေး၊ ဘယ်လိုလုပ်’

‘ဦးသွေးက ပန်းချီ လာဆွဲတာ၊ နွယ်စိုးက တစ်ယောက်တည်းလား’

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ၊ ခဏ အန်းသွားပြီးမှ မိုးကြီး
 ပါတယ်ဟု တိုးတိုးပြောသည်။

ကိုမြသွေး မျက်နှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် မျက်နှာထားကို ချက်ချင်းပြင်၍ ပြုံးပြီး မေးသည်။

‘ဟုတ်လား၊ နို့ သူ့ရော’

နွယ်စိုးက သက်ပြင်းချ၍ ဇာတ်စုံ ခင်းပြသည်။

ကိုမြသွေး မျက်နှာက ပိုပြုံးသွားသည်။

‘တို့တော့ အသက်ရှည်ချင်ပြန်ပြီဟေ့’

‘ဘာလဲ ဦးသွေးရဲ့’

‘နွယ်စိုးကို ပြောပြီးသားပဲ၊ နွယ်စိုး လူကြီးဖြစ်လာရင် ဘယ်လို လူကြီး မျိုး ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို မြင်ဖူးသွားချင်လို့’

နွယ်စိုးက ရယ်သည်။

‘အဘိုးကြီး လေသံနဲ့ စကားမပြောစမ်းပါနဲ့ ဦးသွေးရယ်၊ ဦးသွေးရုပ်နဲ့ တစ်စက်မှ မလိုက်ဘူး’

ကိုမြသွေးက လိုက်ရယ်သည်။

‘ဒါထက် နွယ်စိုးက အမေကို အလုပ်ရှာပေးဖို့ ဘာလို့ မစဉ်းစားတာလဲ၊ ဒီထက် ဝင်ငွေ နည်းနည်း ပိုကောင်းမယ့် အလုပ်မျိုးပေါ့’

နွယ်စိုးက သက်ပြင်းချ၍ သူ ကူညီချင်၍ အလုပ်ပေးပြီးခါမှအလုပ်တွင် မကြိုးစားသော မိန်းကလေးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကိုမြသွေးက သက်ပြင်းချသည်။

‘အေးလေ လူဆိုတာတော့ အမျိုးမျိုးပေါ့၊ တို့က ခန့်ပေးစေချင်ရင် တော့ပြော၊ တို့အလုပ်မှာ မလိမ္မာရင် နွယ်စိုးကို ပြန်မပြောဘဲ ထားမယ်၊ ဖြစ်လား’

နွယ်စိုးက ရယ်သည်။

‘နေပါစေ ဦးသွေးရယ်၊ ဦးသွေးလည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကူညီပေးနေတဲ့ လူတွေအများကြီးဟာ၊ ကိုယ်နိုင်တာပဲ ကိုယ်လုပ်ပေးတော့မယ်’

ကိုမြသွေး ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒါထက် နွယ်စိုး တို့သစ်တော ကြိုးဝိုင်းဘက်သွားဖို့ ရှိသေးလား’

နွယ်စိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ရှေ့အပတ်တောင် သွားမလို့ ပစ္စည်းတွေတောင် စုထားပြီးပြီ၊ ဘာလို့လဲ ဦးသွေး’

ကိုမြသွေး သက်ပြင်းချသည်။

‘ရှေ့အပတ် တို့ဘန်ကောက်မှာ ပန်းချီပြပွဲ သွားလုပ်မလို့၊ အဲဒါပြီးရင် တော့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အဲဒီဘက်တက်စရာရှိလို့၊ နွယ်စိုးတို့ ဆောက်ပေးနေတယ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းကလေးကို လိုက်ကြည့်မလားလို့’

နွယ်စိုး စိတ်ညစ်သွားသည်။

‘ကျွန်မတို့ ကျောင်းကလေးက ပြီးသွားပြီ ဦးသွေးရဲ့၊ အဲဒါ ဖွင့်ပွဲကလေး သွားလုပ်မလို့၊ ရက်က ရွှေ့လို့ မရတော့ဘူး’

‘အေးလေ နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့၊ နွယ်စိုးတို့လည်း သတိထား သွားကြဦး’

‘ဘာလို့လဲ ဦးသွေး’

‘ကုန်းတွင်း မုန်တိုင်းတွေ ဒီရက်ထဲ ရှိရှိနေတယ်၊ အဲဒီ တောင်တက်လမ်းတွေက မိုးရွာရင် ရေကျော်ပြီး ပြိုတတ်တယ်’

‘စိတ်ချပါ ဦးသွေးရဲ့၊ တစ်ဖွဲ့လုံးလည်း ပါမှာပါ၊ ကျွန်မတို့ လမ်းသတင်းလေး သေသေချာချာ စုံစမ်းပြီးမှ သွားမှာပါ’

ပြောနေရင်း ခြေသံ ထပ်ကြားရပြန်သဖြင့် လှည့်ကြည့်တော့ မိုးကြီးရောက်လာသည်။ မိုးကြီးက ကိုမြသွေးကို နှုတ်ဆက်သည်။

‘မိုးကြီး၊ အဆင်ပြေရဲ့လား’

‘ပြေတယ်၊ သူ့ဘကြီး မိန်းမကတော့ နင်ခန့်မှန်းတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ၊ ဘယ်လောက်ပေးလို့ မရဘူးလား၊ စုံနေတာပဲ’

နွယ်စိုးက လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ ကြည့်သည်။

‘ဟာ ဖေဖေ ခိုင်းထားတာ ရှိသေးတယ်ဟ၊ သွားရအောင်’

‘မိုးက နည်းနည်း ရွာနေတုန်း ရှိသေးတယ်၊ နွယ်စိုးတို့ ထီးရော ပါကြရဲ့လား’

မိုးကြီးက ပါပါတယ်ဟု ဖြေသည်။ နွယ်စိုးက သူ့လက်ထဲတွင်
ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော ထီးကလေးကို မလုံမလဲ ငုံ့ကြည့်သည်။

‘မိုးကြီးကလည်း၊ ဒီမိုးလေးများဟာ၊ ဆောင်းမနေပါနဲ့တော့၊ လာ
သွားရအောင်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ နွယ်စိုး သွားခါနီး ဖျားနာနေဦးမယ်၊ ဆောင်းသွား’
ကိုမြသွေးက ဝင်ပြောသည်။

မိုးကြီးက နွယ်စိုးလက်ထဲက ထီးကို လှမ်းယူ၍ ဖွင့်ပြီး ကိုင်ထားပေး
သည်။ နွယ်စိုး သက်ပြင်းချ၍ ထီးအောက်ကို လှမ်းဝင်ပြီး ကိုမြသွေးကို
လှည့်၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

(ဂ)

မိုးက သည်းကြီး မည်းကြီး ရွာချနေသည်။

စာသင်ကျောင်းကလေးက နံရံ ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် လေတဝှေ့ဝှေ့
မတိုက်တော့သော်လည်း ကြမ်းကြား၊ နံရံကြား တိုးသောလေနှင့် တော်
တော်ပင် စိမ့်၍ ချမ်းနေသည်။

‘လမ်းတော့ ပြန်ပွင့်ဖို့ မလွယ်သေးဘူး’

ကျောင်းဆရာမ ကလေးက နွယ်စိုးကို ရေခွေးကြမ်း ငှဲ့ပေးရင်းက
ညည်းညူသည်။

ကျောင်းကို ခဏ ပိတ်ပေးထားရသဖြင့် စာသင်ခန်းထဲမှာ ကျောင်း
သား၊ ကျောင်းသူ ကလေးတွေ မရှိ၊ ဖျားခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
နွယ်စိုး၊ အိတုတ်၊ ဖိုးခွား၊ မိုးကြီး၊ ဆရာမ ကလေးနှင့် ရွာလူကြီး
လေးငါးယောက် စု၍ ထိုင်နေကြသည်။

‘ဆရာလေး၊ ဆရာမလေးတို့ အပြန်နောက်ကျရင် လူကြီးတွေ စိတ်ပူ
တော့မှာပဲ’

ရွာလူကြီး တစ်ယောက်က ဝင်ပြောတော့ နွယ်စိုးက ရယ်သည်။

‘စိတ်မပူပါဘူး အဘရယ်၊ ကျွန်မတို့က နောက်ကျနေကျပါ’

မိုးကြီးက နွယ်စိုးကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘လူကြီးတွေက ဘယ်စိတ်ပူမလဲ၊ နင်ဖျားနေတာမှ မသိတာ၊ ငါတို့က နင့်ကို စိတ်ပူနေတာ’

နွယ်စိုးက မိုးကြီးကို မျက်လုံးပြူး၍ ဟန်သည်။

‘ခါတိုင်းလည်း ငါ ခရီးသွားရင် ဖျားဖူးတာပဲ၊ ဒီလိုပဲ ဆေးသောက် ပြီး ကောင်းသွားတာပဲဟာ၊ လမ်းပြန်ပွင့်လို့ မြို့ပြန်ရောက်ရင် ဆေးခန်း လည်း ပြမှာပေါ့ဟ’

အိတုတ်က မျက်နှာကလေး ညှိုးငယ်စွာဖြင့် နွယ်စိုး လက်ဖဝါးကလေး ကို ညှစ်ကိုင်ကြည့်သည်။

‘နင့် လက်ဖျားတွေ တအားအေးတာဟာ၊ ငါ ငှက်ဖျား စိတ်ပူတာ’

‘ငါတို့ ရောက်တာ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ငှက်ဖျားက တစ်ပတ်နဲ့ ဖြစ်လို့လား’

‘သိဘူးလေဟာ၊ နင်ရော သိလို့လား’

နွယ်စိုးက ရယ်သည်။

‘မသိဘူးလေ’

မိုးကြီးက မိုးရေထဲ ငေးကြည့်နေရင်းက အံ့ကြိတ်သည်။

‘လူသွားလမ်းလောက်တော့ ပွင့်မှာပဲဟာ၊ ငါ ဆင်းသွားပြီး မြို့မှာ ဆရာဝန် ခေါ်လို့ ရရင်လည်းခေါ်၊ မရရင်လည်း ဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဆေးလေး ဘာလေး ဝယ်လာချင်တယ်’

နွယ်စိုး မျက်လုံး ပြူးပြုသည်။

‘တော်တော် ငါလည်း ဘာမှ ဒီလောက်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အလကား ထိခိုက်ကုန်ဦးမယ်၊ ဆေးတွေလည်း ပါတာပဲ ဥစ္စာ’

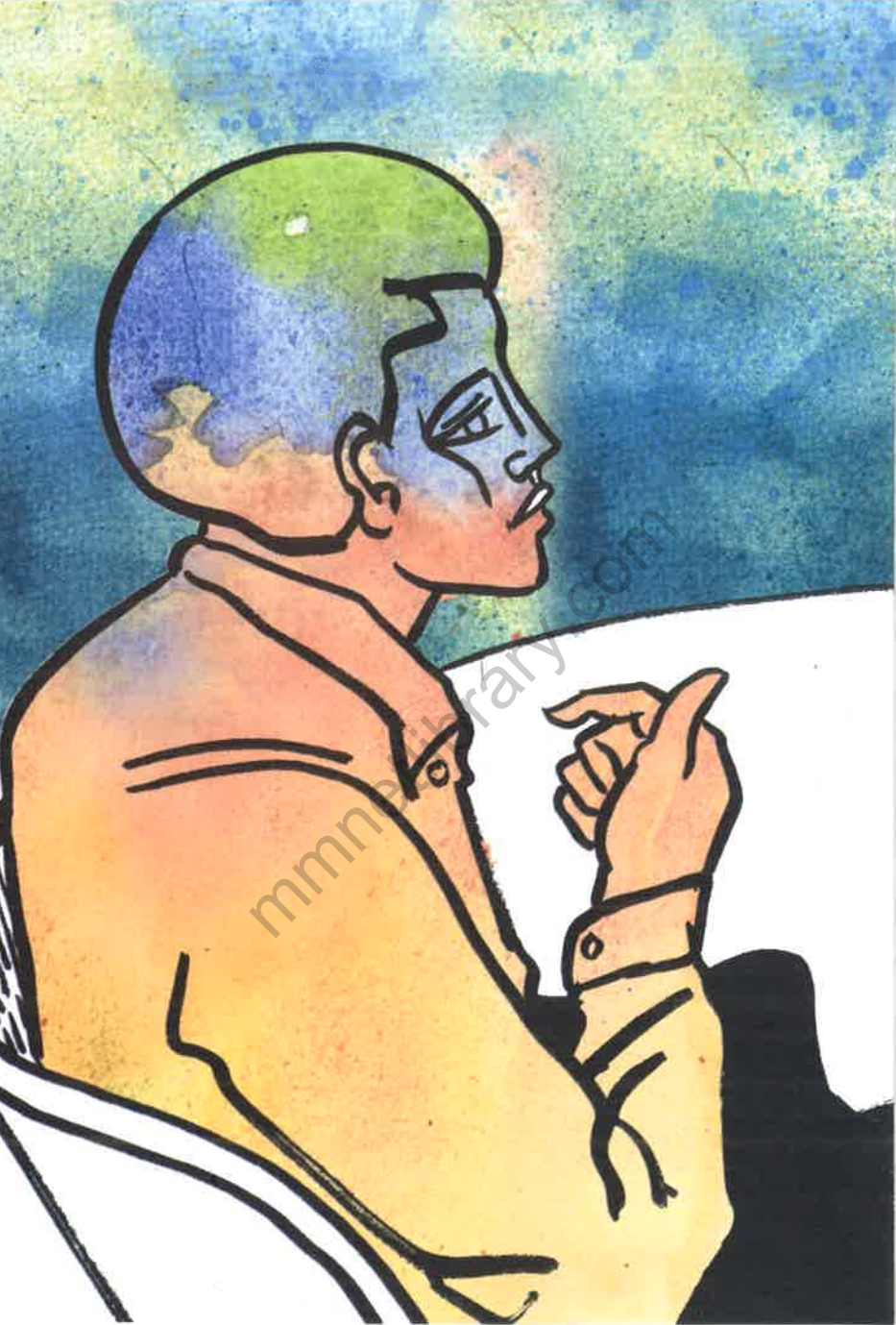
ပန်းခေါင်း

၈၅

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မိုးသည်းကြီး မည်းကြီး ရွာတာကို ဆက်၍
ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

mmnetlibrary.com

ဒေါင်း ၃

(က)

ကိုယ့်ကို စောင့်မည့်သူ ဘယ်သူမှမရှိသော ဧည့်ခန်းတစ်ခုသည် ဘယ်
လောက် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှကြောင်း လူတိုင်းသတိထားမိကြ
လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

အထူးသဖြင့် တန်ဖိုးကြီး အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများနှင့် သဘာဝ
အရိပ်အငွေ့များကို အနုပညာဆန်ဆန် ပေါင်းစပ်ယှက်နွယ်ထားသော
သည်လို ဧည့်ခန်းမျိုး၏ အကျည်းတန်မှုကို ရိပ်မိဖို့သာ၍ ပင်မလွယ်။

အဲသည် လှပသလောက် အကျည်းတန်လှသည့် အခန်းထဲမှာ
ကိုမြသွေး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေပါသည်။

ညက ၁၀ နာရီ။

မနက်စောစောကတည်းက ထ အလုပ်ငမ္ဘာရေးရသဖြင့် တကယ်တော့
သူ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ မနက်ဖြန်လည်း ခရီးသွားဖို့ ရှိသေးသည်။
တကယ်တော့ သူ အိပ်ရာဝင်ချင်ပါပြီ။

ခက်တာက သားကြီးရော၊ သမီးငယ်ရော ပြန်မလာကြသေး။

သားကြီးကိုက သိပ်စိတ်မပူ။ သားကြီးက အရွယ်လည်း ရောက်နေ
ပြီ။ လိမ္မာရေးခြားလည်း ရှိသည်။ လူကြီးလိုလည်း တွေးတတ်သည်။

မနက်ဖြန်အလုပ်ကိစ္စ ခရီးထွက်ရာမှာတောင် လုပ်ငန်းလေ့လာသည့် အနေနှင့် လိုက်ခဲ့မည် ပြောသေးသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားလေး။

သမီးငယ်အတွက်က စိတ်ပူစရာတွေ များလှသည်။

ခါတိုင်းလည်း သည်လို နောက်ကျတာတွေ ရှိခဲ့တိုင်း တစ်ခါမှ ဦးမြသွေး မစောင့်ဘဲ မနေခဲ့ဖူးပါ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း။

မေတ္တာဆိုမှာတော့ လူတစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း အပေါ် ထားသည့် ပုဂ္ဂလိကဆန်ဆန် ခံစားချက်မျိုး မဖြစ်သင့်ပေ။ ပြီးတော့ ငြိမ်းချမ်းနေရမည်။ အေးချမ်းနေရမည်။ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနှင့် ဆိုသည့် စေတနာမျိုး ရှိနေရမည်ပေါ့။

အချစ်ဆိုတာက တပ်မက်မှု ပါလာပြီ။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာတွေ၊ အနား မှာ ရှိစေချင်တာတွေ ပါလာပြီ။ ပူလောင်လာပြီ။

ကိုမြသွေး သက်ပြင်းချ၍ ဧည့်ခန်းကို ဝေဝိုက်ကြည့်မိသည်။ သည် ဧည့်ခန်းက သူနှင့် ဆွေ နှစ်ယောက်သား စိတ်ကြိုက်အတူ ပြင်ဆင်ထား ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ သားကြီးနှင့် သမီးငယ်တို့၏ ဖခင်ဆုံးတာ ငါးနှစ် လောက်မှာပေါ့။

သူများ ချစ်သူစုံတွဲတွေလောက် ကိုမြသွေးနှင့် ဆွေကြာကြာ လက် မတွဲ လိုက်ရပါ။ ငယ်ငယ်ကလေးနှင့် မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဆွေ တစ်ယောက် ကိုမြသွေးကိုလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးဖို ဖြစ်စေခဲ့ ပါသည်။

ပေါင်းလိုက်ရသည့် အချိန်က မကြာလှသော်လည်း တသစရာတွေ က များလှသည်။ အဓိက အကျဆုံး ထူးခြားချက်ကတော့ တိုတောင်းလှ သော အိမ်ထောင်သက်ကလေး အတွင်းထဲမှာပင် ကိုမြသွေးနှင့်ဆွေတို့ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စလေးများက အစ

မပြိုင်တတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ယောက် ဘဝကို တစ်ယောက် ဖြည့်ဆည်းပေး၍ပင် မဝနိုင်ခဲ့ကြ။

ဒါကို အချစ်လောက်ပဲဟု သမုတ်ရမှာ သိမ်ငယ်လွန်း မနေဘူး လား။ ဖြည့်ဆည်း ပေးချင်တာက မေတ္တာ မဟုတ်ဘူးလား။ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်တည်း အပေါ်ရှိသည့် ခံစားချက်မျိုးမို့ မေတ္တာဟု မခေါ်ချင် လျှင်တောင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟု တွဲဖက်၍ လောက်တော့ ခေါ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။

သည် ဧည့်ခန်းကလေးထဲမှာ ဆွေနေ့တိုင်း သူ့ကို စောင့်ခဲ့သည်။ တပ်မက်မှုနှင့် မျှော်နေတာမဟုတ်။ သွားလမ်းသာ၍ လာလမ်းဖြောင့် ပါစေဆိုသည့် မေတ္တာနှင့် စောင့်တာဖြစ်သည်။ ဘေးကင်းလုံခြုံစေချင်တာ ဖြစ်သည်။

ယခု ဆွေ သူ့ကို မစောင့်တော့ဘူး။ သူ့အနားမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ နှင့် သည်ကြီးမား နက်ရှိုင်းသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်ရပ်က ပျောက် ကွယ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ။

ယခု သူ ဆွေရင်သွေး သားနှင့် သမီးကို စောင့်သည်။

ဖုန်းဆက်တောင် မမေးရဲပါ။

သူမမြင်ဖူးလိုက်သည့် ဖခင်ရင်းကို တန်ဖိုးထားပြီး သူ့ကို တစ်သက် လုံး မိဘလို စောင့်ရှောက်နေခဲ့သည့် ကိုမြသွေးကို ကျူးကျော်သူဟု မြင်နေတတ်သည့် သမီးက ကိုမြသွေး သူ ဘဝကို စွက်ဖက်သည်ဟု ယူဆလာလျှင် ကိုမြသွေး မခံစားနိုင်လောက်သော စကားလုံးများနှင့် ပြန်ပြောဖို့ ဝန်လေးမည့်သူ မဟုတ်ပါ။

ထိုင်စောင့်နေရုံသာ ကိုမြသွေး တတ်နိုင်ပါသည်။

ဒါတော်တော် မခံချင်စရာ၊ စိတ်ဆိုးစရာ ကောင်းသော ကိစ္စ ဖြစ်သော်လည်း ကိုမြသွေး အဲသည်ကိစ္စကို မွေ့လျော်နိုင်ပါသည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် မွေ့လျော်တာပါ။

တမလွန်ဘဝကနေ ဆွေသိနိုင်သည်ဟု သူ မယုံကြည်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သိရတာ သူ့ကျေနပ်ပါသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားအတွက် စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံနိုင်နေဆဲဟု သူ့ကိုယ်သူ အသိအမှတ်ပြုရတာ ပျော်ပါသည်။

တကယ်တော့လည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ အနားမှာထားနိုင်တာထက် ခြေလှမ်းကလေးတွေ ဘေးကင်း လုံခြုံပါစေဆိုသည့် စေတနာနှင့် စောင့်ရှောက်ခွင့်ရသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ပို၍ နွေးထွေး ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။

သူမရှိတော့လျှင်လည်း သူ့ကိုယ်ပွားကလေးတွေကိုပေါ့။

ကိုမြသွေး ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခနဲ ခါသွားသည်။

ဆွေနှင့် သိပ်တူသော်လည်း လုံးလုံးမတူသည့် မိန်းကလေး တစ်ဦး ကို ပြေးသတိရမိသည်။

ရုပ်ချင်းတူ၊ စိတ်ဓာတ်ချင်းတူသလောက် ဟန်ပန် အသွင်အပြင် တစ်စက်မှ မတူလေသူလေး။

ဆွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့သလောက် သူက တက်ကြွပြတ်သားသည်။ ဆွေက မိသားစုအပေါ် ဂရုစိုက်နိုင်သလောက် သူက လူတိုင်းအပေါ် ဂရုစိုက်ပြတတ်သည်။

အဲသည့် မိန်းကလေးရော သွားလမ်းသာလို့ လာလမ်းဖြောင့်ပါစ။

ကိုမြသွေးလက်ထဲက အိုင်ပက်ကလေးကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

ဖေဖ်ဘုတ်ပေါ်မှာ ခင်နွယ်စိုး ဘာပုံ၊ ဘာစာသားမှ မတင်တာရော ရှိနေပါသည်ဆိုသည့် အစိမ်းဝိုင်းကလေး မတွေ့ရတာရော နှစ်ရက်ကျော် သွားပြီ။

ခါတိုင်းသည်လို ခရီးတွေ ထွက်တိုင်း လက်ကိုင်ဖုန်းနှင့် တဖျတ်ဖျတ် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အင်တာနက်တင်တတ်သည့် မိန်းကလေးပါ။ အလုပ်ပဲ သိပ်များလို့ တောင်ပေါ်က ပြန်မဆင်းသေးတာလား။ တောင်ပေါ်မှာ

တော့ ဖုန်းရော၊ အင်တာနက်ပါ မမိကြောင်း သူပြောဖူးသည်။ မြို့ပြန်
ရောက်လျက်သားနှင့် ရာသီဥတု မကောင်း၍ အင်တာနက်တွေ ချိတ်
မရတာလား။

ရာသီဥတု။

ခင်နွယ်စိုး မသွားခင်က သူ သတိပေးခဲ့ဖူးသော ကုန်းတွင်း
မုန်တိုင်းကို ပြန်သတိရမိသွားသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ မုန်တိုင်း ရှိနေတာပဲ။

စိတ်ပူစွာဖြင့် မိုးလေဝသ ပညာရှင် ဦးထွန်းလွင်၏ စာမျက်နှာကို
ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာကြီး ဦးထွန်းလွင်က အငြိမ်းစားယူပြီးတာ
တောင် ဖေ့စ်ဘုတ်ပေါ်မှာ မိုးလေဝသ အခြေအနေတွေ သတိပေး
နေတတ်တာပဲ။

ဦးထွန်းလွင်၏ စာမျက်နှာပေါ်လာတော့ ကိုမြသွေး မျက်လုံးများ
ပြာဝေသွားသည်။

ဘုရား။ ဘုရား။ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

မုန်တိုင်းက ခင်နွယ်စိုး ရောက်နေသည့် နေရာ တည့်တည့်မှာပါ
လား။

ကိုမြသွေး ယောင်ချာချာနှင့် နေရာက ထရပ်သည်။

အဲသည့် အချိန်မှာပင် စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကမြည်လာသည်။ သွား
ကိုင်လိုက်တော့ သားကြီးအသံ။

‘ဦးသွေးလား’

‘အေး၊ သား’

‘သားတို့ကို စောင့်နေတာ မဟုတ်လား’

သူ သက်ပြင်းချမိသည်။

‘အေး’

‘စိတ်မပူပါနဲ့၊ ညီမလေးက ရွှေစင်တို့ဆီကအပြန် အိန္ဒြာတို့ အိမ်
မှာ လိုက်အိပ်ချင်တယ် ဖုန်းဆက်လို့ သားသွားခေါ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ပို့ပေးခဲ့
တယ်။ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လည်း ရှိပါတယ်’

ကိုမြသွေးရင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် အေးသွားသည်။ အိန္ဒြာဆိုတာ သူ
တို့ တစ်ဝမ်းကွဲ ညီမဖြစ်သည်။

‘ဦးသွေး စားပြီးပြီလား’

‘အေး၊ သားရော’

‘သားလည်း စားခဲ့တယ်၊ အခု ပြန်လာနေပါပြီ၊ မနက်ဖြန် မနက်
ဘယ်အချိန်ထွက်မှာလဲ’

ကိုမြသွေး အန်းသွားသည်။

အတော်ကြာအောင် ချီတုံချတုံ စဉ်းစားနေပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

‘သား မလိုက်နဲ့တော့လေ’

သားကြီးအသံ ခဏတိတ်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဦးသွေး’

‘ရာသီဥတု သိပ်မကောင်းဘူးတဲ့၊ သား နောက်တစ်ခေါက်မှ လိုက်
တော့’

‘ရာသီဥတု မကောင်းရင် ဦးသွေးလည်း ရက်ရွှေ့လေ၊ ဘာ
အရေးကြီး ကိစ္စရှိတာမှတ်လို့’

ကိုမြသွေး အကြာကြီး စဉ်းစားနေပြီးမှ တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

‘ဦးသွေး ဒီညပဲ စထွက်တော့ မလို့’

ဒီတစ်ခါ အကြာကြီး တိတ်သွားတာက သားကြီး။

သက်ပြင်းချသံလည်း ကြားရသည်။

‘ရတယ်လေ ဦးသွေး၊ သားလည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ လမ်းမှာလိုရင်
ရပ်ရပ် စောင့်လို့ရတာပဲ၊ လိုက်မယ့် အဖွဲ့လည်း အိမ်မှာ အဆင်သင့်

ရှိနေတာပဲ၊ ဦးသွေး သူတို့ကို ကားစစ်ခိုင်းထားလိုက်ပေါ့၊ သားအခု
ရောက်ပြီး နာရီဝက်ဆို ပြန်ထွက်လို့ ရပါတယ်။’

‘သား’

‘ဦးသွေး၊ သားလိုက်မယ်’

သားကြီး ဖုန်းချသွားသည်။

(၉)

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိုးသည်းသည်။

သစ်ပင်တွေ လဲကျတာမျိုး၊ သစ်ကိုင်းတွေ ကျိုးကျနေတာမျိုးတော့
မတွေ့ရ။ မိုးကတော့ တော်တော်ကို သဲကြီးမဲကြီး ရွာသည်။

သည်လို အချိန်မျိုးဆိုလျှင် ခါတိုင်း ယာဉ်မောင်းကို ဖြည်းဖြည်း
မောင်းဖို့ တစ်ချိန်လုံး တဖွဖွ သတိပေးတတ်သော ကိုမြသွေး ဒီတစ်ခါ
ထူးထူးခြားခြား အသံတိတ်နေသည်။

ကားရှေ့မှန်က မိုးရေသုတ်လက်တံများ ရွေ့လျားနေသည်ကိုပဲ
မမြင်ဖူးသလို တစ်လမ်းလုံး စူးစိုက်၍ ကြည့်လာသည်။

သားကြီးကလည်း ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေ
သည်။ မေးစရာ မေးခွန်းမရှိသည့်သူ၊ သို့မဟုတ် အဖြေကို သိပြီးသား
လူ၏ အမူအရာမျိုး။ နားမှာတော့ နားကြင် ကလေးတပ်၍ သီချင်း
နားထောင်နေသည်။

နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည့် ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ကိုမြသွေး
က နားမည့်နေရာ၊ ကွေ့မည့်နေရာတွေမှာ ယာဉ်မောင်းကို
လှမ်းပြောသည့် တိုတိုနှင့်တိုးတိုး စကားသံမှအပ၊ ပကတိ တိတ်ဆိတ်
လျက်။

(ဂ)

မြို့ထဲအဝင်မှာ မိုးက အနည်းငယ်ပါးသွားသည်။

ခပ်ဖွဲဖွဲကလေးကတော့ ရွာနေတုန်း။

‘ဒေါက်တာ အောင်မြင့်ဆေးခန်း မှတ်မိလား’

ကိုမြသွေးကပြောတော့ ယာဉ်မောင်းက ခေါင်းသာညိတ်ပြု၍ ကားကို လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ ကွေ့ဝင်သည်။

ဒေါက်တာ အောင်မြင့်နှင့်သူ ရင်းနှီးနေတာကြာပြီ။ ဒေါက်တာ အောင်မြင့် ရန်ကုန်လာလျှင် သူ့ကုမ္ပဏီရုံးမှာ ရှိသော ဧည့်သည် တည်းသည့် အခန်းကလေးမှာတောင် ခဏခဏ လာတည်းဖူးသည်။ ပြီးတော့ ဟိုကလေးတွေ တောင်ပေါ်ရွာမှာ သွားကျောင်းဆောက်နေသည့် ကိစ္စကို ဒေါက်တာအောင်မြင့် ကိုယ်တိုင် ပြောဖူးသည်။ အဲသည် ကလေးတွေ အခုဘယ်မှာရှိနေသလဲ သူသိနေနိုင်သည်။

သားကြီးကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။

ဒေါက်တာအောင်မြင့် ဆေးခန်းရှိသည့် လမ်းကြားဘက်သို့အကွေ့တွင် မိုးကာအင်္ကျီ ဝတ်ထားသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွဲနေသည့် လူငယ်တစ်ဦး လမ်းလယ်မှာ လျှောက်နေ၍ ခဏရပ်ပေးပြီး ဟွန်းတီးရသည်။

လူငယ်က လှည့်ကြည့်၍ လမ်းဘေးဆင်း လျှောက်သည်။

‘ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ခဏနေဦး၊ ကားရပ်စမ်း’

ကိုမြသွေးရင်တွေ တခိုင်းခိုင်း ခုန်လာသည်။ ကားပေါ်က အူယားဖားယား တံခါးဖွင့်ဆင်းသည်။

မိုးတွေရွာနေတာကို ထီးယူဖို့ပင် ဂရု မထားနိုင်။ ကားက ကျော်တက်ခဲ့ပြီဖြစ်သော လူငယ်ကို ကမန်းကတန်း လှမ်းခေါ်သည်။

‘မိုးကြီး’

လူငယ်က ထိတ်လန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

‘ဦးသွေး’

(ဃ)

ဒေါက်တာအောင်မြင်က မိုးကြီး ခြေသလုံးတံတောင်တို့တွင် မွနေသည့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာများကို တစ်ခုချင်း ဂရုတစိုက် ဆေးထည့်ပေးရင်း စုတ်သပ်နေသည်။

‘လမ်းတော်တော် ဆိုးလို့လား မိုးကြီးရယ်’

မိုးကြီး ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘ပြိုတော့ မပြိုသွားဘူး၊ မြေသားလမ်းက ရေတွေနဲ့ တအားချောနေတယ်၊ လဲကျတော့လည်း လျှောလျှော ဆင်းသွားရော၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါတွေ ရလာတာ၊ စိတ်ထဲမှာတော့ တောင်ပေါ်ကို ကားတွေ မတက်ရဲပေမယ့် တောင်အောက် ရောက်ရင်တော့ လမ်းမှာ ဖြတ်လာတဲ့ ကားတစ်စီးစီး တွေမယ်ပေါ့၊ ကားကလည်း တစ်စီးမှ မလာဘူး၊ အဲဒါ လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းက ဆရာ အိမ်ရောက်တာပဲ’

ကိုမြသွေးက ဒဏ်ရာရထားသော မိုးကြီးကို သနားပေမယ့် သူတကယ် သိချင်တာကိုတော့ မအောင့်နိုင်။

‘နွယ်စိုးက တော်တော် နေမကောင်းနေတာလား’

မိုးကြီး မျက်နှာ ပို၍ အိုစာသွားသည်။

‘သူကတော့ ငါကောင်းပါတယ်ချည်းပဲ ပြောနေတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပေးမသွားဘူး၊ ခက်တာက သူက ကောင်းပါတယ် ပြောလိုက်၊ အဖျားတွေ တက်လာလိုက်၊ ကယောင် ကတမ်းတွေ ပြောလိုက် . . .’

မိုးကြီး ပြောနေရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသလို မျက်နှာပျက် သွားသည်။ ဆက်ပြောဖို့ တုံ့ဆိုင်းနေရင်းက ကိုမြသွေး မျက်နှာကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်သည်။

ပြီးမှ ခေါင်းငုံ့ပြီး တိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။

‘ဦးသွေးလည်း ပါတယ်’

ကိုမြသွေး တစ်ကိုယ်လုံး ဓာတ်လိုက်သလို တုန်သွားသည်။

‘ဟင်၊ ဘာလဲ’

‘နွယ်စိုး ယောင်တာလေ၊ ဦးသွေး နာမည်လည်း ပါတယ်၊ ဦးသွေး . . . ဘယ်နား ရောက်နေပြီလဲတဲ့’

ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲ။

ဒေါက်တာ အောင်မြင်နှင့် သားကြီးတို့က အံ့ဩသည့်မျက်နှာနှင့် ကိုမြသွေးကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

ကိုမြသွေးက သူတို့ အကြည့်တွေကို မျက်နှာလွဲ၍ တိုးတိုးဖြေသည်။

‘ဒီရက်ထဲ ကျွန်တော် လာမယ်လို့ သူ့ကို ပြောထားဖူးတယ်၊ တောင်ပေါ် ကျောင်းကို လိုက်ကြည့်ချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကပ်လွဲသွားဖို့ များတယ်လို့ တွက်ထားတာ၊ ခုတော့ သူကလည်း မပြန်နိုင်ဖြစ် နေတော့ သွားသတိရ တာပေါ့’

ဖြေရှင်းစရာ မလိုတာကိုဖြေရှင်းနေသော ကိုမြသွေး စကားတွေကို မိုးကြီးက ဂရုမစိုက်ပါ။

‘ထားပါ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ’

ကိုမြသွေးက ယတိပြတ် မျက်နှာနှင့် မော့ကြည့်သည်။

‘ဦးသွေး လိုက်သွားမှာပေါ့၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ မိုးကြီး ဒီမှာပဲ ကျန်ခဲ့’

မိုးကြီး ခေါင်းခါသည်။

‘ဦးသွေးမှ လမ်းမသိတာ၊ လူနာနဲ့ ဆင်းလာဖို့လည်း ခက်မယ်နော်’
အကြည့်များက ဒေါက်တာအောင်မြင့်ဆီ ရောက်သွားကြသည်။

ဒေါက်တာအောင်မြင့် လက်မြှောက်ပြသည်။

‘ဆောရီး၊ အဲသည်ကလေးကို ကျွန်တော် တကယ်စေတနာ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီက ဆေးရုံက ခွင့်ပြုချက်မပါဘဲ ကျွန်တော်လိုက်ဖို့က ဝန်ထမ်း ဖြစ်နေတယ်လေ’

ခေတ္တ တုံ့ဆိုင်းပြီးမှ အားတုံ့ အားနာဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ပြီးတော့ ဒီလမ်း၊ ဒီရာသီဥတုနဲ့ မိန်းမကလည်း ဘယ်လိုမှ ပေးလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကိုမြသွေး သက်ပြင်းချသည်။ လူနာ အသက်တစ်ချောင်းတိုင်း အတွက် ဆရာဝန်အသက်တစ်ချောင်း ရင်းဖို့ ဆိုတာတော့လည်း မတောင်းဆိုအပ်သေး။ လက်ရှိအနေအထားကလည်း အပေါ်ကလူနာ အသက်အန္တရာယ် နီးမနီးက မသေချာ။ လိုက်သွားသူ လမ်းမှာ အသက်အန္တရာယ် နီးဖို့က ပိုနီးစပ်နေသည်။

မိုးကြီးက တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဝင်ပြောသည်။

‘ဦးသွေးကား တောင်နဲ့နီးနီးအထိ ကပ်ပေးနိုင်ရင်တော့ ကျွန်တော် တို့ တောင်ပေါ်ပြန်တက် ခေါ်လို့ရပါတယ်၊ ရွာက လူကြီးတွေကတော့ ဖြစ်အောင် အင်နဲ့အားနဲ့ လိုက်ပို့ကြမှာပဲလေ’

ဒါလည်း မှန်သည်။ တောင်ပေါ် ရွာကလေးက လူတွေကတော့ ခင်နွယ်စိုးကို သူတို့ နှလုံးသည်းပွတ်ထဲက အမြဲတေ ရတနာလို တန်ဖိုးထားကြမှာ သေချာသည်။ ခင်နွယ်စိုးအသက်အတွက် ဆိုလျှင် သူတို့ အသက်နှင့် ရင်း၍ စွန့်စားကြမှာမလွဲ။

ကိုမြသွေး ယာဉ်မောင်းကို လှည့်မေးသည်။

‘မင်းလိုက်မလား၊ ငါမောင်းသွားရမလား’

ယာဉ်မောင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

‘မြေကြောကြည့်ပြီးရသလောက် တိုးမောင်းရမှာပဲ၊ ဖိုးဝီးလ်လည်း ပါတာပဲဟာ၊ ဦးသွေးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မှာပေါ့’

ကိုမြသွေး ဒေါက်တာအောင်မြင့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဆရာလိုမယ်ထင်တဲ့ ဆေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်လေ။ ကျွန်တော့် လည်း နည်းနည်း ပြပေးလိုက်ဦး’

ဒေါက်တာ အောင်မြင့်က ခေါင်း ညိတ်သည်။ ဆေးဗီရို ထဖွင့်သည်။ ကိုမြသွေးက ဆေးခန်းဖွင့်ထားသော အိမ်ကလေး ရှေ့ဘက် အုတ် ရေကန်ကလေးဆီသို့ ထွက်လာသည်။

မျက်နှာထပ်သစ်သည်။ နားထင်ကို ရေဆွတ်သည်။ ညကတည်းက သူ ကောင်းကောင်းမှ မအိပ်ရသေးတာ။

ခြေသံရှုပ်ရှုပ် ကြားရ၍ လှည့်ကြည့်တော့ သားကြီး။

သူ့မျက်နှာကို ထူးဆန်းစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဘာလဲ . . . သား’

‘ဦးသွေးကို မေးချင်လို့’

‘မေးလေ’

‘ခင်နွယ်စိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက တော်တော်အရေးကြီးသလား’

တခြားသူသာမေးလျှင် စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခဲနဲ ဖြစ်မိမည်မှာ အမှန်။ ခင်နွယ်စိုးဆိုတာ အရေးကြီးသလား၊ မကြီးသလား မေးနေရမည့် မိန်းကလေးကို မဟုတ်။ ခက်တာက မေးနေတာ သားကြီးဖြစ်သည်။ သားကြီးက မေးခွန်းတစ်ခုကို သူ့ဆန္ဒ ဖော်ထုတ်ဖို့ မေးတတ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်။ သူသိချင်တာကို သိချင်သည့်အတိုင်း မေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။

‘ခင်နွယ်စိုးအကြောင်း သား ဘာသိလဲ’

ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘သား သူငယ်ချင်းတွေ တော်တော်များများတော့ သူ့ကို သိကြပါ
 တယ်။ သားထက်နည်းနည်းပဲ အသက်ကြီးပြီး စိတ်ထား သိပ်မွန်မြတ်
 တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုတော့ သား သိပါတယ်။ သား သိချင်တာက
 ဦးသွေး အခု ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့ ခရီးကိုလိုက်ပြီး ကယ်ရအောင်
 ဦးသွေးအတွက် ဘယ်လောက် အရေးကြီးသလဲလို့ မေးတာ’

ကိုမြသွေး အာစေးမိနေသည်။ သားကြီးက ဆက်ပြောသည်။

‘သားတို့ ဘဝမှာ အဖေလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီးပြီ၊ အမေလည်း ဆုံးရှုံး
 ခဲ့ပြီးပြီ၊ သားတို့ အခြေအနေ မပျက်ပြားသွားအောင်ရော၊ ထောင်ချီနေ
 တဲ့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ဘဝတွေရော ဦးသွေး တစ်ယောက်တည်းက ကျား
 ကန် ထားပေး ထားတာ၊ ခင်နွယ်စိုးက ဦးသွေးထက် အရေးကြီးလို့လား’

သည်မေးခွန်းက သားကြီး၏ မေးပိုင်ခွင့်ကို ညွှန်ပြနေသည်။ သူ
 မဖြေ၍ မဖြစ်တော့။ ကိုမြသွေး ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ဖြေသည်။

‘ဦးသွေး အသက် ၄၆နှစ်၊ ပထမနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ကာလ
 အတွင်းမှာ လူငယ်တွေဟာ မှန်တယ်ထင်တာကို မပြောရဲ၊ မဆိုရဲ၊
 မလုပ်ရဲတဲ့ ဘဝဖြစ်အောင် ပုံသွင်းခံခဲ့ရတာ မြင်ဖူးခဲ့တယ်၊ ဒုတိယနှစ်
 နှစ်ဆယ်ကျော်ကာလ အတွင်းမှာတော့ လူငယ်တွေဟာ ဘဝမှာ ကိုယ့်
 လိုဘ ပြည့်ဖို့အတွက် ရရာအခွင့်အရေးတွေကို အသုံးချတတ်ဖို့ အဓိက
 ဆိုတဲ့ ခံယူချက်အမှားကြီးနဲ့ ပုံသွင်းခံခဲ့ရတာကို မြင်ခဲ့ဖူးတယ်။
 ဒီကြားထဲမှာပဲ ခင်နွယ်စိုးလို လူငယ်ကလေးတွေကလည်း အံ့ဩစရာ
 ကောင်းလောက်အောင် ပေါ်လာတာ တွေ့ရပြန်ရော၊ ဟုတ်တယ်။
 ခင်နွယ်စိုးဟာ ဦးသွေး ဘဝမှာ သိပ်အရေးမကြီးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးသွေးတို့
 မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ခင်နွယ်စိုးလို မိန်းကလေးကို
 အဆုံးရှုံးခံဖို့ ဘယ်လိုမှ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး၊ အဲဒီကိစ္စဟာ
 ဦးသွေးနဲ့ဆိုင်မဆိုင် သိပ်မသေချာပေမယ့် ဦးသွေးဘယ်လိုမှ ရင်မဆိုင်

ရဲလောက်အောင် ကြောက်နေတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဦးသွေး သွားမှ ဖြစ်မယ် သား’

သားကြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်သည်။

‘ဦးသွေးပြောတာ သား လက်ခံပြီ၊ သားပါလိုက်ခဲ့မယ်’

ကိုမြသွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

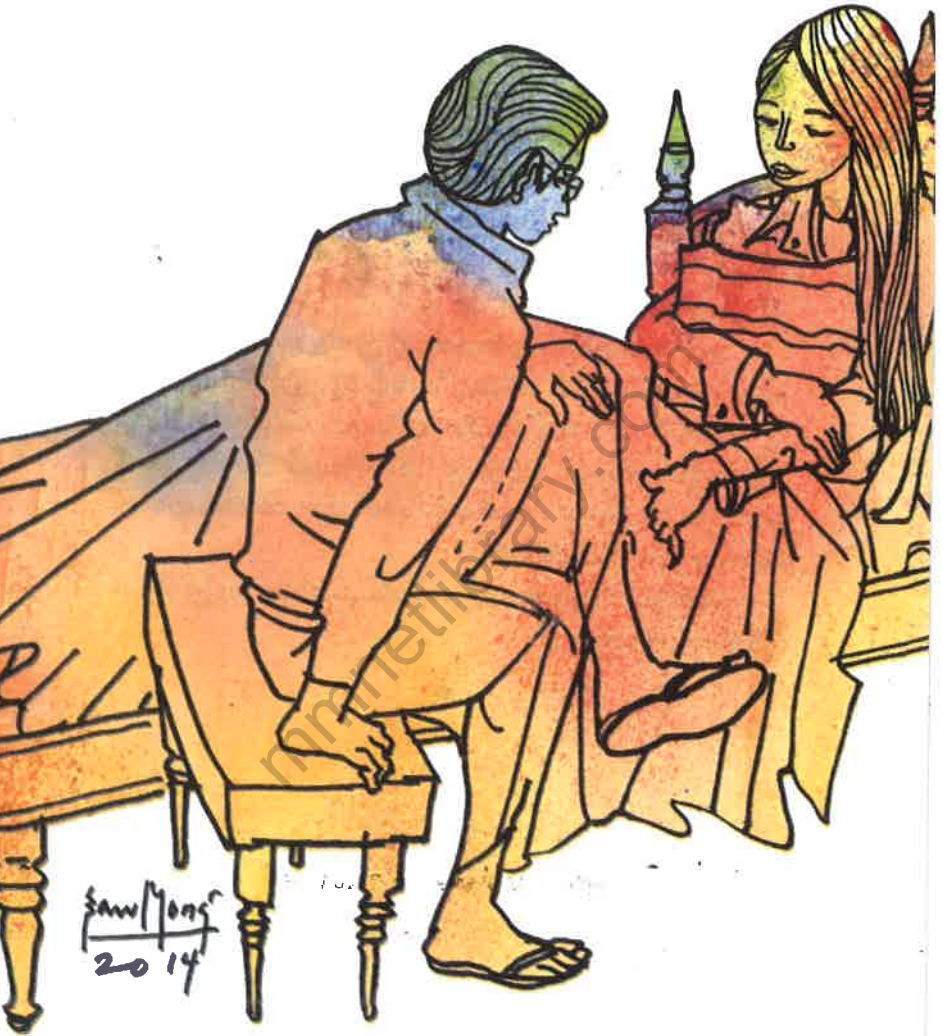
‘ဟာ၊ သား၊ ဒါတော့ ဘယ်လိုမှ’

သားကြီးက ရယ်သည်။

‘သား ဘာတက္ကသိုလ် တက်နေတာလဲ ဦးသွေး မေ့နေပြီလား၊ ဆရာ ဝန်တောင် မဖြစ်သေးခင် အဲဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ အစ်မတစ်ယောက် ရဲ့ အသက်ကို လူတဲ့ နေရာမှာ ပါဖူးရရင် သားလည်းပျော်မှာပဲ။ ဦးသွေး သားလည်းတားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမိုးကြီးလည်း တားလို့ ရမယ် မထင်ဘူး၊ ကဲ ဦးသွေး အဆင်သင့် ဖြစ်ရင်ပြော၊ သား ဆရာ့ဆီမှာ ဆေးတွေ သွားမှတ်လိုက်ဦးမယ်’

သားကြီးကို ကိုမြသွေး ဘာမှ မပြောနိုင်ခင် ချာခနဲ လှည့်၍ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပါသည်။

mmnetlibrary.com

(က)

ရေတွေ၊ ရေတွေ။

လှိုင်းသံတွေလည်း ကြားနေရသည်။

သို့သော် ထိုရေတွေက လှိုင်းသံ ကြားရသည့်ဘက်က လာနေတာ မဟုတ်၊ လှိုင်းသံက ဟိုး အဝေးကြီးမှာ။

ရေတွေက ခင်နွယ်စိုး မျက်စိရှေ့မှာပင် ဒေါင်လိုက် တက်ချည်၊ ဆင်းချည်၊ ပထမတော့ ရေလုံးကြီး တစ်စုံတစ်ခုကို တွယ်ဖက်၍ တက် ချည်၊ ဆင်းချည် ဖြစ်နေသည်ဟုသာ သိသည်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ရေလုံးက တက်တာထက် ဆင်းတာက များလာတော့ နည်းနည်း ကွဲပြား လာသည်။ လူတစ်ယောက်ပါလား။

ခင်နွယ်စိုး အနား တိုးကြည့်သည်။ ထိုလူက ပြန်ကြည့်သည်။ ခင်နွယ်စိုး လှုပ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဦးသွေး၊ ဦးသွေး လိုက်လာတာလား’

ဦးသွေးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ခင်နွယ်စိုး တစ်စုံတစ်ခု ထပ်ပြောဖို့ ကြိုးစားနေစဉ်တွင် ဦးသွေးက သူ့ ညာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ရေလုံးက ဦးသွေး မျက်နှာကို ဖုံးသွား ပြန်သည်။ ရေလုံး ပြန်ကျတော့ ဦးသွေးကို မတွေ့ရတော့။

ဦးသွေး ကြည့်ရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ မလှမ်းမကမ်း သောင်ပြင်ပေါ်မှာ နောက်ထပ် ရေလုံးတစ်လုံး တက်ချည် ဆင်းချည် ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်လို ခွန်အား၊ စွမ်းရည်မျိုးနှင့် မသိ။ ခင်နွယ်စိုး ထိုရေလုံးနား ရောက်သွားပြန်သည်။ ထိုရေလုံးကလည်း တက်ချည် ဆင်းချည်နှင့် တဖြည်းဖြည်း သဲကွဲလာသည်။ လူ တစ်ယောက်ပါပဲ။

‘မိုးကြီး’

မိုးကြီးက ခင်နွယ်စိုး ခေါ်တာကို ကြားပုံမပေါ်၊ အတေးတစ်နေရာသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ခင်နွယ်စိုး နည်းနည်း စိတ်ပူလာသည်။ ဟိုတစ်ခါ မိုးကြီးကို သူမ တွေ့၍ မေးစဉ်က ရွာလူကြီးတွေ မိုးကြီး တောင်အောက် သို့ ခြေကျင်တစ်ယောက်တည်း ဆင်းသွားသည်ဟု ပြောတာ ပြန် မှတ်မိလာသည်။

‘မိုးကြီး၊ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

လှိုင်းပုတ်သံတွေက တိုးချည်၊ ကျယ်ချည်။

မိုးကြီး မျက်နှာပေါ်က ရေလုံးကလည်း တက်ချည်၊ ဆင်းချည်။ မိုးကြီးက သူ့ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘယ်ဘက်သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေသည်။ ခဏနေတော့ ရေလုံးနှင့်အတူ မိုးကြီး ပျောက်သွား သည်။

မိုးကြီး ကြည့်နေရာဘက်သို့ ခင်နွယ်စိုး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လည်း သောင်ပြင်ပေါ်မှာ နောက်ထပ် ရေလုံးတစ်လုံး။

သည်ရေလုံး ရှိရာသို့ သူ သွားဖို့ မလိုခဲ့။

တက်ချည်၊ ဆင်းချည် လူးလွန်နေသော ရေလုံးက တဖြည်းဖြည်း သူ့အနား ကပ်လာသည်။ လမ်းလျှောက်လာနေသည့် လူငယ်တစ်ဦးပုံ။ သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် လူငယ်ပါလား။

သူ့ထက် နည်းနည်းငယ်လောက်သည် ဆိုတာရယ်၊ ရုပ်ရည် တော်
တော်ချောမော ပြေပြစ်သည်ဆိုတာ ရယ်တော့ သတိထားမိသည်။

ဒါ အိပ်မက်ပဲလေ။ သိနေတာပဲဥစ္စာ။

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူကို ဘာကြောင့် အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်ရတာ
တဲ့လဲ။

လူငယ်က ပြုံးပြသည်။

သူ့မှာ အလွန် ဖော်ရွေအေးချမ်းသော အပြုံးလည်း ရှိလေသည်။

‘မမ နေသာရဲ့လား’

အဲသည့် မေးခွန်းရဲ့အဆုံးမှာ ခင်နွယ်စိုး အိပ်မက်က လန့်နိုးသွား
သည်။

(၁)

ခင်နွယ်စိုး ဆရာမကလေး ကမ်းပေးသော ရေနေ့ကြမ်း ပူပူတစ်ခွက်ကို
ယူ၍ မှုတ်ရင်း နည်းနည်းစီ သောက်သည်။

တဲကလေး၏ ဖိနပ်ချွတ် နေရာမှာတော့ ကိုမြသွေး၊ မိုးကြီးနှင့် ရွာလူ
ကြီး တချို့ တီးတိုး တိုင်ပင်နေကြတာ လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့ကို ပြန်ခေါ်ဖို့
တိုင်ပင်နေကြတာ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ကိုမြသွေးက ကားကို တောင်ခြေအထိ
ရအောင် မောင်းခဲ့ကြောင်းနှင့်လမ်းက တံတားတွေ တစ်ခုမှတော့
ကျိုးမနေကြောင်း၊ ဆိုင်ကယ်၊ ကားတက်ဖို့ မပြောနှင့် ထော်လာဂျီတောင်
စိတ်မချရကြောင်း၊ လူအင်အားနှင့် ထမ်းစင်နှင့်သယ်လျှင် ဖြစ်နိုင်
ကြောင်း စောစောက သူတို့ တိုင်ပင်နေတာတွေ နားစွန်နားဖျား ကြားခဲ့
ရပြီးပြီ။

ခင်နွယ်စိုး ရှက်ရွံ့စွာ ပြုံးသည်။

မလိုက်ချင်ပါဘူး။ သူတို့ ထမ်းစင်ကြီးနဲ့ လူတွေက ကိုယ့်ကို
ဝိုင်းထမ်းရမယ်လို့ မဟုတ်တာ။ ခုလည်း တော်တော် ပေါ့ပါးနေပြီပဲဟာ
သူတို့နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ဆင်းနိုင်ပါတယ်။ အလွန်ဆုံး တွဲရရုံပေါ့။

ခြုံထားသည့်စောင် ပခုံးက လျှောက်သဖြင့် အနည်းငယ် အေး
သွားသည်။ စောင်ကို ပခုံးပေါ် ပြန်ပင့်တင်လိုက်ရသည်။ စောစောက
မိန်းကလေးအဖွဲ့ ရေဖတ်ဝိုင်းတိုက် ပေးကြတုန်းက သူ့အဝတ်အစားတွေ
အနည်းငယ် စိုသွားခဲ့သတဲ့။ ယခု သူ့ဆရာမကလေး၏ အဝတ်အစားတွေ
ကို ဝတ်ထားရသည်။ သည်လုံချည်နှင့်တော့ သည်လမ်းလျှောက်ဖို့ ဖြစ်
မည်မထင်ပါ။

သူ့ရှေ့ တည့်တည့်မှာတော့ ဟို ရုပ်ရည် ချောချောနှင့် လူငယ်
ဆေးတွေကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်သိမ်းနေသည်။

‘မမကို ဆေးကုပေးတာ မောင်လေးလား’

လူငယ်က မော့ကြည့်၍ သွားတက်ကလေး ပေါ်အောင် ရယ်ပြ
သည်။

‘ဆေးကုပေးတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင်တော့ မရှိပါဘူး။
ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာ၊ မမကို ဆေးထိုးလိုက်တာ
တော့ ကျွန်တော် ဗုတ်ပါတယ်’

သူပြောပုံကို သဘောကျ၍ ခင်နွယ်စိုး ရယ်မိသည်။

‘မောင်လေးက’

‘ကျွန်တော့်နာမည် ရဲဖိုးကောင်းပါ။ ကျွန်တော်က ဆေးတက္ကသိုလ်
နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားပါ။ ဦးသွေးရဲ့ ကွယ်လွန်သူဇနီးက
ကျွန်တော့် အမေပါ’

ဪ သိပြီ။ ဦးသွေး ပြောပြောနေသည့် သားကြီးပေါ့။

သည်အရွယ်တောင် ရောက်နေမှကိုး။ သည်လောက် မွန်ရည်ပြီး
သည်လောက် ရုပ်ချောသည့် ဝမ်းမနာသားတစ်ယောက် ဦးသွေးမှာ
ရှိနေတာ သူနှင့် တစ်ခါမှတောင် မဆုံခဲ့ဖူးပါလား။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရဲဖိုးကောင်းရယ်’

လူငယ်က ရယ်ပြန်သည်။

‘နာမည်ကြီး ခေါ်မနေပါနဲ့ မမရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ခေါ် နာမည်
ရှိပါတယ်’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘သားကြီးတဲ့’

‘အို . . . အဟုတ်မှတ်လို့’

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြပြန်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် မမရဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို အားလုံးက သားကြီးလို့ပဲ
ခေါ်ကြတာ၊ သူငယ်ချင်းတွေကပါ ခေါ်တာပါ’

‘ကဲ ဒါဖြင့်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားကြီးရယ်’

ပြောရင်းက ခင်နွယ်စိုး တစ်စုံတစ်ခု သတိရသွားပြီး ရှက်ရွံ့သွား
သည်။

‘သားကြီးက မမကို ဆေးထိုးထားတယ် ဟုတ်လား’

‘လက်မောင်းကို ထိုးတာပါ မမရဲ့’

ခင်နွယ်စိုး ရှက်ရယ် ရယ်သည်။

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ မမ ပြောတာက သားကြီးက ဆရာဝန် မဖြစ်သေးဘူး
ဆိုတော့ ဆေးထိုးခွင့် ရှိလို့လား’

သားကြီးက ပခုံး တွန့်ပြသည်။

‘လိုင်စင်ရှိတဲ့ ဆရာဝန်တွေ ခေါ်လာလို့ရတဲ့ အနေအထားမှ
မဟုတ်တာ မမရယ်၊ ကိုယ့်စေတနာ မှန်ဖို့က အဓိက မဟုတ်လား၊
ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ စိတ်ရင်းစေတနာအမှန်နဲ့ ဥပဒေကို ဆန့်ကျင်ခဲ့

ကြတဲ့သူတွေ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ၊ ကျွန်တော်က ဆန့်ကျင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခိုးလုပ်တာလေးပဲ ရှိတာ’

သူစကား ပြောပုံကို သဘောကျ၍ ခင်နွယ်စိုး ရယ်မိပြန်သည်။

အဲသည်အချိန်မှာ ကိုမြသွေးနှင့် မိုးကြီးတို့ ခင်နွယ်စိုးနားမှာ လာထိုင်ကြသည်။

‘နွယ်စိုး တော်တော် လန်းနေပြီပဲ’

ကိုမြသွေးက လှမ်းပြောတော့ ခင်နွယ်စိုးက မျက်စောင်းထိုးသည်။

‘ကျွန်မက ကိုယ်ခံအား ကောင်းပါတယ် ဦးသွေးရယ်၊ မိုးကြီးတို့ ဦးသွေးတို့သာ စိတ်ပူပြီး စွန့်စွန့်စားစားတွေ လျှောက်လုပ်၊ အခုသိရတော့ ကျွန်မက ဦးသွေးတို့ကို ပြန်စိတ်ပူနေရပြီ’

ကိုမြသွေးက ရယ်၍ မိုးကြီးကို မေးငေါ့ပြသည်။

‘ဦးသွေးက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဟိုကောင် မိုးကြီးသာ အဆင်းတုန်းက တဘိုင်းဘိုင်းလဲတာ ခြေထောက်တစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာချည်းပဲ’

ခင်နွယ်စိုးက စုတ်သပ်၍ မိုးကြီးကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘မိုးကြီးရယ် ငါအတန်တန်တားရဲ့သားနဲ့’

မိုးကြီးက ပုခုံးတွန့်ပြသည်။

သားကြီးက ဝင်ပြောသည်။

‘ကဲ မမလည်း အခု နေသာနေတယ်ဆိုပြီး မပေါ့နဲ့၊ ကျွန်တော်ထင် တာက မမ ဖြစ်တာ ငှက်ဖျားပဲ၊ ကျွန်တော် အာတီမီသာ ထိုးပေးထား တာ၊ အဖျားက ပြန်တက်ချင် တက်ဦးမှာ၊ ကျွန်တော်တို့ မမကို သယ်ဖို့ စီစဉ်ကြစို့’

ခင်နွယ်စိုး ကန့်ကွက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် ကိုမြသွေး၊ မိုးကြီး နှင့် သားကြီးတို့ နေရာမှထ၍ ထွက်သွားကြပါသည်။

(ဂ)

မြို့ကို ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ခင်နွယ်စိုး အဖျားပြန်တက်သေးသော်လည်း အဖျား မကြီးတော့။ ကယောင်ချောက်ချား မဖြစ်တော့။

ရဲဖိုးကောင်း ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် ငှက်ဖျားကတော့ တွေ့သည်။ ရဲဖိုးကောင်းပေးသည့် ဆေးကိုပင် ဒေါက်တာ အောင်မြင့်က ဆက်ပေးပြီး ခင်နွယ်စိုး သက်သာလာသည်။ ဆေးရုံမတင်ရ။ တည်းခိုခန်း တစ်ခုတွင် အနားယူဖို့ ဦးမြသွေးက စီစဉ်ပေးသည်။ ကိုမြသွေးက ခင်နွယ်စိုးဖခင်ကို အကြောင်းကြားသော်လည်း ခင်နွယ်စိုးတောင်းပန်မှု အရ 'သိပ်မဆိုးပါ။ ခုလည်း သက်သာနေပါပြီ'ဟု ထည့်ပြောလိုက်သည်။ သူ ကိုယ်တိုင် ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါမည်ဟုလည်း ထည့်ပြောလိုက်သည်။

'အဖေက စိတ်ပူရင် နောက်ဒါမျိုး ခရီးတွေ လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး'

ခင်နွယ်စိုးက ရယ်၍ ပြောသေးသည်။

ပြန်မည့် နေ့မတိုင်ခင် ညတွင်တော့ အဖျားက လုံးလုံး ပြန်မတက်တော့။ လူ အားနည်းနေသေးသည်ကလွဲလျှင် ခင်နွယ်စိုး လူကောင်းပကတိ ဖြစ်နေပြီ။

တည်းခိုခန်း ဧည့်ခန်းမဘေးက ဝရန်တာမှာ ကိုမြသွေးနှင့်အတူပင် ထိုင်၍ စကားပြောနေသေးသည်။

နဂိုကတည်းက သွယ်ရသည့်ကြားထဲ အသည်းအသန်နေမကောင်း မှုကြောင့် နားထင်များ ချောင်၍ ဆံနွယ်စတို့ ဖိုသီဖတ်သီ ဖြစ်နေသော မျက်နှာကလေးကို ကိုမြသွေး ကြင်နာစွာ ငေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။

ဆွေနှင့်သူသာ သမီးကလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့လျှင် အရွယ်ရောက်လာလျှင် သည်ရုပ်ကလေးပဲ ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ သည်လို စိတ်နေစိတ်ထား၊ ထက်မြက်မှုကလေးအတိုင်း ဖြစ်လာဖို့တော့ သိပ်မလွယ်ဘူးဟု ထင်သည်။ ဆွေနှင့် ယခင်ခင်ပွန်း ကိုဖိုးကောင်းတို့ ထွန်းကားခဲ့သော

သမီးလေး ရှင်ဖိုးကောင်းကိုပင် ကြည့်။ သည်ကလေးနှင့် ရုပ်ရော၊
စိတ်ရော ဘာမှမတူ။

သူ ငေးကြည့်နေတာကို သတိထားမိပြီး ခင်နွယ်စိုးက ရှက်ရယ်
ရယ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ ဦးသွေးရဲ့’

ကိုမြသွေးလည်း မလုံမလဲစိတ်ဖြင့် လိုက်ရယ်မိသည်။

‘နွယ်စိုး တော်တော် ပိန်သွားတယ်၊ သနားလို့ ကြည့်နေတာ’

‘သူများတွေ သနားလို့ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်နေရင်းက ကိုယ်တိုင်
သနားစရာပုံ ပေါက်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား’

နွယ်စိုးက ပြုံး၍ မေးသည်။ ကိုမြသွေး ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

‘နွယ်စိုးက သနားပဲ သနားချင်တယ်၊ သနားတာ မခံချင်ဘူးဆိုတာ
တော့ တို့သိပါတယ်’

နွယ်စိုးက ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

‘အဲသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဦးသွေးရဲ့၊ သနားတယ်ဆိုတာ မေတ္တာ
ရှိမှ သနားလို့ရတာ၊ ကိုယ့်ကို ဂရုတစိုက် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလည်း
ပါတယ်၊ ကျွန်မကို ဦးသွေး အဲသလို ဂရုတစိုက် ရှိလို့လည်း ဒီလောက်
အသက်အန္တရာယ် များတဲ့လမ်းကို လိုက်ခေါ်တာပေါ့၊ ဦးသွေးကို
ကျွန်မ တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကိုမြသွေး ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်း လိုလိုမှာပင် ခင်နွယ်စိုး နေရာမှာ သူသာဆိုလျှင်
အဲသလို ဂရုတစိုက် လိုက်ခေါ်ချင်သူ ဘယ်နှယောက် ရှိပါ့မလဲဟုလည်း
တွေးမိပြန်သည်။

‘ကျွန်မ နားမလည်တာက သားကြီး’

ကိုမြသွေး မျက်ခုံး ပင့်ကြည့်သည်။

‘သားကြီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူက တော်တော် မကြောင့်မကြဘဝမှာနေခဲ့ရတဲ့သူလေ၊ ကျွန်မ ကိုလည်း မသိဘူး၊ အဲသည်လို လူက ဒီလောက် သက်စွန့်ဆံဖျား ခရီးကို လိုက်လာပြီး ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ကယ်ချင်တာလဲ’

ကိုမြသွေး သားကြီးရှိရာ အခန်းဘက်သို့ ယောင်ယမ်း၍ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပြီးမှ တွေးတွေးဆဆ ဖြေသည်။

‘အမှန်တရားအတွက် ဖြစ်မှာပေါ့’

ခင်နွယ်စိုး မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်သည်။

‘ဘာ အမှန်တရားလဲ၊ ဦးသွေးရဲ့’

‘နွယ်စိုးကို လိုက်ကယ်ရမယ်ဆိုတာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အမှန် တရားလို့ သူမြင်ထားမှာပေါ့၊ တချို့ လူငယ်တွေဟာ အမှန်တရားအတွက် ဆိုရင် သူနဲ့ ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် စွန့်စားတတ်ကြတယ်ဆိုတာ နွယ်စိုး ကိုယ်တိုင် သက်သေပဲ မဟုတ်ဘူးလား’

ခင်နွယ်စိုး ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သူက ဦးသွေးကို အဲသလိုပဲ ပြောသလား’

ကိုမြသွေး ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘ထင်တာ ပြောတာလေ၊ သူက ဘယ်တော့မှ ဘာမှ သိပ်ပြောပြ တတ်တဲ့ ကလေး မဟုတ်ဘူး’

ခင်နွယ်စိုး မျက်လုံးကလေး ပိတ်အောင် ရယ်မိသည်။

‘လိမ်တော့ လိမ္မာတယ် မဟုတ်လား’

ကိုမြသွေး တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

‘စာ တော်တော် ဖတ်တယ်၊ အတွေးအခေါ် ရှိပုံရတယ်၊ အမှား လုပ်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ စကား သိပ်မပြောတာတော့ တော် တော်ငယ်ငယ် ကတည်းက မိဘတွေကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရလို့ ထင်ပါရဲ့’

‘ရုပ်ကလေး ဒီလောက်ချောတာ၊ ရည်းစားရော မရှိဘူးလား’

ခင်နွယ်စိုးက အမှတ်တမဲ့ မေးလိုက်တော့ ကိုမြသွေးက အံ့အားသင့်
ဟန်ဖြင့် ခင်နွယ်စိုးကို ပြန်ကြည့်သည်။ ခင်နွယ်စိုး သူ့အကြည့်ကို ရိပ်
မိသွားပြီး ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ရယ်သည်။

‘ဟာ ဦးသွေးကလည်း၊ ကျွန်မက အဲသလို မောင်လေးမျိုး
တစ်ယောက်လောက်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးပြီး ကိုယ့်မောင်လေး
လို ချစ်လို့ ခင်လို့မေးတာပါ’

ကိုမြသွေးက ရယ်၍ ‘ရှိတယ်တော့ မကြားမိပါဘူး’ဟု ဖြေသည်။
စိတ်ထဲကတော့ တို့လည်း မင်းလို ညီမအငယ်ဆုံး ကလေးတစ်ယောက်
တော့ လိုချင်နေမိတာပါပဲ နွယ်စိုးရယ်ဟု ညည်း ပြောကလေး ပြောမိ
သည်။

‘ဦးသွေးကရော’

‘ဟင်၊ နွယ်စိုး ဘာကိုမေးတာလဲ’

ခင်နွယ်စိုးက မျက်စောင်းထိုးသည်။

‘ကျွန်မကို လာကယ်တာကို မေးတာလေ၊ အမှန်တရားအတွက်ပဲ
လားလို့၊ ဦးသွေးလည်း လူငယ်မဟုတ်တော့ပေမယ့် လူငယ်တွေကို
နားလည်ပေးတတ်တဲ့ သူပဲဆိုတော့ လူငယ်လိုပဲ တွေးတတ်မလားလို့ပေါ့’

ကိုမြသွေး ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘စိတ်ပူနေတာနဲ့ အမှန်တရားတွေ ဘာတွေ မတွေးမိလိုက်ပါဘူး
ခင်နွယ်စိုးရယ်’

ခင်နွယ်စိုး ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသွားသည်။

ချမ်းမြေ့စွာလည်း ပြုံးမိပါသည်။

(ဃ)

ဦးဇေယျစိုးက ကိုမြသွေးတို့ အဖွဲ့ကို ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ ဟုဆိုကာ အိမ်တွင် ညစာစားပွဲနှင့် ဧည့်ခံသည်။

သားကြီးက မလိုက်။

ကိုမြသွေးနှင့် ခင်နွယ်စိုး၏ သူငယ်ချင်းများ အဖွဲ့သာ သွားကြသည်။

‘သမီးကိုတော့ ဖေဖေ မလွှတ်ချင်တော့ဘူး သမီးရယ်’

ဦးဇေယျစိုးက ညည်းတော့ ခင်နွယ်စိုးက ရယ်သည်။

‘ဖေဖေ မလွှတ်လို့မရဘူး၊ ဟိုမှာ ရေဒုက္ခ ရောက်နေတယ်၊ သမီး ရေတွင်းတူးဖို့ နေရာတောင် ရွေးခဲ့ပြီးပြီ’

ကိုမြသွေးက ဝင်ပြောသည်။

‘သည်တစ်ခါ သူ့သွားရင် ကျွန်တော် လူအင်အားပါ လုံလုံ လောက်လောက်ခေါ်ပြီး လိုက်သွားပေးလိုက်ပါမယ်၊ ဦးဇေယျစိုးစိတ်ချပါ’

ဦးဇေယျစိုးက သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါသည်။

‘ခင်ဗျားလည်းပါတယ် ကိုမြသွေး၊ သီလား’

‘ဘာများလဲ ခင်ဗျ’

‘ခင်ဗျား အလိုလိုက်တာလေ၊ သမီးလုပ်နေတာတွေ မှားတယ်လို့ ကျွန်တော် မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အင် သူ့အားထက် မကဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ သူ ဘေးမကင်းတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားစကား သမီးက နားအထောင် သား၊ ခင်ဗျားက တားရမှာ၊ အခုက ခင်ဗျားက လိုက်လိုက် ကူညီနေတော့ သမီးက ပိုရဲတာပေါ့’

ကိုမြသွေး ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် ရယ်၍သာ နေရသည်။

(င)

စာသင်ပိုင်းက ပြန်တော့ ည ၉ နာရီ ထိုးနေပြီ။

အိတုတ်အိမ်က လာကြိုမည့်ကား ရောက်မလာသေးသဖြင့် ခင်နွယ်စိုးနှင့် အိတုတ်တို့ နှစ်ယောက်သား လမ်းပေါ်မှာ ထွက်စောင့် နေရသည်။

ကျူးကျော် ရပ်ကွက်ကလေးထိပ်က မီးရောင်မှိန်ယူသော ဓာတ် တိုင် အောက်မှာ အပျိုကလေး နှစ်ယောက်တည်း စောင့်နေရတာ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့သွားစာသင်ပေးသည့် ကလေးတွေ၏ မိဘတွေက ဆရာမကလေး နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်လေဟုဆိုကာ လိုက် စောင့် ပေးရကောင်းမှန်း သိလောက်အောင် ဉာဏ်ရည်မြင့်သူ မပါ။ အားလည်း မအားကြ။

ညစာ နောက်ကျမှာကို ကြိုဖြေရှင်းဖို့တောင် စာမသင်ခင်ကတည်း က ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ထုပ်စီ ဝင်ဝယ်ခဲ့ကြရသည်။ စာသင်နေရင်းနှင့် တော်တော် ဆာလာတော့ ဖောက်စားဖို့တောင် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ခါမျှ စားဖူးဟန်မတူသော ကလေးတွေ ရှေ့မှာ ဖောက်စားရမည်ဆိုတာကို သတိထားမိတော့ လက်တွန့်သွားရ ပြန်သည်။ ဝေပေးလိုက်ရအောင်ကလည်း ကလေး ၂၀ ကျော်ကို ခေါက် ဆွဲကြော် နှစ်ဘူးနှင့် ဘာမှ အရာထင်မည် မဟုတ်။ ဒါနှင့်ပဲ ကိုင်လျက်သား ပြန်လာရသည့် ဘဝရောက်သွားသည်။

ကားစောင့်နေကြရင်းက ဓာတ်တိုင် နောက်ဘက် အမှောင်ကွယ်ထဲ က လူးလွန့်သံကြားရ၍ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သား ရုတ်တရက် တုန် တက်သွားကြသေးသည်။ ချောင်းဆိုးသံကိုပါ ကြားတော့မှ အိမ်ခြေ ရာခြေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အိပ်နေတာ သတိထားမိတော့သည်။

‘ဟဲ့၊ ကလေးလေးနဲ့ဟ’

အိတုတ်က လေသံနှင့် ပြော၍ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။

သုံးနှစ်လောက်အရွယ် ကလေးလေး တစ်ယောက်က ထိုမိန်းမ၏ ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင် လူးလွန်၍ အိပ်နေသည်။ ချမ်းနေရှာရော့ထင့်။ စောင်လည်း မတွေ့ရ။ အဝတ်အစား စုတ်တီး စုတ်ပြတ် ညစ်တီး ညစ်ပတ်တွေကလည်း အရှက်လုံရုံသာ။

ခင်နွယ်စိုး အကြံတစ်ခု ရသွားသည်။ အိတ်တုတ်ကို အသာ လက်ကာ ပြု၍ အိပ်နေသော ထိုသားအမိနား ချွတ်နင်း၍ ကပ်သွားသည်။

လက်ထဲက ခေါက်ဆွဲကြော် ထည့်ထားသော ဖော့ဘူးကို သူတို့ နှစ်ယောက်နားမှာ ဖြည်းဖြည်းချသည်။

ခြေဖျားထောက်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။

‘နင် ဘာလုပ်တာလဲ’

အိတ်တုတ်က မေးသည်။

‘ခေါက်ဆွဲကြော် ကျွေးတာလေဟာ၊ ငါ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ဘာရှာ ဖွေစားစားရတယ်၊ သူတို့က ညစာတောင် စားချင်မှ စားရမှာ၊ နီးလာလို့ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်တွေ့ရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကြမလဲ’

‘နင်ကလည်း ဟာ၊ အမြဲတမ်းလည်း ကျွေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘ဟဲ့ တစ်ခါစားရရင် တစ်ခါပေါ့ဟ၊ ကျန်တာ တွေးမနေနဲ့’

‘ကဲ ပြီးရော၊ ဒါဆို ငါလည်း ကျွေးလိုက်တော့မယ်’

အိတ်တုတ်ကပါ ခြေဖျားထောက်၍ သူ့ ခေါက်ဆွဲကြော် ဘူးကလေးကို အိပ်နေသော သားအမိနားသို့ သွား၍ ချသည်။

ပြီးတော့ ခြေဖျားထောက်၍ ပြန်ထွက်လာသည်။

အိတ်တုတ်အစ်ကို လာကြိုသော ကားလည်း ရောက်လာသည်။

သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သား သူတို့ ပြုလိုက်ရသည့် ကုသိုလ် အတွက် ကျေနပ်ရွှင်လန်းစွာ ရယ်မော၍ ကားပေါ်တက်ကြသည်။

mmnetlibrary.com

mmnetlib.org

ဒေါင်း ၄

(က)

စိန့်ဂျွန်းလမ်းရှိ မြန်မာနိုင်ငံ ကုန်သည်ကြီးများ အသင်းတိုက် အဆောက် အအုံ လှေကားထစ်များအတိုင်း ကိုမြသွေး ပြန်တက်လာသည်။ ဒုဝန်ကြီး ကို ကားပေါ်အထိ လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စောစောက ဒုဝန်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ ညှိနှိုင်းပွဲ တက်ရောက်ခဲ့ကြသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များက ကိုမြသွေး၏ ဘေးဘယ်ညာမှ အောက်သို့ ဆက်ဆင်းသွားကြသည်။ တချို့လည်း ကိုမြသွေးကို နှုတ်ဆက်သွားကြ သည်။

လှေကားထိပ် အရောက်တွင် ငူတူတူ ဝိုင်တိုင်တိုင် ရပ်နေသော သိန်းဟန်စိုးကို ကိုမြသွေး လှမ်းတွေ့ လိုက်သည်။

‘ဟေ့ ညီ၊ မပြန်သေးဘူးလား’

သိန်းဟန်စိုးက မချီသွားဖြဲ ရယ်ပြသည်။

‘ပြန်မလား၊ မပြန်မလား မစဉ်းစားမိလောက်အောင်ကို ညစ်နေတာ အစ်ကိုကြီးရေ’

ခင်နွယ်စိုးနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည့် နှစ်နှစ်တာကာလအတွင်း ခင်နွယ်စိုး ၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ သိန်းဟန်စိုးနှင့်ပါ ကိုမြသွေး တော်တော် ရင်းနှီးနေခဲ့ လေပြီ။

‘ရင်ဖွင့်ချင်နေတာ မဟုတ်လား၊ လာလေ၊ တော်ဝင် စင်တာထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင် သွားထိုင်ရအောင်’

ကိုမြသွေးက ရယ်၍ခေါ်သည်။ သိန်းဟန်စိုးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘အေးဗျာ သွားစို့’

နှစ်ဦးသား ကိုမြသွေး၏ ကားနှင့် တော်ဝင်စင်တာထဲရှိ ကော်ဖီ ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်ဖြစ်သည်။

‘ကဲ ပြော ညီ၊ ဘာတွေ ညစ်နေတာလဲ’

ကော်ဖီခွက်ကို မွှေရင်းက ကိုမြသွေးက မေးသည်။

သိန်းဟန်စိုးက ရှုံ့မဲ့ပြသည်။

‘အစ်ကိုကြီးကလည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်နေပြန်ပြီ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ ဒီလောက် ခဏခဏ ပြောင်း၊ မကျပ်ကျပ်အောင် လုပ်နေတော့ ကြာတော့ ဒီကားသွင်းတဲ့ လုပ်ငန်း ရပ်ရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ၊ ‘ရှိုးရှန်း’ ကလည်း နှစ်နှစ်စာ ပိုက်ဆံ ချေထားပြီးပြီ၊ ငှားရတဲ့ ဈေးကလည်း ခေါင် ခိုက်နေတာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ပိတ်ပြီး စားသောက်ဆိုင်တောင် ဖွင့်ချင်လာပြီ’

ကိုမြသွေးက ရယ်သည်။

‘မင်း သွားပြောရင် သူတို့က ပေးလုပ်ထားတာပဲ ကျေးဇူးတင်ဦးလို့ ပြောမှာပေါ့ကွ၊ သူတို့ဘက်က ကြည့်တော့ ဒါက တံခါးဖွင့်ပေးတာလေ’

သိန်းဟန်စိုးက ရှုံ့မဲ့၍ ခေါင်းခါသည်။

‘တိန့်ရှောင်ဖိန် ပြောတုန်းက ပြတင်းပေါက်တံခါး ဖွင့်ပေးရင် လေပြည် လေညင်းကလေးက ဝင်လာမှာပဲ၊ ယင်ကောင် တစ်ကောင် တလေ ပါလာတာကို မပြောနဲ့တဲ့၊ ခုတော့ ယင်ကောင်တွေက အထဲမှာ တောင် မနည်းဘဲ၊ တံခါးကလည်းတစ်ဖက်က ဖွင့်လိုက်၊ တစ်ဖက်က ပြန်လိုက်ပိတ်လိုက်နဲ့’

ကိုမြသွေးက ကော်ဖီများ သီးမတတ် ရယ်သည်။

‘ပေါက်ကွဲလှချည့်လား ညီရာ၊ ဘာတွေ ဒီလောက် ဆိုးနေလို့လဲဟ’

‘ဟာ အစ်ကိုကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ အခု နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီကို ငွေလွှဲ တဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းပဲ ခြောက်လအတွင်းမှာ ပြောင်းနိုင်တာ ဘယ်နှခါ ရှိနေပြီလဲ၊ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့၊ စီးပွားရေးဆိုတာက အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် တွက်ပြီး ပြင်တဲ့ဆင်တဲ့ ကွန်ဗင်းရှင်းနယ် စနစ်မျိုးကျမှ တိုင်းပြည်လည်း အကျိုးရှိ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ခိုင်မာတော့မပေါ့၊ အခုလို တစ်လတောင် မှန်းမရတာမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ကိုမြသွေးက ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်သည်။

‘ကြည့်လုပ်ရင် လွယ်တယ် ညီ၊ ကောင်းစေချင်ရင်ခက်တာ’

‘အစ်ကိုကြီး အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ’

‘တစ်ခါချင်း တစ်ခါချင်း အခြေအနေကြည့် စခန်းသွားတာ လွယ် တယ်လို့ ပြောတာလေ၊ ညီက အခုစနစ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ကောင်းသွားစေ ချင်လို့ ခက်နေတာ၊ ကိုယ်က အဲဒါ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်ဘူးလို့ သဘော ထားတယ်’

သိန်းဟန်စိုး ခေါင်းညိတ်သည်။

‘အစ်ကိုကြီး ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်းပဲ မီးစဉ် ကြည့်ကနေတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဟိုခရိုနီဆိုတဲ့ လူတွေနဲ့ ဘာကွာ တော့မှာ တဲ့လဲ’

ကိုမြသွေး ခေါင်းညိတ်သည်။

‘မှန်ပါတယ် ကိုယ်ကလည်း စနစ်ကောင်းအောင် မကြိုးစားနဲ့လို့ မပြောပါဘူး၊ မလွယ်တာကိုသာ ပြောတာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် အစိတ် လောက်အတွင်း ညီအဖေ ဦးဇေယျစိုးတို့လို လူတွေ ငြိမ်နေခဲ့တာ အဲဒါ ကြောင့်ပဲလေ၊ ကြုံသလိုလည်း မစားချင်၊ မှန်မှန်ကန်ကန် စနစ်ကြီးပါ တိုးတက်အောင် ကြိုးစားတာမျိုးလည်း လုပ်ခွင့်မသာခဲ့လို့ ဟိုတုန်းက စုဆောင်းထားတဲ့ ဓနအင်အားနဲ့ တောင့်ခံထားနိုင်လို့သာ၊ အပြောင်း

အလဲပေါ်မှာ လိုက်အမြတ်ထုတ်တဲ့ လူတွေကတော့ နေ့ချင်းညချင်း မိလျှံနာတွေ ဖြစ်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်စခန်း သွားနေရင်လည်း ဒီတံခါးကြီးက ဖွင့်ထားတာ သူများတွေ ကိုယ့် အပေါ်မှာ လာအမြတ်ထုတ်ဖို့သာ ဖြစ်နေပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုး က ဘယ်တော့မှ ခေါင်းမော့လျှောက်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကိုယ်တို့ မကြိုးစားခဲ့လို့ ဒီစနစ်တွေ ဆက်ရှိနေတာ၊ ညီတို့ ကြိုးစားကြတာကို ကြိုဆိုပါတယ်၊ မလွယ်တာသာ ပြောတာပါ’

သိန်းဟန်စိုး အကြာကြီး ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ရယ်သည်။

‘အစ်ကိုကြီးက ဘာဖြစ်ဖြစ် သိပ်တည်ငြိမ်တယ်နော်၊ အဲသလို ဖြစ်အောင် ဘယ်လို လေ့ကျင့်ခဲ့သလဲ’

ကိုမြသွေးက လိုက်ရယ်သည်။

‘ဒီထက် ဆိုးတာတွေ မိလိုက်တော့ ဒါလောက်နဲ့ မတုန်လှုပ်တော့ တာပါကွာ၊ ဘယ်လောက်မှ ရင့်ကျက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုကွ ညီရ၊ တို့တစ်တွေ မမွေးခင်တုန်းက တို့တစ်တွေမြို့မှာ ကိုယ့်မိဘတွေရယ်၊ ကိုယ့် ဆုံးသွားတဲ့ ဇနီးရဲ့ မိဘတွေရယ်က မြို့ မျက်နှာဖုံး၊ ထိတ်ထိတ် ကြ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေပေါ့၊ ၁၉၆၄ တုန်းက ဆိုရှယ်လစ် အစိုးရက ပြည်သူပိုင် သိမ်းတော့ အစိုးရက သိမ်းတာက လုပ်ငန်းပြောင်၊ လာသိမ်းတဲ့ လူတွေ က နှိပ်စက်တာ အတွင်းပစ္စည်းပါ ပြောင်နဲ့ ကိုယ်တို့ ငယ်ငယ်က တော်တော် ချို့ချို့တဲ့တဲ့ နေခဲ့ရသေးတာလေ၊ နောက်ပိုင်းမှာ ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှာ တော်လှန်ရေးကောင်စီက ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး စနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေကို ပြင်ဆင်သည့် ဥပဒေ ဆိုတာကြီး ထုတ်သေးတယ်၊ အဲဒီထဲမှာ လုပ်သား ပြည်သူများအား တော်လှန်ရေး ကောင်စီက စာနာထောက်ထား၍ ယင်းတို့ ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုများအတွက် ပညာပေးခြင်း အပိုင်းနှင့် ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း အပိုင်းသာ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် လုပ်သား

ပြည်သူ အချို့တို့သည် ဝိသမလောဘကို အတောမသတ်နိုင်ခဲ့ပါ။
 တော်လှန်ရေး ကောင်စီ၏ သက်ညှာမှုကို ပျော့ကွက်အနေဖြင့် ယူဆက
 ပိုမိုဆိုးရွားလာခြင်းကြောင့်က ဤဥပဒေအရ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူ များအား
 ဟန့်တားစေမှု ဖြစ်စေရန်အတွက် အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ် ခြောက်လ
 ကျခံစေရန် သတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။ လို့ ထည့်ရေးခဲ့သေးတာကွ၊ စာသား
 တွေက ပြောင်မြောက်လွန်းလို့ ကိုယ်အလွတ်တောင်ရခဲ့တာ၊ အဲဒီ
 ဥပဒေနဲ့ပဲ ‘ဆွေ’ ဦးလေးတစ်ယောက် စီးပွားရေးလုပ်နေရင်း ထောင်
 ကျခဲ့ သေးတာ၊ ဒါမျိုးတွေ တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ တို့တစ်တွေကတော့ အခု ကြုံနေ
 ရတာတွေကို ပန်းခင်းလမ်းလောက် မှတ်တာကွ’

သိန်းဟန်စိုးက ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘တော်သေးတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကျွန်တော့်အမေ ကျွန်တော့်
 မွေးတာ နည်းနည်း နောက်ကျသွားပေလို့’

စားပွဲထိုး ကောင်လေးက ကွတ်ကီး မုန့်များ လာချပေးသည်။

သိန်းဟန်စိုးက ကွတ်ကီးတစ်ချပ်ကို ကောက်ဝါးသည်။

ပြီးတော့ မော့မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

‘ညီမလေးကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မသိဘူး အစ်ကိုကြီးရာ’

ကိုမြသွေး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘နွယ်စိုးက ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သိန်းဟန်စိုးက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးသိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ သူက
 စီးပွားရေး စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ စိတ်မဝင်စားလည်း သူ့ကို
 ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ရှာကျွေးပြီး မကြောင့်မကြ ထားနိုင်ပါတယ်၊
 ကျွန်တော် ကျွန်တော့် ညီမလေးကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲ အစ်ကိုကြီး
 သိတာပဲ’

‘မင်းညီမလို ညီမမျိုးရမှတော့ ဘယ်အစ်ကိုမဆို အဖိုးတန် ပတ္တမြား တုံးကလေးလို တယုတယ ချစ်နေမှာပေါ့ကွ’ ဟု ကိုမြသွေး ရင်ထဲက သာ ထောက်ခံမိသည်။

‘သူ ပရဟိတ အလုပ်တွေ လုပ်တာလည်း ကျွန်တော်တို့ မတားတဲ့ အပြင် ဝိုင်းတောင် ကူညီကြသေးတာပဲ၊ ခက်တာက သူက အဲဒီထဲမှာပဲ သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံလိုက်တော့မလို ဖြစ်နေတာ၊ သူ့ရှေ့ရေးကို သူ ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး’

ကိုမြသွေး ဘာပြန်ပြောရမည် မသိသေး။

‘ပလက်ဖောင်းလို နေရာမျိုးသွား စာသင်တာကျတော့ ကျွန်တော် ရော ဖေဖေပါ စိတ်ပူလာပြီလေ၊ သူ့ကို ဘရိတ်အုပ်မှ ရတော့မယ်လို့ ထင်တယ်’

ကိုမြသွေး မျက်မှောင် ကုတ်သည်။

‘ကျူးကျော်ရပ်ကွက်ထဲမှာ သွားသင်တာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘အဲဒီက စတာပဲ အစ်ကိုကြီး၊ အခု သူတို့အဖွဲ့ ဘူတာကြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်က မိသားစုတွေရဲ့ ကလေးတွေပါ သွားစာသင်နေကြပြီ၊ တားလည်း မရဘူး၊ အဖေ့သမီးဆိုတာ မသမာသူတွေ သိသွားရင် ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးမလဲ စဉ်းစားကြည့်’

သူပြောတာလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်သည်။ ကိုမြသွေး တွေးတွေးဆဆ ဝင်မေးသည်။

‘မိုးကြီးရောပါလား’

သိန်းဟန်စိုးက ပြုံးသည်။

‘ပါတာပေါ့၊ အဲဒီကောင်ကလည်း စီးပွားရေး တစ်ခုခုသာ လုပ်ရင် သေသေချာချာ လုပ်နိုင်မယ့် ကောင်မျိုး၊ အခုက ညီမလေး လိုတာ ဖြည့်ပေးဖို့ အာရုံတစ်ခုပဲ ရှိနေတာ’

ကိုမြသွေး မျက်လုံး ဝိုင်းသွားသည်။

‘ညီ၊ အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ’

‘အစ်ကိုကြီးကလည်း အစ်ကိုကြီး ဒီကလေးတွေနဲ့ ဒီလောက် ပေါင်းနေတာ၊ မိုးကြီး ညီမလေးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ မရိပ်မိဘူးလား၊ ကျွန်တော်တောင် သိသေး၊ ခက်တာက ညီမလေးက စိတ်ဝင်စားပုံ မရဘူး၊ ညီမလေးသာ စိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်တော်က ဖေဖေ့ကို ပြောပေးပြီး ပေးစားပါတယ်၊ မိုးကြီးကို တစ်ခုခု ထူထောင် ပေးလိုက်မှာပေါ့၊ ခက်တာက နွယ်စိုးစိတ်လည်း အစ်ကိုကြီး သိသားပဲ၊ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားလေးလည်း အထင်ကြီးမှာ စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်၊ သူ့စိတ်မဝင်စားရင်လည်း ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာမဟုတ်’

ကိုမြသွေး ပင့်သက် တစ်ချက် ရှိုက်မိသည်။

‘ညီက ကိုယ့်ညီမကို တော်တော် စိတ်ပူတတ်တာပဲ’

သိန်းဟန်စိုး ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

‘ညီမလေးက လူတိုင်းဘဝကို စိတ်ချမ်းမြေ့စေချင်လို့ သူ့ဘဝကို နှစ်ထားတဲ့ လူစားမျိုး၊ သူ့ဘဝကလေးကျမှ မချမ်းမြေ့မှာ စိတ်ပူတယ် အစ်ကိုကြီးရာ’

အဲသည် စကားကလေးက ကိုမြသွေးကို ဆွံ့အသွားစေသည်။

ကိုယ်လည်း မင်းလိုပါပဲကွာ ဟု ရင်ထဲကသာ တိုးတိုးပြောမိသည်။

(၈)

မန်နေဂျာ ကိုဇော်က ‘ဆရာ ဧည့်သည် အောက်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်’ ဟု ပြောတော့ အံ့ဩသွားမိသည်။

သူ ဘယ်သူ့မှတော့ ချိန်းမထားမိ။

‘ဘယ်သူလဲဗျ’

ကိုဇော်က သွားဖြူပြသည်။

‘မမေးလိုက်မိဘူး ဆရာ၊ ဆရာ ချိန်းထားတယ်မှတ်လို့’

‘လုပ်ပြီ ခင်ဗျားက’

ကိုဇော် ရယ်နေသည်။

‘ဆောရီး ဆရာ၊ ဟို ပန်းဒေါင်း ပန်းချီကားချပ်ကြီးရှေ့မှာ ရပ်နေတာ၊ ကလေးတွေ လာပြောတော့ ကျွန်တော် ဝရန်တာကနေ ငုံ့ကြည့်လိုက်တာ၊ အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်ချောချောကလေး တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ အလုပ်ကိစ္စတွေ မဖြစ် လောက်ဘူးဆိုပြီး ဆင်းမမေးလိုက်တာ၊ အခု သွားမေးလိုက်ရမလား ဆရာ’

‘ခင်ဗျားပြောမှ ပိုဆိုး၊ ကျွန်တော်က ဘယ်တုန်းကများ အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်ချောချောကလေးတွေ ချိန်းထားဖူးလို့လဲ၊ ကံ သွားမေးမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားပါ လိုက်ခဲ့၊ သူနဲ့ပြောပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီထွက် သောက်ရအောင်’

‘အတော်ပဲ ဆရာ၊ ကော်ဖီ သောက်ချင်နေတာနဲ့’

ကိုဇော်နှင့် အတူ လှေကား အတိုင်း ဆင်းခဲ့သည်။

ဟုတ်ပ။

ပန်းများနှင့် ဒေါင်းပုံစံ ကပ်ထားသော ပန်းချီကားကြီးရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးက မြင်လိုက်ရတာနှင့် မျက်စိအေးသွား လောက်အောင် ကျက်သရေ ရှိလှသည်။

နံ့သာရောင် ရင်ဖုံးလက်ရှည် အင်္ကျီကလေးနှင့် ဇင်းမယ်ထဘီလေး ပတ်ပြီး ခုံမြင့် ကတ္တီပါဖိနပ်စီးထားသည်။ ဆံရှည်ကလေးကို ဘယ်ပခုံးတစ်ဖက်တည်းမှာ သိမ်း၍စည်းနှောင် ထားသည်။

မိတ်ကပ်ပါးပါး ဖို့ထားသော မျက်နှာကလေးကလည်း တောက်ပစူးရှစွာ လှတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရင်ကို ချမ်းမြေ့စေသည့် အလှမျိုး ဖြစ်သည်။ အပင်ထက်မှာတင် မိုးရေစိုနေသည့် ကံ့ကော်ပန်းကလေးကို ကြည့်ရသည့် ခံစားချက်မျိုး။

သည်အရွယ်ကလေးတွေမှာ သည်လိုဟန်မျိုး သည်လိုအလှမျိုး မမြင်ဖူးခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်နှင့်တော့ ချီနေပြီဟု ထင်သည်။

လှေကား အောက်ဆုံးအထစ် အရောက်မှာ အသံပြုလိုက်တော့ မိန်းကလေးက လှည့်ကြည့်သည်။ လှည့်ကြည့်သော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ကိုမြသွေး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

‘နွယ်စိုး’

ခင်နွယ်စိုးက ချစ်စဖွယ် ရယ်သည်။

‘ဘာလဲ ဦးသွေးရဲ့၊ ဦးသွေးက မမှတ်မိတာလား’

ကိုမြသွေးက ကိုဇော် ပခုံးကို ပုတ်သည်။

‘ဦးသွေး မမှတ်မိတာ မပြောနဲ့၊ ဒီလူတောင် အပေါ်က ငုံ့ကြည့်ပြီး အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်ချောချောကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်တဲ့၊ နွယ်စိုးနဲ့ ဒီလောက် တွေ့ဖူးနေတာကို’

ခင်နွယ်စိုးက ရှက်စနိုး ရယ်သည်။

‘တိဗ္ဗိတစ်ခုက အင်တာဗျူးမယ်ဆိုလို့ မီးထိုးခံအောင် နည်းနည်း တော့ ပြင်လာမိတာပါ ဦးသွေးရယ်၊ အဲဒီက အပြီးဝင်လာမိလို့’

ကိုဇော်က ဝင်ပြောသည်။

‘ပန်းခြံထဲမှာ ဒီအထိုင်း မပြင်မဆင်ဘဲ ခါတိုင်းဝတ်စုံမျိုးနဲ့ အင်တာဗျူး ပြောနေတာတော့ ဦးဇော် ကြည့်ရသေးတယ်၊ အဲဒီမှာလည်း နွယ်စိုး မျက်နှာကလေးက လန်းဆန်းနေတာပါပဲ၊ အခုလည်း တစ်မျိုးလှ တာပေါ့’

ခင်နွယ်စိုးက ရယ်ပြန်သည်။

‘ကျွန်မက စိတ်ရှုပ်စရာတွေ နည်းနည်းများလာလို့ ဦးသွေးကို ကော်ဖီလိုက်တိုက် ခိုင်းမလို့ လာခေါ်တာ၊ အခုတော့ ဦးဇော်ကိုပါ ခေါ်ရ မလို့ ဖြစ်နေပြီ’

‘သွားပါ။ သွားပါ။ ဦးဇော်က ညနေပိုင်း ကော်ဖီသောက်ရင် ည အိပ်မပျော်တတ်ဘူး’

စောစောကတင် ကော်ဖီ သောက်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ ပြော သည့် ကိုဇော် ချက်ချင်း လေသံပြောင်းသွားတာကို ကိုမြသွေး မျက် စောင်းလှမ်းထိုးမိသည်။ ကိုဇော်က ရယ်၍ လက်ပြပြီး ပြန်တက်သွား သည်။

ကိုမြသွေးက ခင်နွယ်စိုးဘက် လှည့်မေးသည်။

‘နွယ်စိုးက ဒီပန်းချီကို တော်တော် သဘောကျပုံပဲ။ တို့ဆီ ပထမ တစ်ခေါက် လာတုန်းကလည်း ငေးနေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဦးဇော် ဆွဲတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆွဲတာတော့ မဟုတ်ဘူး ကပ်တာ’

ခင်နွယ်စိုးက ရယ်သည်။

‘အတွေး ဆန်းသလားလို့’

ကိုမြသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ရှေ့ဟောင်း ဒေါင်းဒဂိုးပြား တစ်ပြားကနေ စိတ်ကူးရတာပဲ’

ခင်နွယ်စိုး မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားသည်။

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ ဦးသွေးရဲ့’

‘ဒီလိုလေ၊ နှစ်ဖက်အမြင်ကို တင်စားတဲ့ အခါမှာ တို့တစ်တွေ ခေါင်းနဲ့ပန်းလိုပဲလို့ ပြောလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီဘက်ခေတ် အကြွ တွေမှာ ခေါင်းနဲ့ပန်း ရှိတာကိုး၊ ရှေးဟောင်း ဒဂိုးပြားမှာတော့ ဒေါင်း နဲ့ ပန်းရယ်လို့ ရှိတာပေါ့၊ ဒေါင်းနဲ့ပန်းဟာ အမြင်မတူပေမယ့် တန်ဖိုး ကျတော့ နှစ်ခုစလုံးပါမှ ရှိတာလေ၊ အဲဒါကို အတွေးယူပြီး ဒီပန်းချီကို ဖန်တီးတာ၊ နာမည်ကိုလည်း ပန်းဒေါင်းလို့ ပေးထားတယ်’

ခင်နွယ်စိုး ပြုံးသည်။

‘ဦးသွေး စိတ်ကူးက ဆန်းလိုက်တာ၊ ပန်းတွေကရော အစစ်လား၊
ခံအောင် ဘယ်လိုလုပ်ထားလဲ’

ကိုမြသွေး ခေါင်းခါသည်။

‘အစစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါတွေ အရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ရတာ
လက်အဝင်ဆုံးပဲ၊ တို့က ‘အိုရှိုး’ ရဲ့ ‘ပန်းကိုချစ်ရင် မခူးပါနဲ့’ ဆိုတဲ့ ကဗျာ
ကို ဖတ်ပြီးကတည်းက ဘာပန်းမှ မခူးတော့ဘူး’

ခင်နွယ်စိုးက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

‘စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျတော့ ဦးသွေးက နုလွန်း
တယ်၊ အနုပညာသမား အနေနဲ့ကျတော့ တော်နေပြန်ရော’

‘ထားပါဦး၊ နွယ်စိုးက ဘာတွေ စိတ်ရှုပ်လာတာတုံး၊ ကော်ဖီဆိုင်
ကျမှ ပြောမလား’

ခင်နွယ်စိုးက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘သိပ်အရှည်ကြီး ပြောစရာမရှိပါ ဘူး၊ ဦးသွေးနဲ့ ကော်ဖီသောက်ရင်း
တခြား အကြောင်းတွေပဲ ပြောပြီး စိတ်ပြေလက်ပျောက် နေချင်တာပါ၊
ပြဿနာက ခင်နွယ်စိုးအတုတွေ ပေါ်နေတာပါ’

ကိုမြသွေး မျက်ခုံးပင့်မိသည်။

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘ဖေ့စ်ဘုတ်မှာပေါ့၊ ကျွန်မပုံတွေနဲ့ ကလေးတွေပုံ ကျွန်မ ပေဂျ်ကနေ
ကူးပြီး အကောင်သစ်တွေဖွင့်၊ သူတို့ ဖုန်းနံပါတ်တွေပေးပြီး လိုက်
အလှူခံနေကြတာ၊ တော်တော် ယုတ်မာတဲ့လူတွေ’

ကိုမြသွေး သက်ပြင်းချမိသည်။

ဒေါသ အနည်းငယ် ထွက်နေသည့်ကြားက ကြည်လင်နေသော
မျက်နှာလေးကိုလည်း ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်မိသည်။

‘သစ်ပင်မြင့်ရင် လေတိုက်ခံရတယ် ဆိုတဲ့စကားက ရာထူးမြင့်တဲ့
လူတွေအတွက်တင် ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်နေ သဘောထား

သိပ်မြင့်တဲ့ သူတွေအတွက်ပါ မှန်နေဟန်တူပါရဲ့ကွယ်၊ နွယ်စိုး ပေ့ဂျီက
သာ အများသိအောင် အကျိုးအကြောင်း တင်ပေါ့'

'မျှော်တော့ မျှော်လင့်ထားပြီးသား ကိစ္စတွေပါ ဦးသွေးရယ်၊
ကျွန်မ ကလေးလေးတွေပုံကို ပိုက်ဆံတောင်းဖို့ အလွဲသုံးစားလုပ်တဲ့
လူတွေကိုသာ ရွံလွန်းလို့၊ ကျွန်မတို့လူမျိုး ဒီလောက် စိတ်ဓာတ် အောက်
တန်း ကျရသလားလို့'

ကိုမြသွေးက ရယ်၍ လက်ကာ ပြသည်။

'နွယ်စိုး မှားနေပြီ၊ စိတ်ဓာတ် အောက်တန်း ကျတဲ့လူက လူမျိုးတိုင်း
မှာ ရှိတာပဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကသာ သူများလူမျိုးထဲမှာ အဲသလို လူတွေ
တွေ့ရင် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို ထင်တတ်ပြီး ကိုယ့်လူမျိုးထဲမှာ တွေ့တော့
မချီတင်ကဲ ဖြစ်တတ်တာ'

ခင်နွယ်စိုးက စိတ်လက် ပေါ့ပါးစွာ ရယ်သည်။

'ဦးသွေးနဲ့ စကားပြောရတာ၊ ကော်ဖီဆိုင်တောင် မရောက်သေးဘူး
စိတ်က တော်တော် ငြိမ်းချမ်းသွားပြီ၊ အဲဒါသိလို့ ဦးသွေးဆီလာတာ'

အဲသည် စကားက နှလုံးသားသို့ ကျောက်စက် ရေသို့ စီးကျသည်။

'ကဲ လာ သွားစို့'

(ဂ)

'ခင်နွယ်စိုးက မိနူးကတ်ပြားကိုကြည့်၍ ကော်ဖီနှင့် စားစရာများ
မှာသည်။ စားပွဲထိုးက ကိုမြသွေးဘက် လှည့်ကြည့်တော့ ကိုမြသွေးက
လက်နှစ်ချောင်းသာ ထောင်ပြလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလေးက ကတ်ပြားကို ပြန်ယူ၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

'နွယ်စိုး မျက်ကပ်မှန် တပ်ထားတာလား'

ခင်နွယ်စိုး ခေါင်းခါ ပြသည်။

‘ကျွန်မလည်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ မူးမူးနေလို့ မျက်စိ အထူးကု ဆရာဝန်သွားပြတာ၊ မျက်မှန်ပါဝါက လျော့လျော့လာနေ တယ်။ အခုဆို မရှိသလောက်ဖြစ်နေလို့ ဖြုတ်ထားတာ၊ အခု ကြည့်တာ အကောင်းပဲ၊ မျက်စိအလုံး ပုတာ၊ ရှည်တာ တစ်ခုခုမှားလာတာ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန်မမကို မေးကြည့်တော့လည်း ဘာမှ မမှားပါဘူးတဲ့၊ မေတ္တာတန်ခိုး ပြတာနေမှာတဲ့၊ ညီမလေးလောက် မေတ္တာ တရား ကြီးမားတဲ့လူ ဒီလိုဖြစ်တာ ဘာဆန်းလို့လဲတဲ့၊ ဆရာဝန်ကလည်း အဲဒါတွေ ယုံနေပြန်ရော’

ကိုမြသွေးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

‘ဦးသွေးလည်း အဲသလိုပဲ ယုံတယ်’

ခင်နွယ်စိုးက မျက်လုံးကလေး ပိတ်အောင် ရယ်သည်။

‘ဦးသွေး အဲဒါကြောင့် မမှတ်မိတာပေါ့လေ’

ရုတ်တရက် ဖြေရခက်သွား၍ ရယ်လိုက်ရသည်။

စားပွဲထိုးက ကော်ဖီ ပန်းကန်နှစ်ခွက်ကို လာချတော့ ကိုမြသွေး ခင်နွယ်စိုး ပန်းကန်ထဲသို့ သကြားနှစ် ထုပ်ထည့်မွှေပေးပြီး သူ့ပန်းကန် ထဲသို့ သူ တစ်ထုပ် ထည့်၍ ဆက်မွှေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့လျက်က ရယ်ပြီး ပြောသည်။

‘အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် နွယ်စိုး ပြင်ပြင်ဆင်ဆင် နေလိုက်ရင် အဲသလောက် မိန်းမလှကလေး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ တွေး မကြည့်မိဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မမှတ်မိတာပါ’

ခင်နွယ်စိုး မျက်နှာလေး မသိမသာ ရဲသွားပြီး ရယ်သည်။

‘ဦးသွေးပဲ တိုက်ရမှာနော်’

‘အေးပါ၊ အမှန်တိုင်းပြောတာပါ’

နှစ်ယောက်သားအတူ ချမ်းမြေ့စွာ ရယ်မိကြသည်။

(ဃ)

‘အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားကြီးက ဧည့်ခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသည်။

နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ည ၈:၀၀ နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ ညက တစ်ညလုံး စာကျက်ထားသည် ထင်ပါရဲ့။

သူ လှဲအိပ်နေရာ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာ၏ရှေ့ခန်း ဧည့်စားပွဲပေါ်တွင်လည်း သူ့ လက်ပ်တော့ ကွန်ပျူတာကလေး ရှိနေသည်။ မော်နီတာ ဖန်သားပြင်ကတော့ မည်းမှောင် နေသည်။ ပိတ်ပြီးသားတော့ ဟုတ်ဟန် မတူ။ အောက်မှာက မီးလင်းနေသည်။

ကိုမြသွေး ပိတ်ပေးရန် စိတ်ကူးဖြင့် ခြေဖွနင်းပြီး ကီးဘုတ်ပေါ်ရှိ ‘တပ်ချ်ပက်’ ကလေးကို ပွတ်လိုက်သည်။ မော်နီတာ ဖန်သားပြင် ပြန်လင်းလာပြီး ဆေးပညာဆိုင်ရာ မေးခွန်း၊ အဖြေများကို ရိုက်ထားသည့် ဖိုင်တွဲပေါ်လာသည်။ အဲသည် ဖိုင်တွဲကို ပိတ်လိုက်တော့ ကွန်ပျူတာ မော်နီတာ ဒက်စတော့ပုံ ပေါ်တွင် တင်ထားသောပုံ ပေါ်လာသည်။

ကိုမြသွေး မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။

အိုရှိုး၏ ကဗျာပါ။

ညနေကပဲ သူ ခင်နွယ်စိုးကို ပြောခဲ့သေးသည့် ကဗျာပေါ့။

If you love a flower, don't pick it up.
Because if you pick it up it dies
and it ceases to be what you love.
So it you love a flower, let it be.
Love is not about possession.
Love is about appreciation.

O sho.

ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကို ချစ်ရင် မခူးပါနဲ့။

ခူးလိုက်ရင် ပန်းကလေး သေသွားပါလိမ့်မယ်။

သေသွားရင် ကိုယ် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ပန်းကလေး မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့။

ဒီတော့ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်ကို ချစ်ရင်မခူးပါနဲ့။ ဒီအတိုင်း ထား
လိုက်ပါ။

အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မဟုတ်ပါ။ တန်ဖိုးထားဖို့ပါ။

အိုရိုး. . . တဲ့။

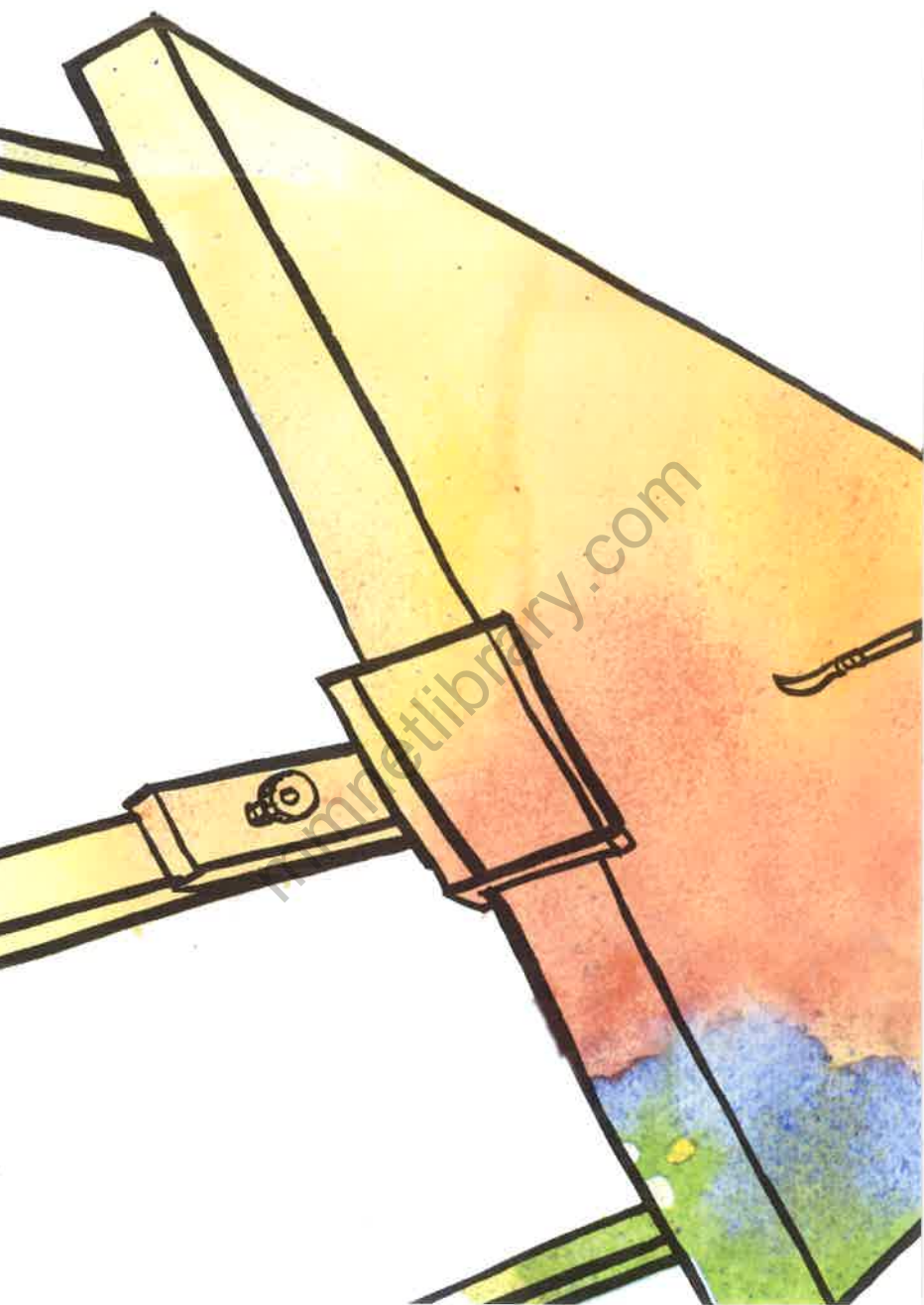
သည်ကဗျာကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသည့် ကိုမြသွေး
ကဗျာကို မြင်ရုံနှင့် မျက်လုံးပြူးစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါ။ သည်ကဗျာ
ကို သူ့သားကြီး ရဲဖိုးကောင်းကို ပြောပြဖူးတာမို့ ရဲဖိုးကောင်း သိနေ
တာလည်း အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါ။

အံ့ဩစရာ အစစ်က ကဗျာနှင့်တွဲဖက်ထားသော ဓာတ်ပုံပါ။

အဲသည့် ဓာတ်ပုံက တောဆောင်း ဦးထုပ်ကလေး ဆောင်းပြီး
မျက်မှန်ကိုင် အနက်ကလေး တပ်ထားလျက် ဖိုသီဖတ်သီဟန်ပန်ထဲမှာ
တင် ကြည်လင်နေသည့် မျက်နှာကလေးနှင့် ခင်နွယ်စိုးပါ။

mmnetlibrary.com

mmnetlibrary.com

ပန်း ၅

(က)

‘မိုင်ဂါဒင်း’ စားသောက်ဆိုင်လေး အတွင်းသို့ ခင်နွယ်စိုး လမ်းလျှောက် ပြီး ဝင်လာတော့ ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်နေသော အိတုတ် မျက်လုံးပြူးသွား သည်။

‘ဟဲ့... ကားရော’

‘မပါဘူးလေ၊ ကိုကိုက စိန်ဂျွန်းလမ်းမှာ အစည်းအဝေး တက်နေ တယ်၊ ကားကို သူနဲ့ထားခဲ့၊ ငါက အဲဒီကနေ ဘတ်စ်ကား စီးလာပြီး အခု ကလေးဆေးရုံ မှတ်တိုင်ကနေ ဆင်းလျှောက်လာတာ’

အိတုတ် ခေါင်းကုတ်သည်။

‘ဘယ်လို သူငွေးသမီးလဲဟာ’

ခင်နွယ်စိုးက မျက်လုံးကလေး ပိတ်အောင် ရယ်သည်။

‘သူငွေးသမီး ပြစ်တာက ‘ဘိုင် ချန်စ်’ (ကံတရားအရ) ဘတ်စ်ကား စီးတာက ‘ဘိုင် ချိုင်စ်’(ရွေးချယ်မှု) တူစရာမှ မလိုတာ၊ ဘတ်စ်ကား စီးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှန်းတောင်မသိတဲ့လူက မတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေ ကို ဘာကူညီရမလဲ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ၊ အဲဒါထားပါဦး၊ နင်က ဒီလောက် နေပူတာ အထဲက မစောင့်ဘဲ ဘာလို့ အပြင်ထွက် စောင့်နေရ တာလဲ၊ ဘယ်သူမှ မလာသေးဘူးလား’

အိတုတ် မျက်နှာလေး တည်သွားသည်။

‘နင့်ကို ကြုံခွင့်မတောင်းထားတဲ့ ကိစ္စ ရှင်းပြချင်လို့ အရင် ထွက်
စောင့်နေတာ’

ခင်နွယ်စိုး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲဟ’

‘အထဲမှာ သီဟ ရောက်နေတယ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံမယ်
နဂိုချိန်းတုန်းက ဒီကောင်မပါဘူး၊ နောက်တော့ သူ ရောက်လာတော့
ဟို ယောက်ျားလေးအဖွဲ့ကို သူပါ လာခဲ့မယ် သွားပြောတာ’

အိတုတ်က ခင်နွယ်စိုး မျက်နှာကို မရဲတရဲ ကြည့်၍ ပြောသည်။
ခင်နွယ်စိုးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘ဒါများဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာပါ စေပေါ့၊ သူလည်း နင်တို့ သူငယ်ချင်း
ပဲ ဥစ္စာ၊ ရပါတယ်’

အိတုတ် မျက်နှာ သက်သာရာ ရသွားသည်။

‘နင် ဘယ်လိုမှ မနေဘူးပေါ့’

ခင်နွယ်စိုး ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘စိတ်နာတာလည်း မရှိဘူး၊ သတိရတာလည်း မရှိဘူး၊ ရှင်းရှင်း
ပြောရရင် ဟောဒီကမ္ဘာကြီးမှာ သီဟဆိုတဲ့ ကောင်တစ်ယောက် ရှိနေ
သလား၊ ရှိမနေဘူးလားကို စိတ် မဝင်စားတာ’

အိတုတ်က ရယ်သည်။

‘သူကတော့ အရင်လို ဟုတ်ပုံမရဘူးဟ၊ လာကတည်းက နင့်
အကြောင်းပဲ မေးနေတာ၊ ဖြစ်ပုံမလားလည်း တစ်ချိန်လုံးပြော’

အိတုတ်က ခင်နွယ်စိုး မျက်နှာကလေးကို တစ်ချက် ငေးကြည့်၍
ဆက်ပြောသည်။

‘ဒါတောင် နင် အခု အရမ်းလှသွားတာ သူ မသိသေးဘူး’

ခင်နွယ်စိုးက အော်ရယ်သည်။

‘တော်စမ်းပါဟာ’

‘ဟုတ်တယ်ဟ၊ နင် အရမ်း နာမည်ကြီးနေတာ သူ ကြားပါတယ်
တဲ့၊ သူ ကြည့်ရတာ ဘိုမနဲ့လည်း ပြတ်လာပုံပဲ’

‘နင် ငါ့ကို သီဟနဲ့ ပြန်လှော်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’
အိတုတ်က မျက်စောင်း ထိုးသည်။

‘လှော်စရာလားဟာ၊ နင် ပြန်ကြိုက်မယ်ဆိုရင်တောင် ငါက
တားဦးမှာ’

‘ဒါမှ ငါ့သူငယ်ချင်း၊ ကဲ ဝင်စို့၊ မိုးကြီးရော ရောက်ပြီလား’
အိတုတ် ခေါင်းခါသည်။

‘မိုးကြီးက မလာဘူးတဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟိုကောင်တွေ သီဟ ခေါ်ထားလို့တဲ့’

ခင်နွယ်စိုး မျက်မှောင် ကုတ်သည်။

‘ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မိုးကြီးက ငါ့ရည်းစားမှ မဟုတ်တာ’

‘သူက သူ့ကိုသူ အဲဒီလို ခံယူထားလို့ နေမှာပေါ့’

ခင်နွယ်စိုး ခေါင်းမော့၍ ရယ်မိ ပါသည်။

(၁)

သီဟက ဘာမှ သိပ်မစား။

စကားလည်း ဝင်မပြော။

ခင်နွယ်စိုး စကားပြောနေတာကိုသာ တစ်ချိန်လုံး ငေးကြည့်နေ
သည်။

တော်ပြီလေ။ ဒီအကွက်တွေ။

ခင်နွယ်စိုးက ခံစားပေး၍ မရတော့။

စိတ်နာ နေတာလည်း မဟုတ်။ စိတ်ကုန်နေတာလည်း မဟုတ်။

ခံစား၍ မရတော့တာ သက်သက် ဖြစ်သည်။

သူ ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီး၍၊ လေးစား၍ မရခဲ့သည့် ယောက်ျား တစ်ဦးကို ချစ်သူ တော်ခွဲမိခြင်းကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်နားမလည်နိုင် တာမျိုးပါ။

‘ဟဲ့ နွယ်စိုး၊ နင်တို့ ပန်းပါ ရောင်းနေတာဆို’

မတွေ့တာကြာသည့် မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက လှမ်းမေး တော့ ခင်နွယ်စိုး ပြုံး၍ ပြန်မေးသည်။

‘နင့် ဘယ်သူပြောလဲ’

‘ငါတို့ ၁၀တန်းတုန်းက ဟိုဘက်ခန်းက ကောင်တွေ ပြောတာ၊ ရွှေတောင်ကြား လမ်းထိပ်က မီးပွိုင့်မှာ ညဘက် နင်နဲ့ အိတ်တတ် ပန်းရောင်း နေတာ တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါလည်း ပရဟိတ ကိစ္စပဲလား’

သီဟ မျက်လုံး ပြူးသွားတာ ခင်နွယ်စိုး သတိထားမိလိုက်သည်။ ခင်နွယ်စိုးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ရယ်၍ ဖြေသည်။

‘အမှန်က ရောင်းမလို့ပဲဟ၊ နောက်တော့ ဟိုကောင် မိုးကြီးတို့ ဖိုးခွားတို့က ညနေပိုင်းဆို ကားတွေပေါ်မှာ မူးပါလာတဲ့ လူတွေ ဘာတွေ ရှိရင် မိန်းကလေးတွေနဲ့ မကောင်းဘူး၊ သူတို့ ယောက်ျားလေးတွေ ရောင်းမယ်ဆိုပြီး လုရောင်းတာ၊ သားကြီးတောင် တစ်ရက် ပါသေးတယ်’

သူငယ်ချင်း မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

‘သားကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

သားကြီး၏ နုပျိုချောမောသော မျက်နှာကလေးကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် သတိရမိပြီး ခင်နွယ်စိုး မိနစ်ဝက်လောက် အသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဖြေသည်။

‘ရဲ့ဖိုးကောင်းဆိုတဲ့ ဆေးကျောင်း သားကလေးပါ၊ ငါတို့ထက် နည်း နည်း ငယ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ငါတို့ အလုပ်တွေမှာ လာလာကူပေးရင်း ခင်နေကြတာပေါ့၊ ဒီလိုဟာ၊ ညနေပိုင်းတွေမှာ အဲဒီ မီးပွိုင့်မှာပန်းရောင်း နေတဲ့ ကလေးတွေကို ငါတို့ စာသွားသင်ပေးကြတာ၊ အဲဒီနားက

ကြော်ငြာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးနားမှာပဲ၊ သူတို့ ပန်းရောင်း မပျက်ရအောင်
ငါနဲ့ အိတ်တုတ် စာသင်ပေးနေတဲ့အချိန် ဟိုကောင်တွေက ပန်းရောင်း
ပေးထားတာ'

အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။
'ကားပေါ်က လူတွေက နင်တို့ကို သတိ မထားမိဘူးလား'

'ထားမိတာပေါ့ဟ၊ ငါတို့က ပန်းသည်ရုပ်မှ မပေါက်တာ'
ခင်နွယ်စိုးက ရယ်၍ ဆက်ပြောသည်။

'တချို့ဆို ဆင်းပြီး မေးမြန်းပြီး ဘာကူညီရမလဲဆိုပြီး အလှူငွေ
ထည့်တာတောင် ရှိသေးတယ်၊ ငါတို့က လှူချင်ရင် ပြီးမှ ငါတို့ ရုံးခန်း
လုပ်ထားတဲ့ ဖိုးခွားတိုက်ခန်းကို လာခဲ့ပါလို့ ပြောရတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ
ယူလို့တော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ပြီးတော့ ပရဟိတလုပ်ငန်း ပေါင်းစုံမှာ
သုံးမှာလို့ ပြောရတာပေါ့'

သီဟက ကျွတ်ခနဲ စုတ်သတ်သည်။ ပြီးတော့ လှမ်းပြောသည်။

'နင်တို့ အဲသည်လောက် လုပ်ဖို့ လိုလို့လားဟာ'

ခင်နွယ်စိုး မျက်မှောင်ကုတ် ကြည့်သည်။

'နင် ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ'

ဘေးလူတွေ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်
မျက်နှာကို အကဲခတ်နေကြသည်။

သီဟက အနေရခက်ဟန်ဖြင့် ရယ်သည်။

'ဒီလိုပါဟာ၊ သူတို့ကို ငွေပေးလိုက်ရင်ရော မပြီးဘူးလား'

ခင်နွယ်စိုး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၍ ခေါင်းခါသည်။

'ငါတို့က သူတို့ကို စာသင်ခွင့် ရစေချင်တာ၊ အလှူငွေ ရစေချင်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ မိဘတွေ မချောင်လည်တာကို သူတို့ တစ်ဖက်တစ်
လမ်းက ကူညီတဲ့အနေနဲ့ လုပ်ပေးနေရတဲ့ ပန်းရောင်းတဲ့ အလုပ်က
ရှက်စရာ၊ အားငယ်စရာ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း သဘော ပေါက်စေချင်တယ်၊

ပန်းရောင်းနေရတဲ့လူမို့ ပညာသင်စရာ မလိုဘူးဆိုတဲ့ အတွေးကိုလည်း ပျောက်စေချင်တယ်။ ဒါတွေဟာ နှင် ငွေသွားပေးရုံနဲ့ ဖြစ်မလာဘူး’

ဘေးလူတွေ တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။

သီဟက အသံတုန်တုန်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

‘နှင် စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ငါ နည်းနည်း ဝေဖန်ချင်သေးတယ်’

ခင်နွယ်စိုးက ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဝေဖန်ပေါ့။ ဝေဖန်တာမခံနိုင်ရင် ငါတို့က ငါတို့ ကြည့်မရတဲ့ လူကြီး တော်တော်များများနဲ့ အမျိုးတူ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကဲ ပြော’

သီဟက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဆက်ပြောသည်။

‘နှင်တို့သတင်းတွေ ငါ နိုင်ငံခြား ကနေလည်း ကြားပါတယ် ဒီမှာ နှင်တို့ကို လူကြီးတွေရော၊ လူငယ်တွေရော လေးစားကြတယ်။ ချစ်ကြတယ်လို့ ကြားတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေအတွက် ငါ ဂုဏ်လည်း ယူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင်တို့လုပ်နေတာက နှင်တို့မှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘဲ အစိုးရမှာ တာဝန်ရှိတဲ့ကိစ္စ၊ သူတို့လုပ်မှရမယ့်ကိစ္စကို နှင်တို့မနိုင်မနင်းနဲ့ စတီဝင်လုပ်နေသလို ဖြစ်မနေဘူးလား’

ခင်နွယ်စိုးက အပြုံးမပျက် ‘ဆက်ပြော’ ဟု ထောက်ခံပေးသည်။

‘ဒါတွေ အားလုံးဟာ ဆင်းရဲမွဲတေမှု လျော့နည်းအောင် လုပ်မယ်လို့ ကြေညာထားပြီး တကယ် လျော့နည်းအောင် မလုပ်နိုင်တဲ့ အစိုးရကြောင့် ဖြစ်နေတာ။ ဆင်းရဲတာကလည်း တို့နိုင်ငံမှာ သယံဇာတ ခေါင်းပါးလို့ ဆင်းရဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းနိုင်တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် မရှိလို့ ဆင်းရဲနေတာ။ ဆင်းရဲသားတွေကို စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ လိုအပ်တဲ့ ဘဏ္ဍာငွေ ရဖို့လည်း ရှိသမျှပစ္စည်း အကုန်ထုခွဲ ရောင်းချနေ၊ အလေအလွင့်ကလည်း ပက်ပက်စက်စက်၊ အဂတိ လိုက်စားမှုတွေကလည်း မိုးထိုးနေ၊

ဒါတွေကိုတိုးတက်အောင် စနစ်တကျ အစီအစဉ်တွေ ရေးဆွဲဆောင်ရွက်ဖို့ ကျတော့လည်း အုပ်ချုပ်မှု ယန္တရားထဲမှာ ကဏ္ဍအလိုက် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်ဆိုတာ လုံးလုံးမပါသလောက်ဘဲ၊ အဲဒါတွေကြောင့် ဒီ ပြဿနာတွေ အခု ရှိနေတာ၊ နောက်လည်း ရှိနေဦးမှာပဲ၊ အဲဒါကို နင်တို့ သူငယ်ချင်းကလေး ငါးယောက်နဲ့ မိုးပြတာကို တက်ဖာသလိုမျိုး လုပ်နေရင် နင်တို့ ဘဝတွေသာ အဲဒီအထဲမှာ နစ်နေမှာ၊ ဘာမှတော့ မထူးခြားလာမှာ မဟုတ်ဘူး’

ဘေးက သူငယ်ချင်းများထဲမှ တီးတိုးတီးတိုး အသံများ ထွက်လာ သည်။ ခင်နွယ်စိုးကတော့ ရယ်၍ လက်ကာ ပြသည်။

‘နင် ပြောတာတွေ အားလုံး လက်ခံနိုင်စရာ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက အစိုးရက လုပ်ရမှာလေ၊ ငါတို့တော့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အစိုးရ လုပ်နိုင်လောက်တယ်လို့လည်း မယူဆတော့ သာမန် ပြည်သူပြည်သား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်လူမျိုးချင်း လုပ်ပေးနိုင်တာကို ကိုယ်နဲ့ ထိတွေ့သလောက် လုပ်ပေးနေဦးမှာပဲ၊ အနည်းဆုံးတော့ ဒီလို လုပ်နေတဲ့ အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြန်မာပြည်သားကောင်း တစ်ယောက်လို့ တော့ လိပ်ပြာလုံတယ်၊ နင်တို့လို လူတွေကို မြန်မာပြည်သားလုပ်ဖို့ လောက်တောင် အရည်အချင်း ရှိတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံလို့ သူများနိုင်ငံသွား အလုပ်လုပ်နေ တာလားလို့ ငါပြန်မေးရင်ကော နင် ဘယ်လို ဖြေမလဲ’

သူငယ်ချင်း အုပ်စုကြီး ‘ဟာ’ခနဲ မြည်တမ်းသည်။
 သီဟက မချီပြုံးကလေး ပြုံးသည်။
 ‘အဲဒီ မေးခွန်းက ငါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ မေးနေမိတဲ့ မေးခွန်းပါဟာ’
 ခင်နွယ်စိုး ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်း မသိ။

(ဂ)

‘ဦးသွေးကတော့ နွယ်စိုး အဲဒီလို မမေးသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်’

ကိုမြသွေးက ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားချပ်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်းက တိုးတိုးပြောသည်။

သူ့နောက်မှာ ခုံပုကလေးနှင့်ထိုင်ရင်း သူပန်းချီဆွဲတာ ငေးကြည့်နေသော ခင်နွယ်စိုးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲသလို ထင်နေမိလို့ ဦးသွေးကိုလာပြောပြတာပါ။ မခံချင်စိတ်နဲ့ ပက်ခနဲ အနိုင်ပိုင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားသလားလို့၊ တကယ်တော့ နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေနေတဲ့ လူတွေထဲမှာလည်း ဒီမှာ နေနေတဲ့လူ တချို့ထက် ကိုယ့်နိုင်ငံသားတွေ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ ဖြစ်ရတာကို မြင်ဖူးချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ စားဒီစိတ်၊ သွားဒီစိတ် ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိနေမှာပဲနော်’

ကိုမြသွေး သက်ပြင်းချသည်။

‘ပညာရှင်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့နေရာမှာ ပညာရှင်တွေ နေချင်စိတ် နည်းနေတာကတော့ သဘာဝကျတာပါပဲ။ ခက်တာက အဲဒီပညာရှင်တွေ တကယ်လိုအပ်နေတဲ့ နေရာကျတော့လည်း အဲဒီနေရာမျိုးတွေပဲ ဖြစ်နေပြန်ရော။ ငါ့ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသိအမှတ် ပြုပြု မပြုပြု အများအတွက် အကျိုးရှိနေရင် ပြီးရောဆိုပြီး အနစ်နာ ခံနေချင်တဲ့ စိတ်ကျတော့ လူတိုင်း မထားနိုင်ပြန်ဘူး။ မထားနိုင်တာကလည်း စိတ်ဓာတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘဝ အခြေအနေတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင် ဖိအားတွေ ပါသေးတယ်။ ရမ်းသန်း အပြစ်တင်ရ ခက်တယ်။ ဒီမှာ နေပြီး အများအကျိုးရှိအောင် လုပ်ပေးရမယ့်အစား အများအပေါ်က ပြန်အမြတ်ထုတ်နေတဲ့ လူတွေနဲ့စာရင် တော်သေးတယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပဲ’

ခင်နွယ်စိုး ငေးငိုင်သွားသည်။

‘ကဏ္ဍ အသီးသီးမှာ ပညာရှင်တွေ ဦးဆောင်နိုင်လာရင် ကောင်းမှာ ပေါ့နော် ဦးသွေး’

ကိုမြသွေးက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

‘ပဋိပက္ခတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုမှာ ပညာရှင်တွေ နေရာ ရဖို့ဆိုတာ သိပ်ခက်တယ်၊ ပညာရှင်ကလည်း ပညာတင် ထူးချွန်နေလို့ မရဘူး။ အများဘက်က စဉ်းစားပေးတတ်တဲ့ နှလုံးသား ကြီးကြီးမျိုး ရှိဖို့ လိုနေပြန်ရော’

ခင်နွယ်စိုး မော့ကြည့်သည်။

‘ဦးသွေးပြောတာက ဒီ ပြဿနာမှာ အဖြေမရှိဘူးပေါ့’

‘ရှိတယ်’

‘ဘာ အဖြေလဲ ဦးသွေး’

ကိုမြသွေးက လှည့်ကြည့်၍ ခင်နွယ်စိုးကို လက်ထဲက စုတ်တံနှင့် ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

‘နွယ်စိုးတို့လို လူငယ်လေးတွေဟာ ဒီပြဿနာရဲ့ အဓိက အဖြေပဲ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲ လုပ်နေ လုပ်နေ၊ ကိုယ်ကတော့ ကောင်းတာပဲလုပ်မယ် ဆိုပြီး လုပ်ပြနေတဲ့ လူငယ်ကလေးတွေ၊ မကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ ကူးစက်တာ ပိုမြန်တာ မှန်ပေမယ့် ကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာလည်း အင်အားကြီးမားလွန်းရင် ကူးစက်တတ်တာပဲ။ အဲသလို စိတ်ဓာတ်နဲ့ လူငယ်လေးတွေ များလာရင် ဦးသွေးတို့ နိုင်ငံ ထွက်ပေါက်တွေ့ပြီပဲ’

ခင်နွယ်စိုးက ရယ်သည်။

‘ဦးသွေးက ကျွန်မကိုဆိုရင် အမြဲ ပိုတွက်တယ်နော်’

‘ယုံကြည်တာလို့ခေါ်တယ်ကွယ့်’

ခင်နွယ်စိုးက ရှင်လန်းစွာ ရယ်သည်။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ၁၀၀ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကိုမြသွေးက ပန်းချီကို ဆက်ဆွဲနေရာက လှည့်မကြည့်ဘဲ ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီကောင်လေးက နွယ်စိုးကို စိတ်ဝင်စားနေတာလား?’

ခင်နွယ်စိုး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဘယ် ကောင်လေးလည်း ဦးသွေး’

‘အဲဒီ သီဟဆိုတဲ့ ကောင်လေးလေ၊ သူ့လေသံက နွယ်စိုးတို့ အလုပ်တွေကို ဆန့်ကျင်တာထက် နွယ်စိုးပင်ပန်းမှာ စိတ်ပူနေတဲ့ လေသံမျိုးပဲ’

ခင်နွယ်စိုးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်မဖြေသေးဘဲ ကြမ်းပြင်က ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို ကောက်ယူ သောက်၍ ပြန်ချသည်။

ကိုမြသွေးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ရယ်၍ ထပ်မေးသည်။

‘ဦးသွေး ပြောတာ ဟုတ်နေလို့ ရယ်တာလား?’

‘ဦးသွေးကလည်း အကုန်ကို သိနေတော့တာပဲ’

ကိုမြသွေးက လှည့်ကြည့်၍ မျက်ခုံး ပင့်ပြသည်။

‘ဟုတ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား?’

‘ကွဲသွားတဲ့ ရည်းစားဟောင်း ဦးသွေးရဲ့’

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရယ်မိသည်။

ကိုမြသွေးက ခေါင်းခါ၍ ပြောသည်။

‘မယုံနိုင်စရာဘဲ’

‘ဘာကိုလည်း ဦးသွေး’

‘နွယ်စိုးလို မိန်းကလေးက အထင်ကြီးလေးစားပြီး ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံတဲ့ ယောက်ျားလေးရှိဖို့ လွယ်မယ် မထင်ခဲ့လို့လေ’

ခင်နွယ်စိုးက ရယ်သည်။

‘သူက စပစ်သွားတာ ဦးသွေးရဲ့ ဘိုမတစ်ယောက် သူ့နောက်လိုက်တာနဲ့ ပါသွားရော’

‘ကင်ဘာရာတုန်းကလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သစ်ပင်မှာ ဆူးတွေ ပတ်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား’

ခင်နွယ်စိုး မျက်လုံးလေး ပင့်ကြည့်သည်။

‘မဟောသခင် ဇာတ်ထဲကဟာ ပြောတာလား ဦးသွေး’

‘ဟုတ်တယ်လေ ဥဒုမ္မရဒေဝီလို မိန်းမမြတ်ကို အနားကပ်ရမှာ ကြောက်လို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ဆင်းမရအောင် ဆူးတွေနဲ့ပတ်သွားတဲ့ ပိရီတ္ထရလုလင်လိုယောက်ျား အဲသည် ခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့တာပဲ’

ခင်နွယ်စိုးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်၍ ခုံကလေးကို မယူလာပြီး ကိုမြသွေးဘေး လာထိုင်သည်။

‘ဦးသွေးက ဘာလို့ ကျွန်မကို အဲသလောက် အထင်ကြီးရတာလဲ’

ကိုမြသွေး ခင်နွယ်စိုး၏ မျက်မှန်မပါတော့သော ငယ်နုသည့်မျက်နှာကလေးကို အနီးကပ် ကြည့်ရင်းက သားကြီး၏ တွန်ပျူတာတွင် တင်ထားသော အိရိုး၏ ကဗျာကို ပြေးသတိ ရမိသည်။

‘ဦးသွေး တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ’

ကိုမြသွေးက တိုးတိုးပြောတော့ ခင်နွယ်စိုး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဦးသွေး ဘာကိုပြောတာလဲ’

‘နွယ်စိုးကို အထင်ကြီးတဲ့၊ လေးစားတဲ့ လူတွေလေ ဦးသွေး တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ အများကြီးပဲ ဥစ္စာ’

ခင်နွယ်စိုးက ရယ်ပြသည်။

‘ကဲပါ ဦးသွေးသဘောကိုပဲ ပြောပါဦး ဦးသွေးက ကျွန်မကို ချစ်သူ တစ်ယောက်လောက် ရှိသွားစေချင်တာလား၊ မရှိသွားစေချင်တာလား’

ကိုမြသွေး ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘နွယ်စိုးက ဘာလို့ မေးတာလဲ’

‘ကိုကိုလေ၊ ကျွန်မကို တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး စီးပွား
ရေးကိစ္စ ဖိဖိစီးစီး လုပ်စေချင်တယ်တဲ့၊ ပရဟိတကို အချိန်ပိုင်းပဲ
လုပ်စေချင်တယ်တဲ့၊ ခဏခဏ ပြောတယ်၊ ကြည့်ရတာ ဖေဖေ အဘော်
လည်း ပါပုံရတယ်၊ ဦးသွေးလည်း ကျွန်မအစ်ကိုကြီးပဲ၊ ဦးသွေး သဘော
ကရော ဘယ်လိုရှိလဲ’

ကိုမြသွေး သက်ပြင်းချသည်။

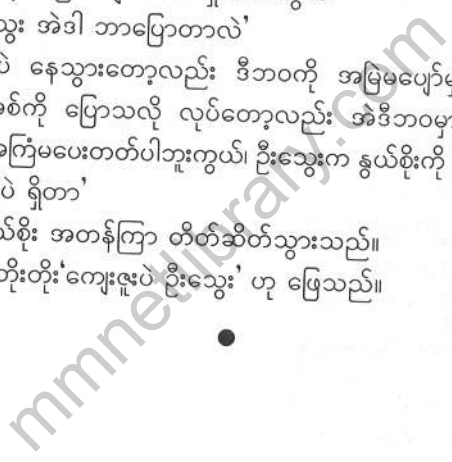
‘စိတ်ချမ်းမြေ့စေချင်တာပဲ ရှိတာပါကွယ်’

‘ဦးသွေး အဲဒါ ဘာပြောတာလဲ’

‘ဒီလိုပဲ နေသွားတော့လည်း ဒီဘဝကို အမြဲမပျော်မှာ စိုးတယ်၊
နွယ်စိုး အစ်ကို ပြောသလို လုပ်တော့လည်း အဲဒီဘဝမှာ မပျော်မှာ
စိုးတယ်၊ အကြံမပေးတတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဦးသွေးက နွယ်စိုးကို စိတ်ချမ်းမြေ့
စေချင်တာပဲ ရှိတာ’

ခင်နွယ်စိုး အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ပြီးမှ တိုးတိုး‘ကျေးဇူးပဲ ဦးသွေး’ ဟု ဖြေသည်။

Handwritten signature: paul/gary 2014

www.library.com

(က)

မင်္ဂလာဒုံ လေယာဉ်ကွင်း ပြည်တွင်းဆိုင်ရောက် အဆောက်အအုံ
အတွင်းတွင် ခရီးသည်ကြို လူအုပ်ကြီးနှင့် အတူရပ်နေရင်းက ကိုမြသွေး
လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

ညောင်ဦးလေယာဉ် ဆိုင်ခါနီးပြီ။

အဲသည် အချိန်မှာ လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာသည်။ ငုံ့ကြည့်တော့
'သိန်းဟန်စိုး' တဲ့။

'ပြောညီ'

သိန်းဟန်စိုးက တိုးတိုး ရယ်သည်။

'အစ်ကိုကြီး လေဆိပ်မှာ ကျောက်ပန်းတောင်းက ကိုထွန်းထွန်းတို့
အဖွဲ့ကို သွားကြိုနေတာ မဟုတ်လား'

'သိလိုက်ပြန်ပဟေ့'

'သိဆို ခုပဲ ကိုထွန်းထွန်း ကျွန်တော့်ကို ဆက်တာကိုး အစ်ကိုကြီးရ၊
အစ်ကိုကြီး ဖုန်းကို ဆက်တာ မဝင်လို့တဲ့၊ သူတို့ မလာဖြစ်တော့ဘူးတဲ့၊
သူတို့ ချိန်းထားတာ ကျွန်တော်လည်း ပါတယ်လေ၊ အဲဒါ လှမ်းဖျက်
တာ၊ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း ဆက်လို့ရရင် ပြောပေးပါတဲ့'

ကိုမြသွေး စိတ်ညစ်သွားသည်။

'တော်တော် နောက်တဲ့ လူတွေပဲကွာ၊ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီတဲ့တုံး'

‘ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ အစ်ကိုကြီးရာ၊ အမြင့်ကားတွေကို အခွန်က ထပ်လျှော့ဦးမတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အခု ထုတ်ထားတဲ့ ကားတွေက အခွန် အမြင့်နဲ့ ဆောင်ထားရတော့ ဈေးအမြင့် ဖြစ်နေတာကိုး’

‘ကောလာဟလလား’

‘ကောလာဟလပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာက ကောလာဟလတွေပဲ အမြဲ မှန်မှန်နေတာပဲဟာ၊ ဒီတစ်ခါလည်း သေချာသလောက်ပဲ’

ကိုမြသွေး သက်ပြင်းချသည်။

‘တော်တော် ထုတ်ထားမိတာဟ၊ မင်းရော’

သိန်းဟန်စိုး ရယ်သည်။

‘တွက်ပြီးပြီ အစ်ကိုကြီးရေ၊ သိန်းခြောက်ဆယ်လောက်တော့ ရှုံးမှာ သေချာနေပြီ၊ ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော် ပြောသလိုပေါ့။ စီးပွားရေးကို နှစ်ရှည်တွက်ပြင်ဆင်တဲ့ လုပ်ငန်းမျိုး လုပ်ချင်ဦးတဲ့ ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ ဘာမှ တွက်လို့ မရလောက်အောင် ခဏခဏပြောင်းနေတဲ့ နိုင်ငံမှာလေ၊ ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ပေါင်းတာ ကြာတော့ ဖြေသိမ့်တတ်နေ ပါပြီ’

ကိုမြသွေးက ရယ်သည်။

‘ရှုံးတာ မြတ်တာကတော့ ရိုးနေပါပြီကွာ၊ ကိုယ်က ပန်းချီဆွဲရင်း ထလာရတာ၊ ဈာန်လေး ဝင်နေတုန်း ရပ်လိုက်ရတာ နှမြောတာ၊ ဘာမှ လည်း မဟုတ်ဘဲ ပြန်ရတော့မယ်’

‘မပြန်ချင်ရင် ကျွန်တော့် နှမသာ ကြိုလာခဲ့ပေတော့ အစ်ကိုကြီးရေ၊ သူနဲ့အိတ်တတ် အဲဒီလေယာဉ်နဲ့ ပုဂံက ပြန်လာမှာ၊ မကြိုနဲ့ တက္ကစီ ငှားခဲ့ မယ်လို့ ဆက်ထားလေရဲ့’

‘ရတယ်လေ၊ ကိုယ်ဆက်စောင့် လိုက်မယ်’

ခင်နွယ်စိုးနှင့် အိတ်တတ် ပုဂံကို ဘုရားဖူး၊ ဓာတ်ပုံရိုက် အလည် သက်သက် သွားလိုက်ဦးမည်ဟု သူ့ကို ပြောသွားတာ မှတ်မိလိုက်သည်။

လေယာဉ် ဆိုက်ရောက် ဂိတ်တွင်လည်း ခရီးသည်တွေ စထွက်လာ
နေပြီဆိုတာ တွေ့လိုက်ရ၍ ခင်နွယ်စိုး သူ့ကိုမမြင်ဘဲ ထွက်သွားမှာ
စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ရှေ့ကို တိုးသွားလိုက်သည်။

ရှေ့ဆုံးက ထွက်လာသည့် မိန်းကလေးနှင့် သူ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိ
တော့ သူ့ရော မိန်းကလေးပါ ကြက်သေ သေသွားကြသည်။

ခင်နွယ်စိုး မဟုတ်။

သမီးငယ်ပါ။

(၉)

လည်တော်တော် ဟိုက်သော ချိုင်းပြတ် တီရှပ်နှင့် ခြောက်လက်မ
ဘောင်းဘီဟု ခေါ်ကြသော ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့်။ ဘေးမှာလည်း
သူ့ပုံစံမျိုး ဝတ်စားထားသော မိန်းကလေး သုံးယောက်လောက် ပါသေး
သည်။

အားလုံး၏ မျက်နှာတွေမှာ တန်ဖိုးကြီး အလှကုန်များနှင့် မာန်မာန
ပါ ရောယှက်ခြယ်မှုန်း ထားကြသည်။

သူ လှမ်းခေါ်တော့မလို့ ပြင်လိုက်စဉ်တွင်ပင် သမီးငယ်က ချာခနဲ
သူ့ သူငယ်ချင်းတွေဘက် လှည့်၍ စကားပြော ရယ်မောရင်း သူ့ကို
နီးကပ်စွာ ဖြတ်ကျော်၍ လျှောက်သွားသည်။

သူ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် သက်ပြင်းချ ခေါင်းခါသည်။ ခေါင်း
ပြန်မော့ အကြည့်တွင် ကြည်လင်သော အပြုံးကလေးနှင့် ပက်ပင်း
တိုးသည်။

‘နွယ်စိုး’

နွယ်စိုးက ဘေးဘယ်ညာသို့ ငဲ့ကြည့်သည်။ အိတ်တံလည်း ရောက်
လာသည်။

‘ဦးသွေး သမီးငယ်ရော၊ သူရှေ့က ထွက်သွားတာပဲ၊ ဦးသွေး သူ့ကို လာကြိုတာ မဟုတ်ဘူးလား’

ကိုမြသွေး သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါသည်။

‘သူ ရန်ကုန်မှာ မရှိတာတောင် ဦးသွေး မသိရပါဘူးကွယ်၊ သူ့ ဦးလေး အိမ်မှာ တစ်လလောက် သွားနေဦးမယ်လို့ သိထားတာ၊ ခုလည်း ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်ထွက်သွားတာပဲ’

ခင်နွယ်စိုး မျက်နှာ အားတုံ့ အားနာဟန် ဖြစ်သွားသည်။

‘ညီမလေးက ပြောရသိပ်ခက်တယ်လို့တော့ သားကြီး ခဏခဏ ပြောဖူးတာပဲ၊ သူတို့ နှစ်ယောက် မတူဘူးနော်’

ကိုမြသွေးခေါင်း ညိတ်ပြသည်။

‘သားကြီးက စာသိပ်ဖတ်တယ်။ သမီးငယ်ကတော့ Spoiled Child လို့ ပြောရမလားပဲ၊ ကိုဖိုးကောင်းဘက်က အဘိုးအဘွားတွေက သိပ် အလိုလိုက် ထားကြတာ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စီးပွားပဲ ရှာတတ်ကြပြီး အတွေးအခေါ်ကျတော့ အားနည်းကြတယ်လေ၊ ဒါထက် နွယ်စိုးက သမီးငယ်ကို မမြင်ဖူးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’

ခင်နွယ်စိုးက အားနာဟန်ဖြင့် ရယ်၍ အိတ်တုတ်ကို မေးငေါ့ပြသည်။

‘ပုဂံ လေဆိပ်တုန်းကလေ၊ ဗွီအိုင်ပီတွေ၊ ဖတ်စ်ကလပ်စ်တွေ ထိုင်တဲ့ ခုံမှာ သူတို့အုပ်စု ထိုင်နေကြတာ၊ သူက ကျွန်မကို လှမ်းလှမ်း ကြည့်နေ တာ အိတ်တုတ်က သတိထားမိလို့ ပြတာ၊ ကျွန်မက သားကြီး ဖေ့ဘုတ်စ်က ဓာတ်ပုံတွေမှာတော့ သူ့ကို တွေ့ဖူးနေတာကိုး၊ သူလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်ပါရဲ့’

‘ဪ သူက ဖတ်စ်ကလပ်စ်ကမို့ အရင် ထွက်လာရတာကိုး၊ ပုဂံ လေယာဉ်မှာ ဖတ်စ်ကလပ်စ် ပါလို့လား’

‘ပုံမှန်တော့ မပါတတ်ပါဘူး၊ လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်၊ ဒါမှ မဟုတ် လူကြီးသားသမီး တစ်ယောက်ယောက် ပါနေဟန် တူပါရဲ့၊ ဒီ ပုဂ္ဂလိက လိုင်းက ဘိုးရင်းကြီး ဆင်းပေးလာတယ်’

‘နွယ်စိုးတို့ကရာ ဖတ်စ်က လပ်စ် မစီးဘူးလား’

ခင်နွယ်စိုး စိတ်ဓာတ်ကို သိသိနှင့် ရယ်သွမ်းသွေး၍ မေးတော့ ခင်နွယ်စိုးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘ဘတ်စ်ကားတောင် စီးနေတဲ့ လူက ဖတ်စ်ကလပ်စ် စီးစရာလား ဦးသွေးရဲ့၊ ပြီးတော့ တစ်နာရီခွဲ လောက်ပဲ ကြာတဲ့ခရီး ဖတ်စ်ကလပ်စ် စီးဖို့ဆိုတာ နေမကောင်းတဲ့လူ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုပဲ လိုမယ် ထင်တာပဲ’ ကိုမြသွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘သူများနိုင်ငံတွေမှာတော့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ရိုးရိုး လက်မှတ်ဝယ် ရင် ဖတ်စ်ကလပ်စ် လက်မှတ်၊ ဘစ်ဇနက်လက်မှတ် အလကားလဲပေး တယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ လေဆိပ်မှာ ကတည်းက သီးခြားကြီး သွားထိုင် နေရတာ၊ ကျွန်မတော့ မနေတတ်ပါဘူး၊ ရှက်စရာကြီး၊ ဒါဖြင့် ဦးသွေးက အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘နွယ်စိုးကို လာကြိုတာလေ’

‘အမယ်၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့’

‘အမှန်ပါဗျာ၊ အလုပ်ကိစ္စ ဧည့်သည် လာကြိုတာ၊ အဲသည့် ဧည့်သည် မလာဖြစ်တော့ဘူးလို့ အခုပဲ နွယ်စိုးအစ်ကိုက ဖုန်းဆက်ပြီး ရောက်လက်စနဲ့ ကျွန်တော့်နှမ ကြိုခွဲစမ်းပါဗျာ ပြောလို့ ဆက်စောင့် နေတာ’

ခင်နွယ်စိုး မျက်နှာကလေး ဝင်းပသွားသည်။

‘အတော်ပဲ လုခေါ်တဲ့ တက္ကစီတွေနဲ့ စကားမပြောချင်တာနဲ့၊ ဒါဆို လည်း ကိုရိုးယားကား ဘာသာပြန်ထဲကလို အားမနာတော့ဘူးလို့ပဲ ပြော တော့မယ်’

သုံးယောက်သား ရယ်မော၍ အတူ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

(ဂ)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ည ၇ နာရီ။

ဧည့်ခန်း ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်၍ ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ဂိမ်းဆော့နေသော သမီးငယ်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရသည်။

တစ်ခုခု မေးဟန်ပြင်ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းလိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် သမီးငယ် အသံကို ကြားရသည်။

‘ဦးသွေးနဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ စောင့်နေတာ’

ကိုမြသွေး စိတ်ညစ်သွားသည်။

ဆွေ့ကိုယ်စား ဖခင်တစ်ယောက်အနေနှင့် သူက သမီးငယ်ကို မေး စရာ မေးခွန်းတွေ ရှိနေခဲ့တာ အမှန်။ သို့သော် မေးမိလျှင် အကျိုးရှိစရာ ထက် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စရာတွေကများမည် ဆိုတာ ရိပ်မိ၍ ရှောင်ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူကတောင် ဆွေးနွေးဦးမလို့ တဲ့။

သက်ပြင်း တစ်ချက်ချ၍ သမီးငယ် ရှေ့က ဆိုဖာခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

‘သမီး ဘာပြောမလို့လဲ’

သမီးငယ်က ခေါင်းဆတ်ခနဲ ညိတ်သည်။

‘ဦးသွေး စီးပွားရေးတွေကို သမီးတို့ကို ဘယ်တော့ ခွဲပေးမလဲဆိုတာ သိချင်လို့’

သူ့စိတ်ထဲတွင် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။ ဝန်ထမ်း ထောင်
ချိနေသည့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကို အလည်တောင် တစ်ခါမှ လာမကြည့်
ဖူးသူက ခွဲပေးပါတဲ့လေ။

သူ စိတ်တင်း၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ခွဲပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး အားလုံးသမီးတို့ စီးပွားချည်းပါပဲ၊ ဦးသွေး
နာမည်နဲ့ ကားတစ်စီးတောင် မရှိပါဘူး၊ ဦးသွေးနဲ့သမီးတို့မေမေ စုပြီး
ထည့်ထားတဲ့ အကောင့်ကလည်း သမီးမေမေဆန္ဒနဲ့ သူ့အတွက် ရည်စူး
ပြီး ပရဟိတလုပ်ငန်းကလေးတွေ ဆောင်ရွက်တဲ့နေရာပဲ သုံးတာပါ။
လုပ်ငန်းတွေကို မဦးစီးခိုင်းတာကလည်း သမီးတို့ ကျောင်းမပြီးသေးလို့
ဦးသွေးက ထိန်းသိမ်းပေးတဲ့ သဘောပါပဲ’

‘ဦးသွေးကို မယုံဘူးလို့ သမီး မပြောပါဘူး’

သမီးငယ်က လေသံပြတ်နှင့် ဖြတ်ပြောသည်။

‘သမီး ဆိုလိုတာက သမီးတို့ခြေ၊ သမီးတို့လက် ဖြစ်ချင်ပြီ၊ သမီး
ကျောင်းမပြီးသေးပေမယ့် ကိုကိုပြီးနေပြီ၊ ဟောက်စ်ဆာဂျင် ဆင်းတော့
မယ်၊ ဦးသွေး လွဲလို့ရပြီပဲ’

ကိုမြသွေး ပြုံးသည်။

‘ဦးသွေးက မေးပြီးပါပြီကွယ်၊ သူက နေပါဦးဆိုလို့’

သမီးငယ်မျက်နှာ အကျပ်ရိုက်ဟန် ပေါ်သွားသည်။

‘သမီးက ဘာလို့ လောချင်နေရတာလဲ’

ကိုမြသွေးက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့လျက်က မေးသည်။
သမီးငယ်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး မျက်နှာလွဲသွားသည်။ ပြီးတော့မှ
တိုးတိုး ပြောသည်။

‘သူ့စိမ်း ဖက်လာရင် မကောင်းဘူး’

ကိုမြသွေး မျက်လုံး ပြုံးသွားသည်။

‘သမီး အိမ်ထောင်ပြုတော့မလို့လား’

သမီးငယ်က ကျွတ်ခနဲ မြည်တမ်းသည်။

‘မပြုပါဘူး၊ သမီးဘိုင်းဖရင့်က ကျောင်းပြီးနေပြီ၊ အလုပ်တချို့ တာဝန်ယူခိုင်းလို့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယူရသေးတာ မဟုတ်တော့ မကောင်း မှန်း သမီး သိပါတယ်’

‘ညီမလေး ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုကို လေ့လာပြီးမှ သဘောတူမှာပါ’
ရုတ်တရက် သားကြီးအသံထွက် လာသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး လှည့် ကြည့်မိကြသည်။ သားကြီးက ခြေထောက်က ရှူးဖိနပ်ကို ချွတ်နေရင်း တန်းလန်း လှမ်းပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

သမီးငယ်က ကျေနပ်ပုံမရ။

‘ကိုကိုက လေ့လာမယ်ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ၊ ဦးလေးတို့၊ ဒေါ်ဒေါ် တို့နဲ့ တွေ့ပေးပြီးပြီ၊ သူတို့တောင် ဘာမှမပြောဘူး’

‘သူတို့က ညီမလေး အုပ်ထိန်းသူတွေ မို့လို့လား’

‘ကိုကိုလည်း မဟုတ်ဘူး’

သမီးငယ်က တစ်ခွန်းမကျန် ခဲပြောနေရင်းက ကိုမြသွေးကို ဖျတ် ခနဲ လှည့်ကြည့်၍ ဦးသွေးလည်း မဟုတ်ဘူးဟု ပြောသည်။

သားကြီး ဒေါသတကြီး တစ်ခုခု ပြောဟန်ပြင်နေတာ သတိထားမိ၍ ကိုမြသွေး လှမ်းလက်ကာ ပြလိုက်သည်။ သားကြီး သက်ပြင်းချ၍ ဝင် ထိုင်သည်။ ကိုမြသွေးက သမီးငယ်ကို လှည့်မေးသည်။

‘ဒါဆို သမီးက သူစိမ်းဖက်လာရင် ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ’

သမီးငယ်က ကိုမြသွေးကို မော့ကြည့်သည်။

‘ဦးသွေးကို ပြောတာ၊ ဦးသွေး နောက်အိမ်ထောင် ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလား’

ကိုမြသွေး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

‘စိတ်တောင် မကူးမိပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးကို ဘယ်သူပြော’

‘ဘယ်သူမှ မပြောဘူး၊ ဒီနေ့ ဦးသွေး လေဆိပ်မှာ ဘယ်သူ့ကို လာကြိုတာလဲ သမီးသိတယ်’

ကိုမြသွေး ရင်ဝတွင် အောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် ငြိမ်၍ ထိုင်နေပြီး အသက်ကို မှန်မှန် ဂျှုနေလိုက်သည်။ သားကြီးက အံ့ဩစိုးရိမ်သော အမူအရာနှင့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

ခဏနေမှ စိတ်ထိန်းပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပြောသည်။

‘ဦးသွေး ကျောက်ပန်းတောင်းက ကားလာဝယ်မယ့် လုပ်ငန်းရှင် တွေကို သွားကြိုတာ၊ သူ အဲဒီ လေယာဉ်နဲ့ ပါလာမှန်း ဦးသွေးမသိဘူး၊ အဲဒီထက် အံ့ဩဖို့ ကောင်းတာက သမီးပါလာမယ်ဆိုတာလည်း ဦးသွေး မသိဘူး၊ သမီး ရန်ကုန်မှာ ရှိမနေမှန်းတောင် ဦးသွေး မသိဘူး’

သားကြီးက အံ့ဩစွာဖြင့် သမီးငယ်ကို လှည့်မေးသည်။

‘ဘာ ညီမလေးက ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ’

သမီးငယ် မျက်နှာထားရခက်သည့် ဟန်ဖြင့် ခေါင်းငုံ့ပြီး သူငယ် ချင်းတွေနဲ့ ပုဂံသွားလည်တာ၊ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောသွားတယ်ဟု တိုးတိုးပြောသည်။

ကိုမြသွေးက နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။

အပေါ်ထပ် လှေတားဆီသို့ ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ခဏရပ်၍ လှည့် မကြည့်ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

‘ဆွေသားသမီးတွေကို သားသမီးလို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဦးသွေးမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ဦးသွေး ခံယူထားတာ၊ သားနဲ့သမီး အရွယ်ရောက်နေ ကြပြီဆိုတာတော့ ဦးသွေး အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားတယ်၊ ရတယ် သမီး၊ သမီး အစ်ကိုအရင်းနဲ့ ဦးလေးအရင်း၊ အဒေါ်အရင်းတွေကိုပဲ သမီး ဘာလုပ်လုပ် အသိပေးပြီး လုပ်ချင်ရင်လည်း ရတယ်၊ သမီးချစ်သူကို ဒီ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်ပါစေချင်ရင်တော့ အောက်ခြေက စပြီး

ပြန်ထည့်ပါ။ သူ့ကို ဦးဆောင်ခိုင်းဖို့ ဆိုတာကတော့ တစ်အချက်အနေနဲ့ သူ ခေါင်းဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ အားလုံးကို သူ့အရင် သက်သေပြရမယ်။ နှစ်အချက်အနေနဲ့ သမီးအစ်ကိုအရင်းက သူ့ကို လက်ခံရမယ်။ သုံးအချက်အနေနဲ့ သူနဲ့သမီး လက်ထပ်ပြီး ဖြစ်ရမယ်။ အခုတော့ ဘာမှ လာမတောင်းဆိုနဲ့ဦး သမီး၊ သမီးတို့ အဆင်သင့် မဖြစ်ကြသေးဘူး’

သားကြီး၏ ‘ဟာ’ ခနဲ ညည်းတွားသံ ထွက်လာသည်။ ကိုမြသွေးက လှည့်ကြည့်၍ သားကြီးကို လက်ကာပြသည်။

‘သမီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေမှာ ဦးသွေး ဝင်ပြောခွင့် မရပေမယ့် ဦးသွေး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စမှာ သမီးဝင်ပြောတာ ဦးသွေး လက်ခံတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဦးသွေးက သမီးတို့ မိဘတွေရဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းအားလုံးကို ဦးဆောင်နေတဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် သမီး စိတ်ပူခွင့်ရှိတယ်လို့ ဦးသွေး ခံယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သမီး ဒီလိုမျိုး ယိုးစွပ်တာကိုတော့ ဦးသွေး လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို လေးစားလို့ ကူညီနေတာကလွဲရင် ဦးသွေးနဲ့ သူ ဘာမှ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပတ်သက်မှု မရှိလို့ရယ်။ ပြီးတော့ သူ့လိုလူမျိုးကို ထင်ကြေးနဲ့ ပြောမိသလိုဖြစ်ရင် မကောင်းလွန်းလို့ရယ်’

သားကြီးက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ‘မမနွယ်စိုးလား’ ဟု တိုးတိုးမေးသည်။ ကိုမြသွေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ကဲ နားကြတော့၊ ဦးသွေးလည်း နားတော့မယ်။ နောက်လည်း ဒီကိစ္စ ဘယ်တော့မှ ဦးသွေးကို လာမမေးနဲ့၊ မေးစရာ အကြောင်းလဲ ဘာမှ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး’

ကိုမြသွေး ချာခနဲ ပြန်လှည့်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

သမီးငယ်က မျက်ရည်ဝဲနေသော မျက်လုံးများနှင့် ကိုမြသွေး ကျောပြင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

သားကြီးက ကျွတ်ခနဲ မြည်တမ်းသည်။

‘ညီမလေး နင် ဒီတစ်ခါတော့ တော်တော် ‘ဖောင်း’ သွားပြီ’

သမီးငယ်က သားကြီးကို စူးစူးဝါးဝါး ပြန်ကြည့်သည်။

‘ကိုကိုကပါ အဲဒီ ကောင်မလေးဘက်က နာနေတာလား၊ ကိုကိုရော အဲဒီတစ်ယောက်ကို ကြိုက်နေတာပဲလား’

‘ညီမလေး မရိုင်းနဲ့နော်၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောစမ်း’

သမီးငယ်က ခနိုးခန့ လေသံဖြင့် ရယ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောပါ့မယ်၊ ကျွန်မ အစ်ကို ဒေါက်တာ ရဲဖိုးကောင်းက အဲဒီ မမခင်နွယ်စိုးကို ချစ်နေပါသလားရှင်’

သားကြီးက အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

နေရာမှ ဝုန်းခနဲထ၍ လှေကားဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ခြေစုံ ရပ်သွားပြန်သည်။

ပြန်လှည့်ရပ်၍ သမီးငယ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တစ်လုံး ချင်းပြောသည်။

‘အေး နင်သိချင်ရင် ပြောပြမယ်၊ မမကို ငါချစ်နေတာ၊ ချစ်တာမှ ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရမှာကို အားနာနေမိတဲ့အထိကို မြတ်မြတ် နိုးနိုး ချစ်နေတာ၊ နားလည်ပြီလား’

သားကြီး ချာခနဲ လှည့်၍ လှေကားပေါ် တက်သွားသည်။

သမီးငယ် မျက်ရည်ရွှဲနေသော မျက်နှာနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

mmnetlibrary.com

(က)

လေအေးစက် ဖွင့်ထားသော လေအိတ်ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်းက ခင်နွယ်စိုး နားထင်တွင် ချွေးစို့နေသည်။

မျက်မှောင် ကြုတ်ထားတာပဲ ကြာသွားလို့လားမသိ။

ရန်ကုန်က ထွက်လာကတည်းက ခါတိုင်းထက် ထူးခြားစွာ အသံ တိတ်နေသော ခင်နွယ်စိုးကို ဘေးက ထိုင်လိုက်လာသော အိတ်ကား အကဲခတ် ကြည့်နေရာက မရဲတရဲ မေးသည်။

‘နွယ်စိုး နင်စိတ်တိုနေတာလား’

ခင်နွယ်စိုးက အံ့ဩဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

‘ငါက ဘယ်သူ့ကို စိတ်တိုရမှာလဲ’

‘ဦးသွေးကိုလေ၊ ရောက်မလာလို့’

ခင်နွယ်စိုးက ဖွဖွပြုံးသည်။

‘ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ဟယ် ငါဦးသွေးကို တစ်ခါမှ စိတ်မတိုဖူးပါဘူး၊ တိုရ အောင် သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ကိုငါ ငါ့အစ်ကို အကြီးဆုံးလို အမြဲ သဘောထားပြီး ရိုသေလေးစားတာ၊ သူတကယ် မလွဲမရှောင်သာ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီကားကိုတောင် စီစဉ်ပေးလိုက်သေးတဲ့ ဟာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ နင်မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ထားတာ တောက်လျှောက်ပဲ၊ ဦးသွေးကို စိတ်တိုတာ မဟုတ်လို့ဘာလဲ’

ခင်နွယ်စိုးက ညင်သာစွာ ရယ်၍ ခေါင်းခါသည်။

‘စိတ်တိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ပူနေတာ’

‘ဦးသွေးကိုလား’

‘အေးပေါ့၊ ငါ ဒီတောင်ပေါ်ရွာတွေမှာ ရှင်ပြုပွဲကလေး လုပ်ပေးမယ့် ကိစ္စက ဦးသွေး အစကတည်းကပါတာ၊ သူပဲ စိတ်ဝင်တစား ပစ္စည်းတွေ လိုက်ဝယ်ပေး၊ ကားစီစဉ်ပေး လုပ်တာ၊ ထွက်မယ့် ညနေကျမှ ဘာ မပြော ညာမပြော သားကြီးကို လွတ်လိုက်ပြီး သူ မလိုက်ဖြစ်ဘူးလို့ ပြောခိုင်းတာ ထူးခြားမနေဘူးလား၊ ငါတော့ မအားလို့လို့ မထင်ဘူး၊ သူ တစ်ခုခု ပြဿနာ ရှိတာလား၊ နေမကောင်းတာလားပဲ’

အိတ်တက် နောက်ဘက်ခုံများတွင် မိုးကြီး၊ ဖိုးခွားတို့နှင့် စကား ဖောင်ဖွဲ့ ရယ်မောနေသော သားကြီးဘက်သို့ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်သည်။

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဦးသွေး တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာဆိုရင် သားကြီးက လိုက်လာပါ့မလား၊ သူ ကြည့်ရတာလည်း ပျော်လို့ရွှင်လို့ အတွေးမခေါင်စမ်းပါနဲ့ဟာ’

ခင်နွယ်စိုး သက်ပြင်းချသည်။

‘အင်းလေ’

(၈)

မောင်ရင်လောင်းက အယောက် ၃၀ ကျော်သည်။

အဲသည်အထဲမှာ မိဘမဲ့ဖြစ်နေ၍ ဆရာတော် စောင့်ရှောက် ထားရ သည့် ကလေးတွေလည်း ပါသည်။

အဲသည်ကလေးတွေကို ဆံချတော့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် မိဘတွေ နေရာကနေ တပျော်တပါးဝင်၍ ပိတ်ဖြူစ ကိုင်ပေးကြသည်။

‘သားကြီး လာကိုင်လေ’

ခင်နွယ်စိုးက သူ့ကိုင်ထားသော ပိတ်ဖြူစ၏ အစွန်းတစ်ဖက်ကို ကိုင်ရ နိုးနိုး ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည့် သားကြီးကို လှမ်းခေါ်တော့မှ ဟုတ်ကဲ့ မမဟု ဝင်ကိုင်သည်။

မောင်ရင်လောင်းကို ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ဆံချပေးတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ကိုင်ထားသော ပိတ်ဖြူစပေါ်သို့ ဆံပင်များ ကျလာသည်။

ဖျတ်ခနဲ မီးလက်သွား၍ မော့ကြည့်တော့ ဖိုးခွားက ကင်မရာ တစ်လုံးကို မြောက်ပြ၍ ရယ်သည်။

‘ရပြီကွ ဟားဟား ဒီ ရှင်ပြုပွဲမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး မိဘစုံတွဲ’ သားကြီး မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်၍ ခေါင်းငုံ့လိုက်တော့ ခင်နွယ်စိုး ရယ်ချင် သွားသည်။

‘ဖိုးခွား မစနဲ့ဟာ၊ ငါက မိန်းကလေး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာ ယောက်ျားလေး ရှက်နေပြီ’

အားလုံးပိုင်းရယ်ကြတော့ သားကြီးပို၍ အိုးတိုးအန်းတမ်း ဖြစ်သွား သည်။

‘ဟာ မမကလည်း ကျွန်တော်က မမကို အားနာလို့ပါ’

ခင်နွယ်စိုး မိုးကြီးကို အမှတ်တမဲ့ လှည့်ကြည့်မိတော့ အိတုတ်နှင့် အတူ ပိတ်ဖြူစ တစ်စကို ကိုင်ထားရင်းက သူတို့ဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း အသံ မထွက်ဘဲ ခြောက်တပ်ကပ် ရယ်နေတာ တွေ့ရလေသည်။

ကိုရင်တွေ ဆွမ်းလောင်းပြီးသည့် အချိန်ကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး တော်တော် မောနေကြပြီ။

ထမင်း စားပြီးတာနှင့် ယောက်ျားကလေးအဖွဲ့က ရွာက ရွာသား တွေနှင့် အတူရေချိုးဖို့ ထွက်သွားကြသည်။

အိတုတ်နှင့် ခင်နွယ်စိုးက ဘုန်းကြီးကျောင်း အဆင်း အုတ်လှေကား ကြီးမှာ ထိုင်၍ အားလုံး ချထားခဲ့သော အိတ်တွေကို စောင့်ပေး နေကြ သည်။

အိတုတ်က စဉ်စားနေရင်းက ရယ်သည်။

‘ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲဟ’

‘ဘာကိုလဲဟ’

‘ဖိုးခွား ပြောတာလေ၊ သားကြီးက ဒီလောက်ချောတာ၊ နင်ကလည်း လှတာဆိုတော့ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သိပ်လိုက်ဖက်တဲ့စုံတွဲနဲ့ တူနေမှာပဲ’

ခင်နွယ်စိုးက ရှက်ရယ် ရယ်သည်။

‘တော်တော့၊ နင်တို့ စတာ ဟိုကလေး မပြောနဲ့၊ ငါတောင် နည်းနည်း ရှက်လာပြီ’

‘ဟဲ့ ဟိုကလေးက ရှက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ရင်ခွန်နေတဲ့ ဟာကြီးကို ခင်နွယ်စိုး ပြူးကြည့်သည်။

‘နင် ပေါက်ကရ လျှောက်မပြောနဲ့’

အိတုတ်က အလွန်အံ့သြသော မျက်နှာနှင့် ခင်နွယ်စိုးကို လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဘုရားရေ နွယ်စိုး၊ နင်တကယ် မရိပ်မိတာပေါ့လေ’

‘ဘာကို ရိပ်မိရမှာလဲ’

‘သားကြီး နင့်ကို ဘယ်လို ခံစားနေရသလဲဆိုတာလေ’

ခင်နွယ်စိုး ရှက်သွေး ဖြန်းသွားသည်။

‘ဟယ် မထင်ကောင်းပါဘူးဟယ်’

အိတုတ် ခေါင်းခါသည်။

‘ထင်တာမဟုတ်ဘူး နွယ်စိုးရေ၊ ရိပ်မိနေကြတာ၊ နင်က လွဲရင် အားလုံးပဲ၊ သူ နင့်ကို တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ ဖွင့်မပြောရက်တာ ဖြစ်မယ်၊ လစ်တိုင်းတော့ နင့်ကို အဝေးကနေ ငေးနေတာ လူတိုင်းသိတယ်’

ခင်နွယ်စိုး လက်ကာ ပြသည်။

‘တော်တော် နင့်ဟာက အောင်သွယ်နဲ့ တူနေပြီ’

‘တူပစေလေ၊ ဒီကလေးငါတို့နဲ့ အခုလောက် တွဲလာတာ သူ့
အကြောင်းက တော်တော် သိနေပြီ။ နင်သာ ကြည်ဖြူရင် တို့က ဝမ်းသာ
ရုံပဲ ရှိတယ်။ ဒါ့ထက် နင့်မှာ မျက်မှန် တပ်တုန်းက တောဆောင်း
ဦးထုပ်နဲ့ နေကြာပန်းခင်းထဲမှာ အနီးကပ် ရိုက်ထားတဲ့ပုံ ရှိလား’

ခင်နွယ်စိုး မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

‘ရှိတယ်လေဟာ၊ ကိုကိုပဲ ရိုက်ပေးတာ၊ ငါ့ ဖေ့ဘုတ်မှာတောင်
တင်ထား သေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

အိတုတ်က လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။

‘ငါထင်တာ ကွက်တိပဲ၊ သားကြီး လက်ပံတော့ပုံမှာ တင်ထားတဲ့
ဒက်စ် တော့ပုံက နေကြာခင်းကြီးထဲမှာ မျက်မှန်နဲ့ တောဆောင်းဦးထုပ်နဲ့
မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရပ်နေတဲ့ ပုံတဲ့၊ ဖိုးခွားကလှမ်းမြင်လို့ ဟေ့
ပြစမ်းလို့ ပြေးလာ ကြည့်တော့ သားကြီးက ပိတ်ပစ်လိုက်လို့ သဲသဲကွဲကွဲ
မမြင်ရဘူးတဲ့၊ နောက် တစ်ခါမှာ ချောင်းကြည့်တော့ ပြောင်းပစ်လိုက်ပြီတဲ့၊
မြန်မာပြည်မှာ အဲဒီ ဒီဇိုင်းနဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်နှယောက်များ ရှိလို့လဲ၊
သေချာပြီ၊ သူ နင့်ကို ကြွေးနေတာ’

ခင်နွယ်စိုး ရင်က သိမ်မွေ့စွာ ခုန်သည်။

သားကြီး၏ နုပျိုချောမောသော မျက်နှာကလေးနှင့် လျှို့ဝှက် သိပ်
သည်းသော အပြုံးကို ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။

သူ တကယ်ပဲ ငါ့ကို ချစ်နေသလား။

ချစ်နေရင်လည်း သူ ဘာလို့ ဖွင့်မပြောခဲ့တာလဲ။

ဒါလည်း သိပ်တော့ ဆန်းလှသည် မဟုတ်၊ သားကြီးက ဘာကိုမှ
သိပ် ပြောမပြတတ်သည့် သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိဘမဲ့ဘဝနှင့် ကြီးပြင်း
လာရ၍ ခွဲခွဲစရာ ရင်ခွင်မရှိခဲ့ရှာ၍ပင် များလား မသိ။

ဘုရားရေ။

ဦးသွေး ပြောဖူးသားပဲ၊ သူ့အမေ ဒေါ်ဆွေဆွေက ခင်နွယ်စိုးနှင့် သိပ် တူသည်တဲ့။ သားကြီးက သူ့အမေကို ကောင်းကောင်း မိခဲ့သူပေပဲ လေ၊ သူ့ အမေနှင့်တူသော ခင်နွယ်စိုးကို အမေ့အစား တွယ်တာ အားကိုးချင် နေတာမျိုးလား၊ အမေကို သိပ်ချစ်သည့်သားတွေက ချစ်သူတွေလျှင် အမေနှင့် တူသူတွေကို တွေ့တတ်သည်တဲ့။

ဒါကို စစ်မှန်သောအချစ် မဟုတ်ဘူးတော့ အထင်သေးရ ခက်သား၊ တပ်မက်မှုမှာ အခြေခံခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ မေတ္တာမှာ အခြေခံခဲ့တာ ဆိုတော့ ပို၍ပင် အပြစ်ကင်းစင်လိမ့်မည်ဟု သာသာထိုးထိုးကလေး နားလည် ပေးရမည်ဟု ထင်သည်။

မြတ်စွာဘုရား။

ခင်နွယ်စိုး ကိုမြသွေးနှင့်သူ စတွေ့ခဲ့ရပုံကိုလည်း ပြန် သတိရသွား သည်။

ဦးသွေးကရော ငါ့ကို တွေ့တွေ့ချင်းကတည်းက ဘာဖြစ်လို့ နှမ အရင်း ကလေး တစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ကြီးကြီးနဲ့ လိုက်စောင့်ရှောက် နေခဲ့တာလဲ။

တွေးရင်းက ခင်နွယ်စိုး ရင်ထဲတွင် မွန်းကျပ်လာသည်။

အိတုတ်ကတော့ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ခင်နွယ်စိုး မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘တုန် . . . တုန်’

လျှပ်စစ် အချက်ပေးသံ တိုးတိုးကလေးနှင့် နှစ်ခု။

ခင်နွယ်စိုးရော အိတုတ်ပါ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသွားသူတွေလို ကျိုးကန်း တောင်းမှောက်ရှာကြသည်။ အိတုတ်က အရင်တွေသည်။

‘ဟဲ့ . . . သားကြီး ကျောပိုးအိတ်၊ ဘေးအိတ်က ဟဲ့၊ ဖုန်းမက်ဆေ့ချ် ဝင်တဲ့အသံ ထင်တယ်’

‘ဖုန်းမှ လိုင်းမဝင်တာ’

‘ဒီကျောင်းက အမြင့်ဆုံးနေရာ ရောက်နေတာဟဲ့၊ တစ်ချက်တစ်ချက် ကလေးမိတုန်း ဝင်လာတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ထားလိုက်ပါ၊ သူလာမှ ပြောပြလိုက်’

ခင်နွယ်စိုး မျက်မှောင်ကုတ်သည်။

‘ဦးသွေး တစ်ခုခု အရေးကြီးလို့များ ပို့လားမသိ’

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြပြီး ပြိုင်တူ အိတ်ဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ဇစ်ကို ဖွင့်ပြီး ဖုန်းကို ထုတ်သည်။ အိတ်က ဖွင့်ကြည့်သည်။

‘အိုင်ဖုန်းဖိုက်ကိုးဟ၊ ဝင်မှာပေါ့၊ ဒီမှာ မက်ဆေ့ချ် ဟုတ်ပါ၊ ဦးသွေး ဆီကပဲ’

Thar, everything fine? My check up ok. Take good care of nwe soe. btw I think she's got right to know.

သား အဆင်ပြေရဲ့လား။ စစ်ဆေးတာတွေတော့ အားလုံးကောင်းတယ်။ နွယ်စိုးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ။ စကားမစပ် သူသိခွင့်ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်နော်. . . ဟဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရသော စာတိုကလေးကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင် ဖတ်ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။

‘ဘာတွေလဲဟ နွယ်စိုးရ၊ နင့်ကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါကရှင်းတယ်၊ နင် သိခွင့် ရှိတယ်ဆိုတာက ဘာလဲ၊ သူကရော ဘာကို စစ်ဆေးရတာလဲ’

ခင်နွယ်စိုး တွေဝေစွာ ခေါင်းခါသည်။

အိတ်က ဖုန်းကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။

‘တော်ပြီ၊ ငါမပါဘူး၊ သူများဖုန်း ခိုးကြည့်တာ’

‘အောင်မာ၊ နင်က ဦးဆောင်ပြီး’

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ ရယ်မိသည်။

ခင်နွယ်စိုး စိတ်တွေကတော့ လေးလံလျက်။

(ဂ)

သားကြီး ဆင်းသွားတာကို သိလိုက်သည်။

သူတို့ စုတည်းနေသည့် ကျောင်းကလေး၏ ကြမ်းက ဘယ်သူထ လမ်း လျှောက်လျှောက် လှုပ်ယမ်းတတ်သည်မို့ ဟိုဘက်ထောင့်မှာ အိပ်နေသော ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ထလျှောက်သွားလည်း ဒီဘက်ထောင့်က ခင်နွယ်စိုးတို့ပါ သိတာပင်။

မသိမသာ ခေါင်းထောင်ကြည့်တော့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်နှင့် ဆင်းသွားသော သားကြီးကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

အိမ်သာ သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ရှေ့ပေါက်က ဆင်းသွားတာပဲ။ ဘေးကို လှည့်ကြည့်တော့ အိတုတ်က မနိုး။ ဟိုဘက်က ဖိုးခွားတို့၊ မိုးကြီးတို့လည်း နိုးပုံမရ။

ခင်နွယ်စိုး အိပ်ရာက ညင်သာစွာထ၍ တံခါးပေါက်ဘက် လှမ်း ချောင်းကြည့်သည်။

လရောင် မှန်ပျံပျံအောက်မှာ ပထမတော့ ဘာမှမမြင်၊ နောက်တော့ လက်ကိုင်ဖုန်း ဖွင့်သည့် အလင်းရောင်ကလေး တစ်ချက်အလက်မှာ ကျောင်းရှေ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် သားကြီးကို လှမ်းတွေ့သည်။

ချီတုံချီတုံ ခဏ စဉ်းစားနေပြီးမှ ခင်နွယ်စိုး နေရာက ထသည်။ သူများ တွေထင်သလို သူက ကိုယ့်ကို ချစ်နေတာတောင် ဖွင့်မပြောရက် လောက်အောင် ကိုယ့်အပေါ် တန်ဖိုးထားသူဆိုလျှင် ညဉ့်နက်နက်မှာ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့လည်း ဘာမှတော့ အန္တရာယ်ရှိစရာအကြောင်း မမြင်ပါ။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကလေးနှင့် ခင်နွယ်စိုး ဆင်းလာတော့ သားကြီးက မော့ကြည့်ပြီး ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သည်။

‘ဟင် မမ၊ မအိပ်သေးဘူးလား’

ခင်နွယ်စိုးက ဖွဖွရယ်၍ သားကြီးဘေး ကွပ်ပျစ်တွင်ဝင်ထိုင်သည်။

‘အပြစ်လုပ်ထားတာ သားကြီးကို ဝန်ခံစရာရှိလို့’
 သားကြီးအံ့ဩဟန်ကို လရောင်အောက်မှာ မထင်မရှား မြင်ရသည်။
 ‘ဘာများလဲ မမရဲ့’

‘သားကြီးတို့ ရေသွားချိုးနေကြတုန်း ဟမ်းဖုန်းက တစ်ချက် မိသွား
 တယ် ထင်ပါရဲ့၊ မက်ဆေ့ချ် ဝင်လာတယ်၊ ဦးသွေးဆီက အရေးကြီးတာ
 တစ်ခုခု ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ တို့ ကြည့်လိုက်မိတယ်’

သားကြီးက တိုးတိုး ရယ်၍ လက်ထဲက ဖုန်းကို ပြန်ငဲ့ကြည့်သည်။

‘ဒါကြောင့် မက်ဆေ့ချ်အသစ် ရှိနေရက်သားနဲ့ အနီမပြတာကိုး’

ခင်နွယ်စိုးက ပြုံး၍ . . စိတ်ဆိုးလားဟု တိုးတိုးမေးသည်။

‘ကြံကြံဖန်ဖန် မမရယ်၊ ကိုယ့်မောင်ဖားဖုန်းလို့ သဘောထားပြီး ရဲရဲ
 တင်းတင်း ယူကြည့်တတ်တယ်ဆိုတာကို ဝမ်းသာရမှာ’

ခင်နွယ်စိုး ရင်ထဲတွင် နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သည်ကောင်ကလေး ဘယ်တုန်းကများ အသလောက် စကားတတ်
 သွားရတာတဲ့လဲ။

ခင်နွယ်စိုး ခဏ ခေါင်းငုံ့ စဉ်းစားနေပြီးမှ လှည့်မေးသည်။

‘ဦးသွေးက ဘာ ‘ချက်ကပ်’ လုပ် ရတာလဲ’

သားကြီးက ခဏတိတ်ဆိတ် နေပြီးမှ ဖြေသည်။

‘ဦးသွေး နေမကောင်းဘူးလား မသိဘူး၊ မေးရင်တော့ ကောင်းတယ်
 ချည်း ပြောတာပဲ၊ အခုလည်း လိုက်လာခါနီးမှ ဆရာဝန်နဲ့ ချိန်းထားလို့တဲ့၊
 အဲဒါ ကျွန်တော် စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ မက်ဆေ့ချ် ပို့တာနေမှာပေါ့’

ခင်နွယ်စိုး ရင်ထဲတွင် အနည်းငယ် လေးလံသွားသည်။

ဦးသွေး တကယ်ပဲ နေမကောင်း ဖြစ်နေတာလား။ အသက် ၄၆
 နှစ် ဆိုတော့ သွေးတိုးတွေ၊ နှလုံးတွေများ စနေရောသလား။ ဒါမှမဟုတ်
 ပုံမှန် စစ်ဆေးတာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် လိုက်မယ် ပြောထားပြီးမှ

မလိုက်ချင်တော့လို့ အကြောင်းပြတာ များလား။ ဒါတော့လည်း မဟုတ်ဘူး ထင်သည်။ ဦးသွေး ညာမပြောတတ်တာ သူ့သိနေတာပဲ။

‘မမကို ပြောပြလိုက်ပါ ဆိုတာ ကရော’

သည်တစ်ခါတော့ သားကြီး အကြာကြီးကို ငြိမ်သွားပါသည်။ ခင်နွယ်စိုးလည်း ထပ်မေးရမှာ ရင်ခုန်ဖင့်နှေးနေသဖြင့် သည်အတိုင်းသာ စောင့်နေ လိုက်သည်။

ခဏ ကြာတော့ သားကြီးက တိုးတိုး ရယ်သည်။

‘ဖေဖေ့ကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိလိုက်ဘူး။ မေမေကလည်း ကျွန်တော် အလယ်တန်း ကျောင်းသားလောက်ကတည်းက ဆုံးတာ၊ ဘဝမှာ ရင်ဖွင့်စရာ၊ ပြောပြစရာ ဆွေရင်းမျိုးရင်း မရှိခဲ့လို့လား မသိဘူး၊ အရေးကြီးတာ တစ်ခုခုကို တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောပြဖို့ ကျွန်တော် အမြဲဝန်လေးတတ်တယ်’

ခင်နွယ်စိုး ရင်ခုန်စွာ ဆက်နားစွင့်နေသည်။

‘ညီမလေးနဲ့လည်း ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘူး၊ ဦးသွေးကိုတော့ နည်းနည်း ပြောရဲတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို အစ်ကိုအကြီးဆုံး တစ်ယောက်လို့ပဲ နောက် တော့ မမ . . .’

‘ရှင်’

သားကြီးက ရယ်ပြန်သည်။

‘မမနဲ့တွေ့တာ မကြာသေးပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မမကို ရင်းနှီးတယ်၊ စိတ်ထဲရှိတာ တစ်ခုခုပြောရဲတယ်၊ ပြောမှာပါ မမ၊ ကျွန်တော် ပြောပြ ချင်တာလေးတစ်ခုက ဦးသွေး သိပြီးပြီဆိုတော့ နောက်တစ်ယောက် ဆိုရင် မမပါပဲ၊ မမကို ပြောမှာပါ။ သိပ်အရေးတကြီးလည်း မရှိလှပါဘူး၊ နည်းနည်းတော့ အချိန်ယူလိုက်ပါဦးမယ်’

ဘုရားရေ ဒါမင်း တို့ကို ပြောပြနေတာပေါ့လေ။

ခင်နွယ်စိုး စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

(ဃ)

ဒေါက်တာအောင်မြင့်အိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ အားလုံး အံ့ဩသွား ကြရသည်။

ကိုမြသွေး၏ လင့်ရိုဗာကား ရပ်ထား၍ပါ။

ခင်နွယ်စိုးနှင့် သားကြီး နှစ်ယောက် ကားပေါ်က ရှေ့ဆုံးက ပြေးဆင်းပြီး ဒေါက်တာအောင်မြင့်အိမ် ထဲဝင်သွားကြသည်။

ဆေးခန်းကာထားသော နံရံကလေးဘေးက သစ်သားဆက်တီမှာ ဒေါက်တာအောင်မြင့်နှင့် ထိုင်စကား ပြောနေသော ကိုမြသွေးကို တွေ့ရသည်။ ကိုမြသွေးက သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို အပြုံးကလေးနှင့် ခရီးဦးကြိုဆိုသည်။

‘မောလာကြပြီလား၊ လာကြ လာကြ လာကြ၊ ဦးသွေး ရန်ကုန်က ဆဲဗင်းဆဲဗင်းကိတ်တွေ ယူလာတယ်၊ ကော်ဖီနဲ့ သောက်ကြ၊ ဒီနေ့ တောင်ပေါ်က ပြန်ဆင်းမယ့်နေ့ပဲဆိုပြီး တွက်လာတာ တွက်တိ မှန်သွားတယ်’

အိတုတ်က ဒေါက်တာ အောင်မြင့် ကမ်းပေးသော မုန့်ထုပ်များကို ယူ၍ မီးဖိုထဲ ဝင်သွားသည်။

ခင်နွယ်စိုးက ကိုမြသွေး ဘေးခုံတွင် ဝင်ထိုင်၍ ရန်တွေ့သည်။

‘ဦးသွေး လာစောင့်မယ်ဆိုတာ ဘာလို့ မပြောပြလဲ’

ကိုမြသွေးက ရယ်သည်။

‘မမျှော်လင့်ဘဲ လိုက်လာဖြစ်သွားတာပါကွယ်၊ တောင်ပေါ်မှာ ဖုန်းလိုင်းကလည်း ဝင်မှမဝင်တာ၊ ကဲပါ။ အခုဦးသွေးကို နွယ်စိုးတို့ လုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေ အမျှဝေပေးစမ်းပါဦး’

ခင်နွယ်စိုးက ‘ဦးသွေးကို နွယ်စိုးတို့ လုပ်ခဲ့သမျှ ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်၊ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ် အားလုံး အမျှဝေပါတယ်။ အမျှ .

အမျှ . အမျှ . ယူပါ' ဟု လေးနက်စွာဆိုတော့ ကိုမြသွေးက 'သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု' ဟု ဆိုသည်။

အိတုတ်က လှီးထားသော ကိတ်မုန့်များနှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။

'ဟို ယောက်ျားလေးတွေ၊ ဆရာမေးပြီး ရေနှေးကျိုကြဦး'

ကိုမြသွေးက ရယ်၍ လက်ကာ ပြသည်။

'ကဲပါ။ ကော်ဖီ ခဏထားဦး၊ ဦးသွေး နွယ်စိုးကိုအရင် ကွန်ဂရက် ကျူလိတ် လုပ်ပြီး ဂုဏ်ပြုရဦးမယ်'အားလုံး မျက်မှောင်ကြုတ်ကြသည်။

ခင်နွယ်စိုးက 'ဘာကိုလဲ ဦးသွေးရဲ့' ဟု မေးသည်။

ကိုမြသွေးက ပလတ်စတစ် အကြည်အိတ်နှင့် စွပ်ထားသော စာရွက် စာတမ်းများကို မြှောက်ပြသည်။

'နွယ်စိုးကို ကင်ဘာရာမှာရှိတဲ့ သြစတြေးလျ အမျိုးသားတက္ကသိုလ် က နွယ်စိုးလုပ်နေတဲ့ ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေမှာ စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက် ခဲ့တဲ့ သတင်းတွေကို သိရလို့တဲ့၊ ဂုဏ်ထူးဆောင် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဟောင်း ဆု၊ မက်ဒယ်လ်အောင်အောင်အန်ယူကို ချီးမြှင့် မယ်တဲ့၊ ကင်ဘာရာကို လာခဲ့ပါ။ ဘွဲ့နှင်းသဘင် အခမ်းအနားမှာပေးပြီး ဂုဏ်ပြုချင်ပါတယ်တဲ့'

အားလုံး ကြက်သေ သေသွားကြသည်။

ပထမဦးဆုံး အသိဝင်လာသူက အိတုတ်။ မုန့်ပန်းကန်များကို ချ၍ ခင်နွယ်စိုးကို ပြေးဖက်ပြီး ပါးတစ်ဖက်ကို နမ်းသည်။

'ဝမ်းသာလိုက်တာ နွယ်စိုးရာ၊ ငါတကယ် ဂုဏ်ယူတယ် သိလား'

အားလုံး အသက်ဝင်လာပြီး

'ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း' အသံများ ညံစီသွားကြသည်။

ခင်နွယ်စိုးက ကိုမြသွေးကို လှမ်းမေးသည်။

'ဦးသွေးက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ'

‘ဦးသွေးက သိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က နွယ်စိုးအီးမေးလ်နဲ့ ဦးဇေယျစိုး အီးမေးလ်ကို လှမ်းပို့တာ၊ နွယ်စိုးကမှ မဖွင့်နိုင်တာ၊ အခု နွယ်စိုးအစ်ကို လှမ်းပြောလို့ သူ့ဆီက ‘ပရင့်အောက်’ တွေ သွားယူပြီး ဦးသွေး တက်လာတာ၊ နွယ်စိုး တောင်ပေါ်က ဆင်းလာလာချင်း ပြောချင်လို့၊ ဂုဏ်ယူပါတယ် နွယ်စိုးရယ်’

ခင်နွယ်စိုးက ပြုံး၍ သက်ပြင်း ချသည်။

‘အသိအမှတ်ပြုခံရတယ် ဆိုတော့လည်း ဝမ်းသာစရာပေါ့ သိပ် တော့လည်း အရေးမကြီးပါဘူး ဦးသွေးရယ်၊ သူတို့ ဆုပေးပေး မပေး ပေး၊ နွယ်စိုးက ကိုယ်ယုံကြည်တာကို ကိုယ်ဆက်လုပ်မှာပါ။ ပြီးတော့ နွယ်စိုးတစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလေ၊ ဦးသွေးလည်း ပါတာပဲ’

မိုးကြီးက ရယ်သည်။

‘သူတို့ကျောင်းသားဟောင်းက နင်တစ်ယောက်တည်းလေ၊ ပြီးတော့ နင်ခေါင်းဆောင်ခဲ့လို့ အခုလောက် ဖြစ်လာတာပဲ၊ တောင်တောင်အီအီ တွေ လျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့၊ နင်ဩစတြေးလျသွားဖို့သာ ပြင်ပေတော့၊ ဟိုက ဗီဇာက ခက်မှခက်တဲ့’

ကိုမြသွေးက ပြုံးသည်။

‘အေအန်ယူက ပူဂ္ဂလိက တက္ကသိုလ် မဟုတ်ဘူး၊ ဩစတြေးလျ အစိုးရပိုင် ဖြစ်တယ်၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကိုက ပါလီမန်ခန်းမထဲမှာ ကျင်းပ တာ၊ နွယ်စိုးလည်း တက်ဖူးသားပဲ၊ ဗီဇာ ပြဿနာ မရှိလောက်ပါဘူး’

ခင်နွယ်စိုး အောက်နှုတ်ခမ်း ကလေးကို ကိုက်၍ ခဏ စဉ်းစား နေပြီးမှ ကိုမြသွေးကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

‘ဦးသွေး လိုက်ပို့ပါလား’

အားလုံး ကြက်သေသေသွားသည်။

သားကြီးပင်လျှင် ပါးစပ် အဟောင်းသား။

ခဏနေမှ ကိုမြသွေးက ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ခေါင်းညိတ်သည်။
'ဦးသွေး စီစဉ်ကြည့်လိုက်ဦး မယ်နော်'
အိတုတ်က အခုမှ အသက်ဝင်လာသူလို 'ကော်ဖီ ကော်ဖီ ရေခွေး
ကျိုကြဟေ့' ဟု အော်လေသည်။

mmnetlibrary.com

14

Library.com

ဒေါင်း ၆

(က)

ခင်နွယ်စိုးက လေယာဉ် လက်မှတ်များကို ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းစု၍
ခေါင်းခါသည်။

‘ဦးသွေးကလည်း အသွားကတည်းက ကျွန်မတို့နဲ့ အတူ သွားတာ
မဟုတ်ဘူး’

ကိုမြသွေးက ရယ်သည်။

‘မဖြစ်လို့ပါ နွယ်စိုးရယ်၊ စင်ကာပူက အလုပ်ကိစ္စက အဲသည့်
ရက်သွားမှ ဖြစ်မှာမို့ ဦးသွေးက စင်ကာပူမှာ နေခဲ့ရမှာ၊ ဦးသွေးနေခဲ့
ပြီးတော့ နွယ်စိုးရယ်၊ ဖေဖေရယ်၊ သားကြီးရယ်က ဩစတြေးလျ ဆက်
ထွက်၊ ဆစ်ဒနီမှာ နည်းနည်း လည်ပြီးတော့ ကင်ဘာရာကစောင့်၊ နွယ်စိုး
ဆုမယူခင်တစ်ရက် ဦးသွေး ရောက်အောင် လာခဲ့မှာပေါ့’

ခင်နွယ်စိုးက ခဏတွေဝေ စဉ်းစားနေပြီးမှ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခု
ကို သတိရဟန်နှင့် လှမ်းမေးသည်။

‘ဦးသွေး နေကောင်းရဲ့လား’

ကိုမြသွေး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ခဏနေမှ ရယ်၍
ပြန်မေးသည်။

‘ကောင်းပါတယ်၊ နွယ်စိုးရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ခင်နွယ်စိုးက ခေါင်းခါသည်။

‘ဟိုတစ်ခါလည်း အလုပ်ကိစ္စရှိတယ်ဆို နေခဲ့ပြီး ဆေးစစ်ရတယ်၊ အခုလည်း အလုပ်ကိစ္စတဲ့၊ ဆေးသွားစစ်တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဦးသွေးက ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးနော်၊ ဦးသွေး နေမကောင်းရင် ကျွန်မ သိခွင့်ရှိတယ်’
နွေးထွေးစွာ ရင်ခုန်မိရင်းက ကိုမြသွေး ပြုံးသည်။

‘တကယ် အလုပ်ကိစ္စပါ နွယ်စိုးရယ်၊ ဆေးက ပုံမှန်စစ်တာပါ။ ဘာမှ လည်း မတွေ့ပါဘူး၊ အခုလည်း စင်ကာပူက ပန်းချီပြခန်းမှာ ဦးသွေးကား တချို့ ရောင်းရလို့ ငွေသွားယူရင်း တချို့ကားကလေးတွေ ထပ်တင်မှာ၊ နွယ်စိုးကို ကင်ဘာရာမှာ လိုက်ကျွေးမှာပေါ့’

ခင်နွယ်စိုးက ‘ဟေး’ဟု ကလေးလေး တစ်ယောက်လို အော်ပြီး လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးတော့ ကိုမြသွေး သဘောကျစွာ ပြုံးနေသည်။

(၈)

အိပ်ရာ ဝင်ခါနီးမှ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းက အနည်းငယ် ကိုက်လာ သည်။ ဘယ်လက် ပခုံးတို့၊ လက်တို့ကိုက်ရင်လည်း သတိထား . . . ဟု မှာသော စင်ကာပူက နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်၏ စကားကို သွား သတိရမိသည်။

ဒါတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ငါ့ ရင်ဘတ်မှ မအောင့်တာ၊ လှေကျင့်ခန်း နားထားလို့ ကိုက်တာနဲ့ တူပါရဲ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ဖြေတွေးကလေးပဲတွေးလိုက်သည်။

‘ကိုမြသွေး၊ သွေးအဖြေတွေ ကောင်းတိုင်း မပေါ့ပါနဲ့၊ ခင်ဗျား အီဂျက်ရှင်း ဖရက်ရှင်က ကျနေတာ၊ ခင်ဗျားနှလုံး တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်၊ ဒီမှာ ဖြစ်ဖြစ် နိုင်ငံခြားသွားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်ဖြစ်အောင် စစ်ဦး’

နှလုံးအထူးကုပါမောက္ခကြီး ဦးတင်လတ်ကလည်း အဲသလို မှာဖူးသည်။

စင်ကာပူရှိ နှလုံးအထူးဓာတ်မှန်ခန်းမှာ ပညာရှင်လုပ်နေသော အစ်မကြီး ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ဝင်းကလည်း စိတ်ပူရွာသည်။

‘ငါ့မောင်၊ သိပ် မပေါ့နဲ့နော်၊ အင်မေ့ဂျင်း တစ်ခါလုပ်တာ ဘာမှ လည်း ကြာတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါလာရင် လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်၊ အစ်မ ဘွတ်ကင် တင်ထား လိုက် မယ်’

အင်းလေ။

မနက်ဖြန်ပဲ စင်ကာပူ သွားဖြစ်နေပြီပဲ၊ ပန်းချီပြခန်းက ကိစ္စတွေ ပြီးရင်တော့ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ဝင်းတို့ဆီ ဝင်ဖြစ်အောင်ဝင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

အိပ်ရာလည်း စောစောဝင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ပြန်ထခဲ့ရသည်။

(ဂ)

အိပ်ပျော်ပျော်ချင်း ပြန်ထလိုက်ရသဖြင့် ကိုမြသွေး၏ ရင်က အပြင်း အထန် တုန်နေသည်။ တစ်ဖက်က သိန်းဟန်စိုး၏ အသံတွေကလည်း တော်တော် တုန်ယင်နေပါသည်။

‘အစ်ကိုကြီးတို့ မနက်ဖြန် ခရီးသွားရမှာတော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး ခဏလောက်တော့ အိမ်လာခဲ့ပေးပါလား’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ... ညီ’

သိန်းဟန်စိုး သက်ပြင်းချသည်။

‘ညီမလေး အရမ်းပေါက်ကွဲ နေတယ်၊ ညဇာလည်း မစားဘူး၊ သူ့ အဲသလို ဖြစ်တာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ငိုထားတာလည်း

မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရောင်ကိုင်းနေပြီ၊ ညတွင်းချင်း ထွက်လိုက်မလိုတဲ့၊ ဘယ်ကို လိုက်ရမှန်းလည်း မသိဘဲနဲ့၊ အစ်ကိုကြီး လာဖျောင်းဖျမှ ရမယ် ထင်တယ်’

ကိုမြသွေး ရင်ပိုတုန်လာသည်။

‘ဘာတွေ ဖြစ်ကြတာလဲကွာ’

‘သေသေချာချာတော့ မသိသေးဘူး၊ အစ်ကိုကြီး၊ သူတို့ လမ်းဘေးမှာ စာသွားသင်နေတဲ့ ကလေးလေးတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ လေလွင့် အခြေ အနေမဲ့ လူငယ်ကလေးတွေဆိုပြီး ရဲက ဖမ်းသွားတယ်လို့ ပြောနေတာပဲ’
‘ဟာကွာ’

ကိုမြသွေး နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်း ရောင်ကိုင်းနေအောင် ငိုနေမည့် ခင်နွယ်စိုး၏ အသွင်ကိုလည်း ကရုဏာ အပြည့်ဖြင့် မြင်ယောင်ကြည့် မိသည်။

‘သတင်းက အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေတယ် အစ်ကိုကြီးရာ၊ တချို့က ပြောတော့လည်း အင်းစိန်ထောင်မှာတဲ့၊ တချို့ပြောတော့လည်း ဘူတာ မှာ လာအိပ်နေလို့ ရုံပိုင်ကြီးက မောင်းထုတ်လိုက်တာ၊ ဖမ်းသွားတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်လိုက် ရမှန်းကို မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ညီမအကြောင်းလည်း အစ်ကိုကြီး သိသားပဲ၊ ညတွင်းချင်း လိုက်ရှာ မလိုတဲ့၊ မိုးကြီးနဲ့ အိတ်တတ်လည်း ရောက်နေကြတယ်၊ သူတို့လည်း ညီမလေးကို တားလို့ မနိုင်ကြဘူး၊ ညီမလေးက ကလေးတွေ သတင်း မရရင် ကင်ဘာရာလည်း မသွားတော့ဘူး၊ ဆုလည်း မယူတော့ဘူးတဲ့’

ကိုမြသွေး အံ့ကြိတ်လိုက်သည် ‘သဘောပေါက်ပြီ... ညီ၊ ကိုယ် အခု လာခဲ့မယ်’

(ဃ)

မှောင်ရသည့် ကြားထဲမှာ မိုးကလည်း သည်းသည်း။ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ကိုမြသွေး ယာဉ်မောင်းခေါ်ခဲ့ပြီး ကား မမောင်းဘဲ နောက်ခန်းကနေ တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားရင်း လိုက်လာ သည်။

နှလုံးသည်းအူပြတ်မတတ် ဝိုကြွေးနေရှာသည့် ခင်နွယ်စိုး၏ မျက်နှာ ကလေးကိုလည်း မျက်စိထဲက ထုတ်၍ပင် မရ။

ဘယ်သူ လွန်တာတဲ့လဲ။

လမ်းဘေးမှာ အခြေအနေမဲ့ရှိနေသည့် ကလေးတွေ၏ အပြစ်လား။

လမ်းဘေး အခြေအနေမဲ့ ကလေးတွေကို မစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့သည့် စနစ်၏ အပြစ်လား။

သေချာတာကတော့ ထိုကလေးတွေ ပညာမတတ်လျှင် ပိုဆိုးသည့် ဘဝတွေကို ရောက်သွားမှာစိုး၍ ကိုယ်ကျိုးမဖက်သော အနစ်နာခံခြင်း သက်သက်နှင့် စာသွားသင်ပေးနေသည့် စိတ်သဘောထား မွန်မြတ် လှသော လူငယ်ကလေးတွေမှာတော့ ဘာအပြစ်မှ မရှိတာဘဲ ဖြစ်သည်။

ထိုလူငယ်ကလေးတွေ၏ လုပ်ရပ်ကို မျက်ရည်ဝဲမတတ် ကြည်နူး မြတ်နိုးစွာ သာဓုခေါ်၊ ဂုဏ်ဖော် ရေးသားသည့် မီဒီယာတွေကိုလည်း အပြစ်မဖို့သင့်ဘူးဟု ထင်သည်။

သည်အဖြစ်အပျက်တွေ လူသိရှင်ကြားဖြစ်၍ အရှက်ရပါသည်ဟု ဆိုလာ ခဲ့လျှင်မူ ထိုသို့ဆိုသူတွေ ရှက်တတ်ကြတာ နောက်ကျလွန်းနေ ပြီဟုသာ ဆိုရချေတော့မည်။

အခြေအနေမဲ့ လူငယ်တွေကို ထိန်းသိမ်းတာ တခြားနိုင်ငံတွေ မှာလည်း ရှိတာပဲဟု ငြင်းဆိုခဲ့လျှင်တောင် ထိန်းသိမ်းသည် ဆိုသည့် ဝေါဟာရ၏ ခက်ဆစ်က နက်နဲချေတော့မည်။

Institutionalize တဲ့။

အင်္ဂလိပ် ဝေါဟာရက တစ်လုံးတည်း၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်က အများကြီးမှ တကယ့်ကို အများကြီး။

ထောင်ချတာလည်း institutionalize ပဲ။

လူငယ်ပြုပြင်ရေး စခန်းကလည်း institutionalize ပဲ။

ငွေကြေးချမ်းသာပြီး တိုင်းပြည်က ရှာနိုင်သမျှ ပိုက်ဆံ ပြည်သူအများ အကျိုးအတွက် သုံးနိုင်သော နိုင်ငံတွေမှာတော့ အဲသည့်စခန်းနှစ်ခု၏ အနေအထားက တော်တော် ကွာပေလိမ့်မည်။

သည်မှာကရော။

ကွာမကွာတောင် ဘယ်သူကများ သေသေချာချာ သိလို့လဲ။

‘လုံခြုံရေး’ ‘တည်ငြိမ် အေးချမ်းရေး’ ဆိုသည့် စကားလုံးတွေ၏ အရိပ် အောက်မှာ institutionalize ဆိုသည့် ဘဝ၏ မြင်ကွင်းက ယခုမှောင်ထဲမှာ ကားရှေ့မီးထိုးထားပြီး မိုးရေတွေကို ‘ပိုင်ပါ’ လက်တံတွေက တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေတာကို ကျော်၍ ကြည့်ရသလိုပင် မှန်ဝါးဝါး နိုင်လှသည်။ တခြားကိစ္စ တော်တော်များများလည်း သည်အတိုင်း။

တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာနှင့် ကလေးလူငယ်တွေ လုံခြုံ နွေးထွေးစွာ နေနိုင်ခွင့်၊ ဝမ်း နွေးထွေးအောင် စားသောက်နိုင်ခွင့်၊ နွေးထွေး ကြင်နာသော စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူနိုင်ခွင့်၊ ပညာသင်ကြား နိုင်ခွင့်တွေ နည်းနေခိုက်မှာ ကိုယ့် ရှေ့တည့်တည့် ရောက်လာသော ကိုယ်လက် လှမ်းမီသမျှသော ကလေးလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ချင်၊ ပညာသင်ပေးချင်သည့် လူငယ်ကလေးတွေ၏ လုပ်ရပ်ကရော ဘာများ မှားနေလို့ပါလဲ။

အများတွေကြားထဲမှာ ဆယ်စုနှစ်နှင့်ချီ၍ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ကြသော လူငယ်ကလေး တစ်သိုက်အနည်းဆုံး ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင် ကလေးကို အများထက် အမှန် ပိုများအောင် လုပ်ချင်နေကြသည်မှာ ကြိုဆိုရမည့် ကိစ္စ မဟုတ်ပေဘူးလား။

ကောင်းတာတွေကို စနစ်တကျ မဖော်ဆောင်နိုင်သူတွေ၊ သို့မဟုတ် မကောင်းတာတွေကို စနစ်တကျ ဖော်ဆောင်နေသူတွေကို သူတို့ အပြစ် ပြောနေကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။

ငိုနေသော ခင်နွယ်စိုး၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင်နေရင်းက ကိုမြသွေး တောက်တစ်ချက် ခေါက်မိသည်။

(c)

ခင်နွယ်စိုးက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားရင်းက မျက်ရည်တွေ တွေတွေ ကျနေသည်။

‘ဦးသွေး တာဝန်ယူပါတယ်ဆို နွယ်စိုးရယ်၊ သွားမှာ သွားစမ်းပါ’ ကိုမြသွေးက ထပ်ပြောသည်။

ခင်နွယ်စိုး မျက်နှာအနည်းငယ် ပြေလျော့သွားသည်။

‘ဦးသွေး ကိစ္စတွေက ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

မေးရင်းက ဘေးဘယ်ညာသို့ လှည့်ကြည့်တော့ အိတ်တတ်က သိတတ် စွာဖြင့် တစ်သျှူးဘူးကို ယူပေးသည်။ ခင်နွယ်စိုး မျက်ရည် သုတ်သည်။

‘စင်ကာပူ ကိစ္စလား၊ စိတ်မပူနဲ့၊ အပြန်မှ ဝင်လည်းရတယ်၊ နက်ဖြန်ကို နွယ်စိုးတို့ အဖွဲ့ကသွား၊ ဦးသွေးက ကလေးတွေကိစ္စ လိုက် လုပ်ရင်း နေခဲ့မယ်၊ ပြီးတော့ နွယ်စိုးပွဲအမီ ကင်ဘာရာကို တန်းလာခဲ့မယ်’

မျက်နှာကလေး တစ်ခုလုံး မွဲအစ်နီမြန်းနေသည့်ကြားက ခင်နွယ်စိုး မွဲပြုံးပြုံးသည်။

‘ဦးသွေးပဲ စင်ကာပူကိစ္စက သည်ရက်တွေ သွားမှ ဖြစ်မှာဆို’ ကိုမြသွေး ရယ်သည်။

‘နည်းနည်းတော့ ကျပ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပွဲပြီးမှ စင်ကာပူမှာ ဆင်းနေခဲ့လည်း ရလောက်ပါတယ်၊ ပြန်ချိန်းရတာပဲ ရှိတာ၊ ပြီးတော့ ကလေးတွေ ကိစ္စက နွယ်စိုးကို မလုပ်စေချင်ဘူး’

ခင်နွယ်စိုးက မျက်လုံး ပင့်ကြည့်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးသွေး’

‘ဆက်ဆံရမယ့် သူတွေက စရိုက်ကြမ်းလွန်းတယ်၊ နွယ်စိုး ဝင်ထွက် သွားလာဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဦးသွေး တာဝန်သာ ထားလိုက်ပါ’

ခင်နွယ်စိုး အကြာကြီး ငြိမ်စဉ်းစားနေသည်။

မိုးကြီးနှင့် သိန်းဟန်စိုးတို့လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မလှုပ်မယှက်သာ ထိုင်နေကြသည်။

တော်တော်ကြာကြာ ငြိမ်နေပြီးမှ ခင်နွယ်စိုး ခေါင်းတစ်ချက်ပင့်၍ ဆံနွယ်များကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပဲ ဦးသွေး’

သည်တော့မှ အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး တစ်ယောက် တစ်ပေါက် စကားပြောသံတွေ ဆူညံလာသည်။

ကိုမြသွေးက ပြုံးသည်။

‘ဒါဆိုလည်း နွယ်စိုး နားတွေ၊ ဒီမျက်နှာနဲ့ ကင်ဘာရာ ရောက်သွား ရင် ဟိုက လူတွေက မြန်မာပြည်မှာ ပရဟိတ လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ အမြဲပဲ ငိုနေရရောလို့ ထင်သွားလိမ့်မယ်’

အိတုတ်က ရယ်တော့ ခင်နွယ်စိုး ကိုမြသွေးကို မျက်စောင်း လှလှ တစ်ချက်ထိုးသည်။

‘ဟုတ်တာပဲဟာ၊ ဦးသွေးက’

(၈)

ကလေးတွေရှိသောနေရာကို ရအောင် ရှာ၍ ပြန်ထုတ်ခဲ့ဖို့ ကိစ္စသည် နဂို ကတည်းက ရဲတွေနှင့်ခင်အောင် ပေါင်းထားသော ကိုမြသွေးအတွက် သိပ် ခက်ခဲသော ကိစ္စ မဟုတ်။

ခင်နွယ်စိုးတို့ အဖွဲ့ လေယာဉ်ပေါ် မတက်မီကလေးတွင်ပင် ကလေးတွေကို ခေါ်လာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုမြသွေး ဖုန်းဆက်နိုင်ခဲ့ သည်။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးသွေးရယ်၊ ဦးသွေးကို ဘယ်လို ကျေးဇူး တင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး’

‘မလိုဘူးလေ၊ နွယ်စိုး ခေါင်းဆောင်တဲ့ အဖွဲ့မှာ ဦးသွေးကို အဖွဲ့ဝင်အနေနဲ့ အသိအမှတ် ပြုပြီးသား မဟုတ်ဘူးလား’

ခင်နွယ်စိုးက ရယ်သည်။

‘ဦးသွေး ခေါင်းဆောင်တဲ့ အဖွဲ့မှာ ကျွန်မ ပါတာပါ ဦးသွေးရယ်၊ ကဲ ကဲ လေယာဉ်ပေါ်တက်ဖို့ ခေါ်နေပြီ၊ စိတ်ချမယ်နော်၊ ဦးသွေး’

‘စိတ်ချ နွယ်စိုး’

‘မိအောင် လာခဲ့နော်’

‘အေးပါ’

ခင်နွယ်စိုး ဖုန်းချသွားသည်။

ပြဿနာ အစစ်နှစ်ခုက အခုမှ စတာပါ။

တစ်ခုက ကလေးတွေကို ဘယ်မှာ သွားထားမလဲ ဆိုတာပါ။ လမ်းပေါ် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်လို့ကတော့ သည်လိုပဲ ပါသွားဦးမှာပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားအပ်တော့လည်း ဘုန်းကြီး ဝန်ပိမှာ စိုးရသည်။ မကြာသေးခင်ကပင် မဟာသန္တိသူကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေသော အင်္ဂလန်ဆရာတော် ဥဉ္စရလို သံဃာမျိုးပင်လျှင် ဖမ်းဆီးလူဝတ်လဲ ခံနေရသော အချိန်ဖြစ်လေရာ ဆရာတော် သံဃာတော်များက ရုံးပြင် ကနားနှင့် စပ်ယှက်ရမည့် ကိစ္စမျိုးတွေကို ဝန်လေးနိုင်သည်။

အဲသည်မှာ သူ့အက်ဒဝပ်တို့ အဖွဲ့ကို သွားသတိရသည်။ အက် ဒဝပ်က အမေရိကန် လူမျိုးပါ။ သူ ဦးဆောင်သော ပရဟိတ အဖွဲ့

ကလေးက ပုသိမ် ဘက်မှာ အခြေအနေမဲ့ ကလေးလေးတွေအတွက် နေရာကလေးတွေ သွားသွား ဆောက်လှူနေကြသည်။ သူတို့အလုပ် တွေကို ကူညီဖူးတော့ အက်ဒဝပ်နှင့် သူ ခင်နေသည်။ အက်ဒဝပ်၏ မြန်မာပြည်သုံး လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်တော့ ကံအားလျော်စွာပင် သူ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေသဖြင့် ချိန်းပြီး တွေ့လိုက်သည်။

အက်ဒဝပ်ကလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပါပဲ။

‘နွယ်စိုးဆိုတာ ငါ့စိတ်ထဲကနေ ခဏခဏ အလေးပြုနေမိတဲ့ အမျိုး ကောင်း သမီးကလေးပဲ။ ငါ အစအဆုံး ကူညီမယ်၊ မင်း ဦးဇော်ကို လိုတာ မှာသွား၊ ကလေးတွေကို ငါနဲ့ဦးဇော် လက်ထဲ အပ်ခဲ့၊ မင်းနွယ်စိုးရဲ့ ဂုဏ်ပြုပွဲကို မိအောင် လိုက်သွား၊ ဟိုကျရင်သာ အက်ဒဝပ်ဆိုတာ နွယ်စိုး ကို မမြင်ဖူးပေမယ့် လေးစားတဲ့ လူမျိုးခြားပါ။ နွယ်စိုး စောင့်ရှောက်ချင်တဲ့ ကလေးတွေ အက်ဒဝပ်နဲ့ စိတ်ချရပါတယ်လို့ နွယ်စိုးကို ပြောပေး’

ကိုမြသွေး လက်မ ထောင်ပြမိသည်။

အက်ဒဝပ်က ရယ်သည်။

‘သွေး၊ မင်းလည်း ငါ့အကြောင်း သိနေတာပဲ၊ အက်ဒဝပ် ဘယ်ကိစ္စ မျိုးတွေ သည်းမခံနိုင်ဘူးလဲဆိုတာ မမှတ်မိဘူးလား’

‘သိပါတယ်၊ ကလေးလေးတွေ ခံစားရရင် သည်းမခံနိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောနေကျပဲ’

အက်ဒဝပ်က ပြုံး၍ ခေါင်းကို ငြင်သာစွာခါသည်။

‘နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ကလေးလေးတွေ အပေါ်မှာ အကြင်နာ တရားကြီးမားတဲ့ မိန်းမမြတ်တွေ မျက်ရည်ကျရတာ ငါ သည်းမခံနိုင်ဘူး’ ကိုမြသွေး အားရပါးရပြုံး၍ အက်ဒဝပ်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ ပြဿနာတစ်ခုတော့ ပြေလည်လေပြီ။

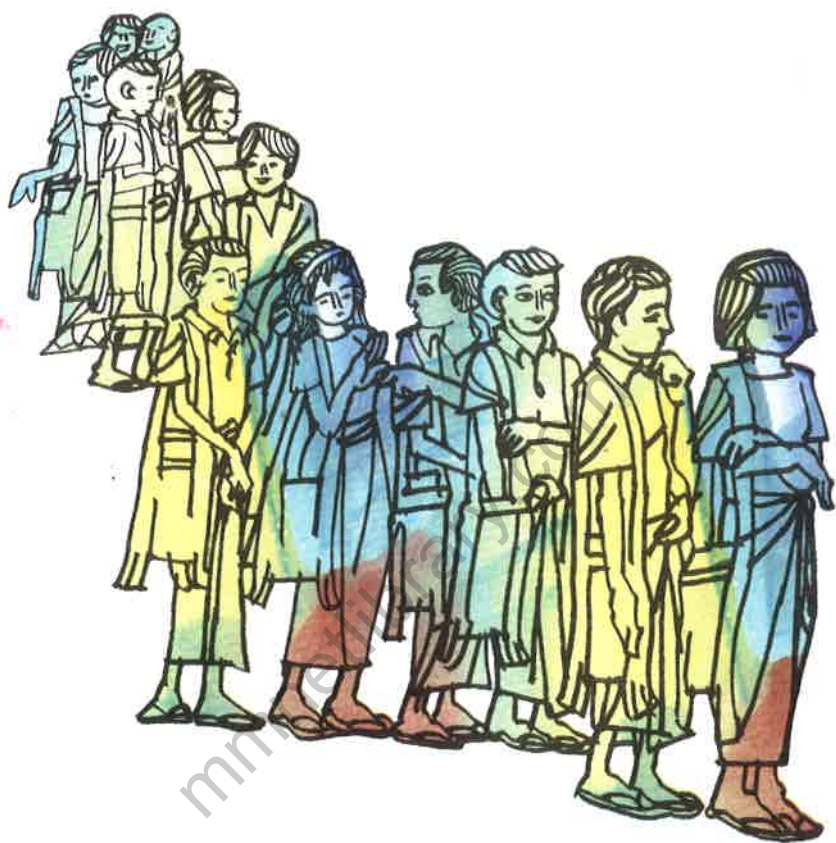
တစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။

အဲဒါကတော့ ကိုမြသွေး ဆက်တိုက် ရင်ဘတ်အောင့်အောင့်
နေခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

mmnetlibrary.com

mmnetlibrary.com

(က)

တောင်ကုန်းသုံးကုန်း ဘေးတိုက်ပူး ရှိနေသဖြင့် ညီအစ်မသုံးဖော် တောင်ကုန်းဟုတွင်သော သဘာဝအလှကို သဘာဝစာရားကို မြတ်နိုးသူ တို့က စနစ်တကျလျှောက်လမ်းကလေး ဖန်တီးထားပေးသည့် အမြဲစိမ်း တောအုပ် ကလေးထဲကနေ မော့ကြည့် နေရသော်လည်း ရှုခင်းကို ခင်နွယ်စိုး မခံစားနိုင်ရှာ။

‘သိပ်လှတာပဲနော် မမ၊ စောစောက မြူတွေ ဖုံးနေတုန်းက ဒီလောက် လှမှန်း မသိဘူး၊ အခု မြူကွဲ သွားတော့မှ လှလိုက်တာ’

သားကြီးက ရှေ့က ရှုခင်းကို မင်တက် ငေးမောနေရင်းက ပြော သည်။ ခင်နွယ်စိုး သက်ပြင်းချသည်။

‘သားကြီးရယ် ပုပ္ပားက ဒီထက် လှတာပေါ့၊ ပုပ္ပားကိုသာ ဒီလို စနစ် တကျ ထိန်းသိမ်းပြီး ဧည့်သည်တွေ ဒီလို အလွယ်တကူ လေ့လာလို့ ရအောင် သွားရေးလာရေး၊ လုံခြုံရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အစီအမံတွေ လုပ် ပေးနိုင်ရင် ဒီဩစတြေးလျန်းတွေ မြန်မာပြည် ပြန်လာတိုးနေရမှာပေါ့’

သည်တစ်ခါတော့ သားကြီးပါ သက်ပြင်းချရသည်။

‘ဟုတ်ပဲ မမရယ်၊ လူတိုင်းအရေးထားလုပ်နေတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို တစ်ခုမှ မလုပ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ ရာစုနှစ် တစ်ဝက်ကျိုးအောင် ဘာလို့ နေခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်လို့ကို မရဘူး’

နောက်မှာ ရပ်နေသော ခင်နွယ်စိုး ဖေဖေ ဦးဇေယျစိုးက ရယ်၍
ဝင်ပြောသည်။

‘ဘာမှမလုပ်ဘဲ နေရုံလောက်ပဲ လို့တော့ မထင်လေနဲ့ သားကြီးရေ၊
ဦး မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ရိုက်ပြုဖူးတဲ့ ဓာတ်ပုံကို
တောင် သတိရမိသေး၊ မုံရွာနားက စပယ်တောင်ဆိုတာလေ၊ ဓာတ်ပုံမှာ
စာတန်းထိုးတာက ‘တောင်’ ပြထားတာက ချိုင့်ကြီးဖြစ်နေပြီ၊ တူးရောင်း
ကြတာ၊ ဧရာဝတီ အကြောင်းလည်း သားတို့ သမီးတို့ သိသားပဲ၊ မြိတ်
မှာလည်း သဲတွေ တူးနေသတဲ့’

သားကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

‘ဦးသွေး ပြောဖူးတယ်၊ ဧရာဝတီ မြစ်ကြီးဟာ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးမြစ်
၁၅ စင်းထဲမှာ ပါသတဲ့၊ ရေစီးအား ကောင်းတာက ၁၂ တဲ့၊ ရှည်တာက
၂၆ တဲ့၊ အဲဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ မြစ်ကြီး တစ်စင်းကို အရင်းကနေ
ရေကာတာ ဆောက်ပစ်မယ့် ကိစ္စတောင် တရုတ်က ပညာရှင်တွေနဲ့ပဲ
စစ်၊ နိုင်ငံတကာ ပညာရှင်တွေမပါဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ တရုတ်ကို လွှဲပစ်
ခဲ့တာ မြန်မာလူမျိုးတွေ လုံးဝတောင် သိခွင့်မရခဲ့ဘူးတဲ့၊ သားတို့ခေတ်ကျ
ရင် ဦးသွေးတို့ ခေတ်ထက် ပိုပြီးလည်း သိအောင်လုပ်ကြ၊ ပြောရဲ
အောင်လည်း နေကြတဲ့’

ခင်နွယ်စိုး လှည့်ကြည့်သည်။

‘သားကြီး ပြောမှ ဦးသွေးကိုတောင် သတိရသွားပြီ၊ နက်ဖြန်ဆိုရင်
ဦးသွေး ထွက်လာပြီနော်’

‘ဟုတ်တယ် မမ’

ခင်နွယ်စိုး နှုတ်ခမ်း စုသွားပြန်သည်။

‘ဦးသွေးကလည်း ခက်ပါတယ်၊ သမီးတို့ ကင်ဘာရာ ရောက်ပြီး ဆု
ယူမယ့် မနက်ကျမှ သူက ကင်ဘာရာကို ရောက်မှာ၊ တကယ့်ကို’

အသည်းအသန်ပဲ၊ သမီးတော့ သူ ရောက်လာတာ နောက်ကျရင် အခမ်းအနားကို သွားဖို့ နောက်ကျမှာ၊ ကားတွေများ ပိတ်လို့ကတော့’
ဦးဇေယျစိုး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘သမီးရယ် ကင်ဘာရာမှာ နှစ်တွေ ဒီလောက် အကြာကြီးနေလာပြီး မေ့သွားပြီလား၊ ကင်ဘာရာဆိုတာ ဘယ်တုန်းက ကားပိတ်ဖူးလို့လဲ’
သားကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်နော် ဦး၊ ဒီမှာ လမ်းတွေလည်း အကျယ်ကြီးပဲ၊ ကားတွေ လည်း ရှင်းနေရော၊ ကင်ဘာရာ မပြောနဲ့၊ ဆစ်ဒနီမှာတောင် ဘာမှသိပ် မပိတ်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်’

ခင်နွယ်စိုးက ပြုံးပြသည်။

‘လူဦးရေ သိပ်သည်းဆ သိပ်နည်းတာကိုး၊ ကမ္ဘာတိုက်ကြီး တစ် တိုက်စာရှိတဲ့ နိုင်ငံမှာ လူဦးရေက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ တစ်ဝက်တောင် မရှိဘူးလေ၊ ကင်ဘာရာမှာဆို အခု မောင်လေး တွေ့ခဲ့တဲ့ ဆစ်ဒနီလို မြေအောက် ရထားတွေ၊ မိုးပျံရထားတွေတောင် မလိုဘူး၊ ရှင်းနေတာ’

‘ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက ဘာလို့ အဲဒီလောက် လူဦးရေ သိပ်သည်းနေရ တာလဲဟင် မမ’

ခင်နွယ်စိုး ပခုံး တွန့်ပြသည်။

‘မမလည်း သေသေချာချာတော့ မသိဘူး၊ ဦးသွေးတော့ တစ်ခါ ပြောဖူးတယ်၊ အိန္ဒိယကလည်း သန်းတစ်ထောင် ကျော်သတဲ့၊ တရုတ် ကလည်း သန်းတစ်ထောင် ကျော်တယ်၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်လို နိုင်ငံ သေးသေး ကလေးကလည်း သန်းတစ်ရာကျော်၊ အဲသလို လူဦးရေ ပေါက်ကွဲနေတဲ့ နိုင်ငံတွေနားမှာ ကပ်နေခဲ့ရလို့ နိုင်ငံလုံခြုံရေးအတွက် လူတွေအများကြီး ရှိဖို့လိုတယ်ဆိုပြီး မွေးခိုင်းခဲ့တာတဲ့၊ သားကြော ဖြတ် ချင်ရင်တောင် ဘုတ်နဲ့ စိစစ်ပြီး ခွင့်ပြုမှ ဖြတ်ခွင့်ရတာ တို့နိုင်ငံပဲ ရှိသတဲ့’
သားကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မမ၊ တရုတ်ဆိုရင် လူဦးရေကို ဇွတ် ထိန်းချုပ်ထားတာ၊ အိန္ဒိယက ပညာပေးတာ၊ လူဦးရေ ထိန်းချုပ်မှုကို ပြန်ထိန်းချုပ်တာတော့ ကျွန်တော်တို့ပဲ ရှိသလိုပဲ၊ တကယ်တော့ ကမ္ဘာ့အင်အားကြီး နိုင်ငံတွေ အကုန်လုံးက လူအင်အားနဲ့ အင်အား ကြီးသွားကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ နည်း ပညာနဲ့ အင်အားကြီးသွားကြတာချည်းပဲ၊ ဝှူး လေပါတယ် မမရယ်၊ ဘယ်တော့များကျမှ သူတို့ တွေးသလို တွေးပြီး သူတို့ လုပ်သလို လုပ်ရပါ့မလဲ မသိဘူး’

မိုးဖွဲကလေးတွေ ကျလာသည်။

ဦးဇေယျစိုးက လက်နှင့် ခံကြည့်ရင်းက သတိပေးသည်။

‘ကဲ ပြန်တက်ကြမှ ဟေ့၊ သည်းလာရင် မလွယ်ဘူး၊ ကင်ဘာရာလည်း ဆက်တက်ရဦးမှာ၊ လာကြ၊ လာကြ’

သုံးယောက်သား စိမ်းလန်းသော တောအုပ်တွင်းက လမ်းကလေး အတိုင်း တောင်ပေါ် ပြန်တက်သည့် ကောင်းကင်ရထား ရှိရာကို လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

(၁)

‘ဦးသွေး ဘယ်နား ရောက်နေပြီလဲ၊ အခမ်းအနား စခန်းနီးပြီ’

ခင်နွယ်စိုး အသံက စိတ်ပူစိတ်ဖြင့် အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသည်။
ဖုန်းတစ်ဖက်မှ ကိုမြသွေးက တိုးတိုးရယ်သည်။

‘လေဆိပ်က ထွက်လာနေပါပြီ နွယ်စိုးရဲ့၊ ဘာလို့ စောင့်နေရတာလဲ၊ ပါလီမန်ဟောက်စ်ကို သွားတော့လေ၊ ဦးသွေး အဲဒီကို တန်းလာခဲ့မယ်’

ခင်နွယ်စိုး သက်ပြင်းချသည်။

‘ဦးသွေး နေရာတော့ သိပါတယ်နော်’

ကိုမြသွေးက ရယ်ပြန်သည်။

‘ဒိမြို့ကလေးက ဆောက်တာမှ ခုမှ နှစ်တစ်ရာပြည့် ကျော်ခါစ
ဆိုတော့ နေရာတွေက သိပ်မသိဘူး’

‘ဦးသွေး မနောက်နဲ့နော်၊ ကျွန်မ တကယ် စိတ်ပူနေတာ’

ကိုမြသွေး ရယ်ပြန်သည်။

‘နွယ်စိုးရယ်၊ ကင်ဘာရာက တက္ကစီ ဒရိုင်ဘာက ပါလီမန်
ဟောက်စ်ကို မသိစရာ ရှိလို့လား၊ ဦးသွေး မောင်းလာတာမှ မဟုတ်တာ၊
ကဲ သွားသွား၊ ဟိုမှာ ဆုံမယ်’

ကိုမြသွေး ပြောတော့မှ ခင်နွယ်စိုး ကိုယ် စိတ်ပူတာကို ကိုယ်
ပြန်ရယ် ချင်မိသည်။

‘ကဲ မြန်မြန်နော်၊ ဦးသွေး’

‘စိတ်ချ’

(ဂ)

‘တက္ကသိုလ် တစ်ခုဟာ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကို အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်းပညာ ပေးနိုင်ရုံနှင့် တာဝန်ကျေတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့
တက္ကသိုလ် အပါအဝင် ကမ္ဘာ့ ဘယ်တက္ကသိုလ်ကမှ မခံယူထားဘူးဆိုတာ
ပရိသတ်ကြီး အသိပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

‘ပညာရပ်ကို စဉ်ဆက်မပြတ် တိုးပွားလေ့လာနိုင်တဲ့ အခြေအနေ
ကောင်းများ ရရှိသွားကြတဲ့အပြင် ရင့်ကျက်သော ဆင်ခြင်တုံတရား၊
လူသားပီသစွာ တွေးခေါ် ခံစားပေးနိုင်မှု၊ အများအပေါ် စည်းရုံး
ဦးဆောင်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေအပြင် အဓိကအားဖြင့်တော့
အားနည်းနေသူတွေ၊ အားငယ်နေသူ တွေဘက်က ဝင်ကိုယ်ချင်းစာပေး
တတ်ပြီး ကိုယ်စွမ်း ရှိသရွေ့၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ ကူညီဆောင်ရွက်
ပေးလိုတဲ့စိတ်တွေ ခိုင်မာနေတဲ့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူဟောင်းများကို

တွေ့ရမှသာလျှင် ယခု သြစတြေးလျ အမျိုးသား တက္ကသိုလ်ရဲ့ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်'

စင်မြင့်ပေါ်က တက္ကသိုလ်၏ ပရဲဆီးဒင့်ခေါ် ဦးသျှောင် ပုဂ္ဂိုလ်က လေးနက် တည်ငြိမ်သော စကားလုံးများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်ပြောနေသည်။ တက္ကသိုလ် ဝတ်ရုံကြီးများ ဝတ်ထားသည့် တက္ကသိုလ် ဦးသျှောင် အဖွဲ့ဝင်များ ထိုင်နေသည့် ရှေ့တွင် ဝတ်ရုံ အပြည့်အစုံနှင့် မိန့်ခွန်းပြောနေသည့် သူ့ကို ကြည့်ရတာ ခုံညားလှသလို သူပြောသည့် စကားများကလည်း ရင်ထဲသို့ ထိမိလှသည်။ ကိုယ့်နိုင်ငံတက္ကသိုလ်တွေက ပါမောက္ခချုပ်တွေ၏ ဘွဲ့နှင့်သဘင် မိန့်ခွန်းတွေလို နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများ၏ လမ်းညွှန် စကားတွေ၊ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်သူ့အကျိုးပြု စီမံကိန်းတွေ စသည်ဖြင့် အစိုးရသတင်း စာခေါင်းကြီးပိုင်းနှင့် ဆင်သော စကားလုံးတွေလည်း မပါ။

ခင်နွယ်စိုးက စင်မြင့်နှင့် တည့်တည့်တွင်ရှိသော အဆင့်ဆင့် ခုံတန်းများထဲမှ နောက်ပိုင်းကျကျတွင် ဖေဖေ၊ သားကြီး၊ ကိုမြသွေးတို့နှင့်အတူ ထိုင်နေရင်းက 'သူ့အကြောင်း ပြောတော့မည်' ဆိုတာ ရိပ်မိစွာဖြင့် ရင်ခုန် နေမိသည်။

'မကြာသေးခင်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အဲသလိုမျိုး ကျောင်းသူဟောင်း တစ်ယောက်အကြောင်းကို အင်တာနက်ကနေတစ်ဆင့် သတင်းကြားသိ လိုက်ရပါတယ်။ သာမန် ဂုဏ်ယူရတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ သတင်းကြားလိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ် ပညာရေးအဖွဲ့ဝင်တွေ အားလုံးလိုလို ရင်တွေခုန်၊ လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ အေးစက်၊ ဒါမှတို့ ကျောင်းသူဟောင်းကဲ့လို့ ထ ကြွေးကြော် ရမလိုလို ခံစားကြရတဲ့အထိ ဂုဏ်ယူကြရတာပါ'

ခင်နွယ်စိုးလည်း ခြေဖျား လက်ဖျားများ အေးစက် သွားသည်။
ကိုမြသွေး ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ ကိုမြသွေးက သူ့ကို နွေးထွေးစွာ
ပြုံးပြ၍ ခေါင်း ညိတ်သည်။

အလယ်မှာ ထိုင်နေသော သားကြီးကတော့ စင်မြင့်ကိုသာ စူးစိုက်
ကြည့်နေသည်။ သို့သော် သူ့ မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည် ဝဲနေသည်ဟု
ခင်နွယ်စိုး ထင်သည်။

‘အဲသည် အမျိုးသမီးကလေးက အသက် ၂၇ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊
မြန်မာနိုင်ငံကပါ။ မြန်မာနိုင်ငံဆိုတာ အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း
နှစ်ပေါင်းများစွာ အာဏာရှင်စနစ်အောက်မှာ နေခဲ့ရပြီး အစစအရာရာ
မဖွံ့ဖြိုး မတိုးတက်ခဲ့လို့ ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံး နိုင်ငံစာရင်း ဝင်ခဲ့ရသလို
ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးအဘက်ဘက်က မပြည့်စုံသူတွေများ
နေတဲ့နိုင်ငံ ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာသေးခင်ကပဲ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရသစ်
တက်လာခဲ့ပေမယ့် စနစ်ဟောင်းရဲ့ ဆိုးမွေတွေကို ခံစားခဲ့ရလို့ တချို့
သော ကျေးလက် ဒေသတွေမှာ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စ
တွေမှာ အစိုးရကိုက ဘာမှ ထိထိရောက်ရောက် မဆောင်ရွက်နိုင်
သေးတဲ့ နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်ပါတယ်။ အဲသည်လို နိုင်ငံမျိုးမှာစောစောက
ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဟောင်း မိန်းကလေး ခေါင်းဆောင်
တဲ့ လူငယ်တစ်စုဟာ ဘယ်သူမှ မခိုင်းပါဘဲနဲ့ သူတို့ အလုပ်တွေကို
သူတို့ ပစ်ထားပြီး မဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ ဒေသတွေကို စွန့်စွန့်စားစား သွား
ရောက်ကာ ကျောင်းတွေဆောက်၊ ဆေးတွေကု၊ ရေတွင်းတွေတူး၊
ရေကန်တွေဖော်နဲ့ တက်တက်ကြွကြွ လုပ်နေလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံး
မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာသာမကဘဲ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးကိုပါ အင်တာနက်
ကနေတစ်ဆင့် သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေ မွှေးပျံ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲသည်
သတင်းကို ကြားရတဲ့အခါမှာ အထူးသဖြင့် အဲသည့် အဖွဲ့ကလေးကို
ခေါင်းဆောင်နေသူက ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ရဲ့ ကျောင်းသူဟောင်း

အသက် ၂၇ နှစ် အရွယ်သာ ရှိသေးတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မဖော်ပြနိုင်လောက် အောင်ပဲ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပီတိ ဖြစ်ကြရပါတယ်။ ဒါ ဒီမိန်းမပျိုကလေးရဲ့ ပင်ကိုစိတ်ထား မြင့်မြတ်မှု၊ ဇွဲရှိမှု၊ သတ္တိကောင်းမှုတွေက အဓိက ကျမယ်ဆိုတာ သိသော်လည်း ကိုယ့်တက္ကသိုလ်ရဲ့ ပညာသင်ကြားပေးမှု ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ ပံ့ပိုးမှုတွေရှိနေတယ်လို့ သက်သေ ပြရာကျတဲ့အတွက် သူ့ကို ဂုဏ်ထူးဆောင် တက္ကသိုလ် ကျောင်း သူဟောင်းဆု (Medal of Australia National University) ချီးမြှင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ကြတာပါ။ သူကတော့ ဟိုးမှာ ထိုင်နေတဲ့ မစ်(စ်) ခင်နွယ်စိုး ဖြစ်ပါတယ်။ မစ်(စ်) ခင်နွယ်စိုး စင်မြင့်ပေါ်ကြွပါ။

လက်ခုပ်သံများက ပါလီမန် အဆောက်အအုံကြီး ပွင့်ထွက်မတက် ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ခင်နွယ်စိုးက ဦးသွေး ကန်တော့နော်ဟုဆို၍ မင်းလမ်းဘက် ထွက်သည်။ ဝဲနေသော မျက်ရည်တို့ကို လက်နှင့် သုတ်မည်ကြံတော့ ကိုမြသွေးက တစ်သျှူးစတလေးအဆင်သင့် ကမ်းပေးသည်။ ခင်နွယ်စိုး သုတ်ပြီးတော့ ပြန်တောင်းယူ၍ ကိုင်ပေးထားသည်။

ခင်နွယ်စိုး လှေကားထစ်များမှ ဆင်းမသွားသေးဘဲ မင်းလမ်းအလယ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ရှိသမျှ ပရိသတ် အားလုံး မတ်တတ်ရပ်၍ မရပ်မနား လက်ခုပ် တီးနေကြသည်ဖြစ်၍ ခင်နွယ်စိုး လူအုပ်ထဲတွင် ပျောက်နေသည်။ ဩစတြေးလျ သတင်းဌာနများမှ ဓာတ်ပုံဆရာများက ခင်နွယ်စိုး အရှေ့မှာ ပိတ်၍ ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကြသည်။

မင်းလမ်း လှေကားထစ်များအတိုင်း လျှောက်ဆင်းသွားတော့ ဓာတ်ပုံ ဆရာများက ရှဲ့ပေးကြသည်။

တောက်ပသော မြန်မာရိုးရာ ဝတ်စုံပေါ်မှာ ခြုံပဝါအကြီး လွှမ်းထားသော ခင်နွယ်စိုး၏ အသွင်အပြင်က အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အရှိန်အဝါ ကြီးမားနေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်ကို လှမ်းတက်တော့ ပညာရေးအဖွဲ့ဝင်များလည်း အားလုံး မတ်တတ်ရပ်၍ လက်ခုပ် တီးနေကြတာ တွေ့ရသည်။

ဘယ်သူ့ကို အရင် လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ရမလဲ ခင်နွယ်စိုး ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေစဉ်တွင် သူ့ကျောင်းတက်စဉ်က 'ဒင်းနီ' ဖြစ်ခဲ့သော အမျိုးသမီး ပါမောက္ခက လူအုပ်ထဲက တိုးထွက်လာ၍ ခင်နွယ်စိုးကို ပြေးဖက်ပြီး ပါးကို ဘယ်ပြန် ညာပြန် နမ်းသည်။

'သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲကွယ်၊ မင်းကို တို့အားလုံး သိပ်ချစ်တယ်၊ သိလား'

ခင်နွယ်စိုး စကားပြန်မပြောနိုင်၊ ပြုံး၍ ခေါင်းသာ သွက်သွက် ညိတ်ပြလိုက်သည်။

ပရဲဆီးဒင့်ကြီးကလည်း သူ့ ပခုံးကို ယုယစွာ ဖက်၍ စင်မြင့်ရှေ့ကို ခေါ်သွားသည်။ ဘေးက ဆရာမ တစ်ယောက် ကမ်းပေးသော စားပွဲ တင် တံဆိပ်ကလပ်ကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေး၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

ခင်နွယ်စိုး တံဆိပ်ကို ပရိသတ်ဘက် မြှောက်ပြသည်။

မထိုင်သေးသော ပရိသတ်ကြီးဆီက လက်ခုပ်သံများ ကျယ်လောင် စွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဦးသွေး။ ဦးသွေး တွေ့လားဟင်၊ ကျွန်မ အဲသလောက် ဂုဏ်ပြု ခံဖို့ ထိုက်တန်ရဲ့လား ဦးသွေးရယ်။

လှမ်းမမြင်ရသော ကိုမြသွေးကို ခင်နွယ်စိုး ရင်ထဲက လှမ်းမေးနေမိ သည်။

mmnetlibrary.com

Zaw Mying
2014

ဒေါင်း ၇

(က)

နေဝင်ရိတရော အချိန်။

တိမ်မျှင်တို့ ခရမ်းရောင်တောက် နေချိန်မှာ နေလုံးကြီး လိမ္မော်ရောင် အသွေးအမျှင်တို့ကို တိမ်တိုက်များ၏ အောက်ခြေကို ပက်ဖျန်းပေးနေရင်းက နက်ပြာရောင် ထောင်တန်းတို့၏ နောက်ကွယ်ကို လှမ်းဝင်ဖို့ ခြေလှမ်း ပြင်နေသည်။

မသဲမကွဲ မှောင်ရီ ပိုးတဝါး လွင်ပြင်ကြီးထဲမှာ နက်ပြာရောင် အဝေးပြေးကားကြီး တစ်စီးတည်းသာ မည်းကြုတ်ကြုတ် တည်ရှိနေသည်။

အသည် မည်းကြုတ်ကြုတ် ကားကြီးပေါ်က ဆင်းလာသော မိန်းကလေးကတော့ သည်လောက် မှောင်ရီပိုးတဝါး ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ပင် မကျိန်းစပ်သော အလင်းရောင်ဖြင့် အေးမြစွာ တောက်ပနေသည်။

‘နွယ်စိုး’

အံ့ဩစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်မိချိန်မှာပင် ကျိမြသွေး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။

ရင်တွေက တခိုင်းခိုင်း ခုန်နေသည်။

ချွေးတွေက ရွဲနှစ်နေသည်။

အာခေါင်က ခြောက်ကပ်။

အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက ရင်ဘတ်က မအောင့်။

— အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေရင်းက တစ်ဖက်ခန်းမှာတင် ရှိနေပြီး သူနှင့် သွေးသားလည်း မတော်၊ ခင်မင်ရုံအပြင် ပတ်သက်မှု တစ်စုံ တစ်ရာ မရှိပါဘဲနှင့် နေ့စဉ်နီးနီး ဆုံနေရသော မိန်းကလေးကို ဘာ ကိစ္စ အိပ်မက်ထဲ ထည့်မက်လိုက်ရတာလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩ နေမိသည်။

အာခေါင်ကဘယ်လိုမှ လျစ်လျူရှု၍ မရလောက်အောင် ခြောက် ကပ် လာသည်။

အိပ်ရာ ခေါင်းရင်း မီးကလေးကို ဖွင့်၍ ရေခဲသေတ္တာဆီထလျှောက် ခဲ့သည်။ နောက်က လူးလွန်သံ ကြားရသည်။ သားကြီး နီးလာဟန် တူသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ သားကြီး ဘေးခုတ်တင်မှာတင် အိပ်နေတာပဲ။

ကင်ဘာရာက မြေနေရာ ပေါသော မြို့မို့လားမသိ။ ဟိုတယ်တွေက ကျယ်ဝန်းလှသည်။ သူတို့ရသောအခန်းမှာ ဟိုတယ်ခန်းနှင့် စာလျှင် ကွန်ဒို မိနီယံ တိုက်ခန်းနှင့် တူနေသည်။ ဧည့်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်၊ ဝရန်တာ၊ အိပ်ခန်း၊ နှစ်ခန်း၊ စသည်ဖြင့် လူနေတိုက်ခန်းကလေးအတိုင်း ဖွဲ့စည်း ထားသည့်အပြင် အိုးခွက်၊ ပန်းကန်၊ မီးပူ၊ တီဗွီ၊ အဝတ်လျှော်စက်၊ အခြောက်ခံစက် စသည်ဖြင့် လိုလေသေးမရှိ ဖြည့်တင်းပေးထားတာ တောင် ရန်ကုန်မြို့က ဟိုတယ်ခန်း တစ်ခန်းထက် ဈေးပေါနေသေးသည်။

ဟိုဘက် အိပ်ခန်းမှာက ခင်နွယ်စိုးတို့သားအဖ အိပ်ကြပြီး သည် ဘက် အိပ်ခန်းမှာက သူတို့၊ အင်း... သားအဖ ဆိုပါစို့။ အိပ်ကြတာ ဆိုတော့ မိသားစု ကလေးတစ်စု အိမ်တစ်အိမ်မှာ နေနေရသလို နွေးထွေးလှသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒါလည်း ခဏပါပဲလေ။

နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ပြန်ကြရတော့မည်။

ခင်နွယ်စိုးက ရုပ်မြင်သံကြား တွေ့ဆုံခန်း တစ်ခုရိုက်ရမည်။ ပြီးလျှင် စင်ကာပူကို လေယာဉ်နှင့် ထွက်ကြမည်။ သူကနေခဲ့မည်။ ကျန်သည့် သူတွေက ရန်ကုန် ဆက်ထွက်ကြမည်။

သူက တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မည်။

ကိုမြသွေး သက်ပြင်းတစ်ချက် ချ၍ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေ တစ်ပုလင်း ထုတ်ယူ၍ ဖန်ခွက်ထဲလောင်း ထည့်ကာ မော့သောက်သည်။

‘ဦးသွေး နေမကောင်းဘူးလား’

ဟိုဘက် ခုတင်မှာ အိပ်နေသော သားကြီး လှမ်းမေးတာ ကြားရသည်။ ကိုမြသွေး လှည့်ကြည့်တော့ သားကြီးက သူ့ခေါင်းရင်း မီးကိုဖွင့်၍ ထထိုင် နေသည်။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သားရဲ့၊ တရေးနိုး ရေ ထသောက်တာ၊ သားပြန် အိပ်လေ’

သားကြီးက ခေါင်းရင်းက နာရီကို ကြည့်သည်။

‘မနက် ငါးနာရီ ထိုးပြီပဲ၊ သား နိုးနေတာကြာပြီ၊ ထလိုက်တော့မယ်၊ ဦးသွေး ပြန်အိပ်ချင် အိပ်လေ၊ သား မမ အင်တာဗျူးအတွက် လိုတာလေးတွေ ရေးထားပေးလိုက်ဦးမယ်’

ကိုမြသွေး ခေါင်းညိတ်၍ သူ့ ခုတင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ခဏ စဉ်းစားနေပြီးမှ တိုးတိုးပြောသည်။

‘သားကို မှာထားစရာရှိတယ်’

‘ဘာလဲ ဦးသွေး’

သက်ပြင်းချရပြန်သည်။

‘မင်္ဂလာခုံ လေဆိပ်ကျရင် လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးက နွယ်စိုးပတ်စပို့ကို သိမ်းချင်သိမ်းလိမ့်မယ်၊ နွယ်စိုး သိပ်မပေါက်ကွဲအောင် သားနည်းနည်း ကြည့်ထိန်းပေး’

‘ဘာ’

သားကြီး အလန့်တကြား ထထိုင်သည်။ ကိုမြသွေးက နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုးကပ်၍ ‘ရှူး’ ဟု ဟန့်တားသည်။

‘ဘာလို့လဲ ဦးသွေးရယ်၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ’

ကိုမြသွေး ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သည်။

‘နွယ်စိုးကို ဒီဆုပေးအောင် တက္ကသိုလ်ကို ဝိုင်းတိုက်တွန်းပေးကြတဲ့ သူတွေက တစ်ချိန်က ကင်ဘာရာ မြန်မာသံရုံးရှေ့မှာ ဒီမိုကရေစီရေး ဆန္ဒပြပြ နေတဲ့ လူတွေပဲ၊ လက်ရှိ အစိုးရဟာ ဆင်းရဲသား ပြည်သူတွေရဲ့ အကျိုးကို တကယ် ထိထိရောက်ရောက် မဆောင်ရွက်နိုင်လို့ နွယ်စိုးတို့လို လူငယ်တွေ ပေါ်လာရတာဆိုတဲ့ သဘောမျိုး နိုင်ငံတကာ ဂျာနယ်တွေက လည်း ရေးနေကြတယ်။ ဆိုလိုတာက နွယ်စိုးတို့ သားတို့ လုပ်ရပ်တွေက ဆင်းရဲသား ပြည်သူတွေအဖို့ သာဓု ခေါ်စရာ ဖြစ်နေပေမယ့် လက်ရှိ အစိုးရ အတွက်တော့ ပြန်စိစစ်စရာ ဖြစ်လာတယ်။ သူတို့ နွယ်စိုးကို နောက်တစ်ခေါက် နိုင်ငံခြား ထပ်ထွက်ဖို့ခွင့်မပြုခင် အဝေးကနေ စုံစမ်း စစ်ဆေးတာတွေ လုပ်နိုင်တယ်’

သားကြီးက တိုးတိုး တောက် ခေါက်သည်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ဦးသွေးရယ်၊ မမက နိုင်ငံရေးမှ စိတ်မဝင်စားတာ’

‘ဦးသွေး သိတယ်၊ ဦးသွေး သိသလို သူတို့လည်း မကြာခင် သိသွား မှာပါ။ သိသွားရင် ပြေလည်သွား မှာပဲ၊ နွယ်စိုး ပတ်စပို့ အသိမ်းခံရတဲ့ သတင်းရရင် ပြည်တွင်းကရော၊ နိုင်ငံတကာကပါ ဖိအားတွေ လာမှာပဲ၊ ဦးသွေး ထင်တယ်၊ လေး၊ ငါးလဆိုရင် ပြန်ရမှာပဲ၊ ဦးသွေးလည်း တွေ့ စရာရှိဟဲ့ လူကြီးတွေ ဝင်တွေ့ထားပြီးပြီ၊ ဒီကြားထဲမှာ ဇာတ်လမ်းက ကြီးသင့်တာထက် ပိုကြီး သွားမှာစိုးလို့ လေဆိပ်မှာ သားက နည်းနည်း ထိန်းပေးလို့ ပြောတာ’

သားကြီးက အကြာကြီး ငြိမ်နေပြီးမှ စိတ်ချပါ ဦးသွေးဟု တိုးတိုး ပြောသည်။

ကိုမြသွေး အတော်ထပ်ကြာအောင် ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။
ပြီးတော့မှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း အမူအရာနှင့် မေးသည်။

‘သားကရော ဖွင့်မပြောသေး ဘူးလား’

သားကြီး အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

‘ဘာကိုပြောတာလဲ ဦးသွေး’

ကိုမြသွေး သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါသည်။

‘နွယ်စိုးကို သား ချစ်နေတယ် ဆိုတာလေ’

သားကြီး မြားချက် သင့်သွားသော သားကောင်လို ငေးငိုင်သွား
သည်။ အတော်ကြီး ငြိမ်နေပြီးမှ တိုးတိုးပြောသည်။

‘ဖွင့် မပြောရဲလောက်အောင် ချစ်တာ၊ ဦးသွေးရဲ့’

‘သား မပြောလည်း သူ့သိနေမှာ ပဲဟာ၊ သားက မပြောတော့ သူ
ဘယ်လိုလုပ် စဉ်းစားမှာလဲ’

သားကြီးက ကိုမြသွေးကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

‘မမ သိတယ်၊ ဟုတ်လား ဦးသွေး’

ကိုမြသွေး ပခုံးတွန့်ပြသည်။

‘မရိပ်မိစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒီအုပ်စု တစ်စုလုံး ရိပ်မိနေ
တာပဲ ဥစ္စာ၊ နွယ်စိုးက ဒီအုပ်စုထဲမှာ အကင်းပါးဆုံးဆိုတာ သားမေ့နေ
တာလား’

သားကြီး အကြာကြီး ငိုင်၍ စဉ်းစားနေသည်။

အတော်ကြာမှ တိုးတိုးမေးသည်။

‘သား ဖွင့်ပြောသင့်လား၊ ဦးသွေး’

ကိုမြသွေး ခေါင်းညိတ်သည်။

‘နွယ်စိုးက သား ခံစားချက်ကိုရော၊ မိုးကြီး ခံစားချက်ကိုရော
ရိပ်မိ လောက်တယ်၊ သူ့လို မိန်းကလေးနဲ့ လက်တွဲနိုင်ဖို့ဆိုတာ သားတို့၊
မိုးကြီးတို့ပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုတာ သူ သိမှာပဲ၊ သားတို့ မိုးကြီးတို့လို’

စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိတဲ့ သူတွေကိုလည်း သူ ခံစားလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။
ဦးသွေး သေချာတာက သူ့သားနဲ့ မိုးကြီး နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်
ယောက်ကို ရွေးချင်ရွေး မရွေးရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးဘဲနေမယ့်
မိန်းကလေးပဲ’

ကိုမြသွေးက ရေတစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ထည့်ပြီး သားကြီးကို ကမ်းပေးရင်း
က ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီထက် သေချာတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်’

‘ဘာလဲ ဦးသွေး’

‘သူ ဘယ်သူ့ကို ရွေးရွေး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးဘဲနေနေ၊ သားတို့နဲ့
သူနဲ့ဆက်ဆံရေးက ဘာမှပြောင်းလဲ သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သား အဲဒါကို
ကြောက်ပြီး ဖွင့်မပြောဘဲနေတာ မဟုတ်လား’

သားကြီးက ရေခွက်ကို ကိုင်၍ မသောက်သေးဘဲ ကိုမြသွေးကို
မော့ကြည့်သည်။

‘ဦးသွေး ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်တာလဲ’

ကိုမြသွေး ခေါင်းခါသည်။

‘နွယ်စိုးက ၂၇ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊ တခြား
အသက် ၂၇ နှစ် အရွယ် မိန်းကလေးတွေနဲ့ တန်းတူခံစားတတ်မှာပဲ။
ဒါပေမဲ့ အကူအညီ လိုနေတဲ့သူတွေ၊ အထူးသဖြင့် ကလေးလေးတွေ
အပေါ်မှာထားတဲ့ သူ့ရဲ့ မေတ္တာတရားက အားကြီးလွန်းတော့ အဲဒီ
ကိုယ်ပိုင် ခံစားချက်တွေက သူ့ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်း သေးသေး
ကလေးပဲ အမြဲ ဖြစ်နေမှာ၊ တခုတ်တရတော့ သိပ်လုပ်နေလိမ့်မယ်
မထင်နဲ့၊ အဲဒါကို သားကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ဖွင့် ပြော၊ သူ ပြန်ချစ်လည်း
သူ့ အလုပ်တွေ သား အလုပ်တွေမှာ သားနိုင်သလောက် ဆက်ကူရမှာပဲ၊
သူ ပြန်မချစ်လည်း သား နိုင်သလောက် ဆက်ကူရမှာပဲ’

သားကြီးက စဉ်းစားနေရင်းက တိုးတိုးပြောသည်။

‘မမနားမှာ မမကို အထောက်အကူပြုနေရတဲ့ ဘဝကို သား ပျော်ပါတယ်’

ကိုမြသွေးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သား မမကလည်း သားဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ပျော်သွားမှာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့’

သားကြီးက ချမ်းမြေ့စွာ ရယ်သည်။

‘စိတ်ကူးယဉ်ရရုံနဲ့ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးပဲ ဦးသွေး’

သားကြီးက ရေကို မော့သောက်၍ နေရာမှာ ထသည်။

ကိုမြသွေးက အိပ်ရာထဲ ဝင်လှဲသည်။ အကြာကြီး လှဲနေသော်လည်း အိပ်မပျော်တော့ပါ။

(၈)

ကိုမြသွေးက လေယာဉ်ထိုင်ခုံအပေါ် အိတ်ရုံ သူ့ ခရီးဆောင် အိတ်ကို လျှောက်လှမ်းပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ သုံးယောက်တွဲခုံမှာ ထိုင်နေကြ သော ဦးဇေယျစိုး၊ ခင်နွယ်စိုးနှင့် သားကြီးတို့လည်း လက်ပြ နှုတ်ဆက် သည်။

ခင်နွယ်စိုးက စိုးရိမ်မကင်းသော မျက်နှာနှင့် ဦးသွေး၊ ဖုန်းဆက်ဦး နော် ဟု တိုးတိုးမှာသည်။

ကိုမြသွေးကရယ်၍ ခေါင်းညိတ် ပြုပြီး သားကြီး ပခုံးကို မသိမသာ ဖွဖွ ညှစ်ပြပြီးမှ ခရီးသည်များနှင့်အတူ လေယာဉ် ထွက်ပေါက်ဆီ ဦးတည်ခဲ့သည်။

(ဂ)

စင်ကာပူ၊ ချန်ဂီလေဆိပ်ရုံ လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးကောင်တာကို ကျော် ပြီးသည်နှင့် ကိုမြသွေး ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်က စအောင့်လာပြန်သည်။

ဘုရား ဘုရား၊ ရောက်တော့မှာလေ၊ ဆေးရုံကို တန်းသွားတော့ မှာလေ။ ဟိုမှာ မမဒေါ်ညွန့်ညွန့်ဝင်းတို့ အဆင်သင့် စောင့်နေမှာလေ။ ခဏလေး မအောင့်ဘဲ နေလို့မရဘူးလား။

အောင့်တာက တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ ဘယ်ဘက် လက်မောင်းကလည်း ကိုက်လာသည်။ နားထင်တွင် ချွေးသီးများ ပြန် လာသည်။

တန်ဆာအိတ်များ ရွေးသည့် ကောင်တာနား အရောက်တွင်တော့ ဘယ်လိုမှ မဟန်နိုင်တော့သဖြင့် ကိုမြသွေး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက် ရသည်။ သူ့ ရင်ဘတ်ကလည်း ဖားဖိုကြီးလို ပြင်းထန်စွာ အသက်ရှူ လှုပ်ရှားနေသည်။

အိတ်ကပ်ထဲက လက်ကိုင်ဖုန်းကို ညာဘက်လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် နှိုက်ယူ၍ ပါဝါကို ဖွင့်လိုက်သည်။

စင်ကာပူ ဖုန်းကတ် ထည့်ထားပြီး ဖုန်းမို့ ခဏအတွင်းမှာပင် တိုင်မိသော လှိုင်းတုံးများ ပေါ်လာသည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ဝင်း၏ နံပါတ်ကို ကမန်းကတန်း နှိပ်သည်။

ရင်ဘတ်က ပြင်းထန်စွာအောင့် လာသည်။ တချက်တချက် မိုက်ခနဲပင် ဖြစ်ချင်လာသည်။

ခေါ်သံတော်တော်ကြာအောင် မြည်နေပြီးမှ တစ်ဖက်က ထူးသည်။
'ငါ့မောင်၊ ရောက်လာပြီလား'

ယောင်ယမ်း၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီးမှ အံ့ကြိတ်၍ လေသံနှင့် ဖြေသည်။

'မမ ကျွန်တော် အခြေအနေ မကောင်းဘူး'

'ဘာပြောတယ်၊ ကိုသွေး မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ'

‘လေဆိပ်မှာ၊ ဘက်ဂေ့၍ ကောင်တာနားမှာ ရင်ဘတ်က သိပ်
အောင့် နေပြီ၊ ကျွန်တော် လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး၊ မမ တစ်ခုခု
စီစဉ်ပေးမလား’

‘ဘုရား ဘုရား၊ စိတ်ချ၊ မမ လူနာတင်ကား လွတ်လိုက်မယ်၊ မင်းကို
ဘယ်လို ရှာခိုင်းရမလဲ’

‘ကျွန်တော် ဘက်ဂေ့၍ ကောင်တာဘေးက ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်နေ
မယ်၊ ဆွယ်တာအနီ၊ ဂျင်း ဘောင်းဘီနဲ့’

‘ရပြီ မောင်လေး၊ မင်း ဖုန်းသာ ဆက်ဖွင့်ထား၊ တစ်ခုခုကို မှီပြီး
သက်သက်သာသာနေ၊ သူတို့ အခု ရောက်လာလိမ့်မယ်’

‘ကျေးဇူး မမ’

ကိုမြသွေး ဖုန်းကို ပိတ်၍ ဆွယ်တာအောက်မှာ ဝတ်ထားသော
ရှုပ် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကို ထည့်သည်။ ပြီးတော့ သတိလစ်လဲကျ
သွားပါသည်။

(ဃ)

နေဝင်ရီတရော အချိန်။
တိမ်မျှင်တို့ ခရမ်းရောင် တောက်နေချိန်မှာ နေလုံးကြီးက လိမ္မော်ရောင်
အသွေးအမျှင်တို့ကို တိမ်တိုက်များ၏ အောက်ခြေကို ပက်ဖျန်းပေး
နေရင်းက နက်ပြာရောင် တောင်တန်းတို့၏ နောက်ကွယ်ကို လှမ်းဝင်ဖို့
ခြေလှမ်း ပြင်နေသည်။

မသဲမကွဲ မှောင်ရီပိုးတဝါး ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ နက်ပြာရောင် အဝေး
ပြေး ကားကြီး တစ်စီးတည်းသာ မည်းကြုတ်ကြုတ် တည်ရှိနေသည်။

အဲသည် မည်းကြုတ်ကြုတ် ကားကြီးပေါ်က ဆင်းလာသော
မိန်းကလေးကတော့ သည်လောက် မှောင်ရီဝိုးတဝါး ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ပင်
မကျိန်းစပ်သော အလင်းရောင်ဖြင့် အေးမြစွာ တောက်ပနေသည်။

‘နွယ်စိုး’

ကိုမြသွေး အံ့ဩစွာ လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက မျက်မှန်ကလေး ပင့်တင်သလို ဖြစ်သွားလောက်
အောင်ပင် အံ့ဩဟန်ဖြစ်သွားသည်။

သူ့အနားအထိ လျှောက်လာပြီး သူ့မျက်နှာကို တွေ့ဝေစွာမော့
ကြည့်သည်။

‘နွယ်စိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကို’

မြတ်စွာဘုရား၊ နွယ်စိုးမဟုတ်ပါလား၊ ဆွေပါလား၊ ဟုတ်တာ ပေါ့
နွယ်စိုး မျက်မှန်မတပ်ရတာ ကြာလှပြီပဲ။

သူ သက်ပြင်းချသည်။

‘နွယ်စိုးဆိုတာ ဆွေနဲ့ သိပ်တူတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ’

ပြီးတော့ သူ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဆွေ ချွေးမလည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်’

ဆွေက ခပ်ဖွဖွလေး ပြုံးသည်။

‘အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကိုကို ဆွေစောင့်နေတာ ကြာလှပြီ။

သွားကြ ရအောင်နော်’

သူက ကားကြီးဆီ လှမ်းကြည့်သည်။

ဪ အချိန်တန်ပြီကိုး။

ယောင်ယမ်း၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဆွေက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

‘ဘာ ကျန်ခဲ့လို့လဲ ကို’

သူ သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါသည်။

‘ဘာမှ မကျန်ခဲ့ပါဘူး၊ ဘာမှလည်း ယူသွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး၊
တတ်နိုင်သလောက် ထားပဲ ထားခဲ့ချင်တာပါ’

ဆွေက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဒါဆို သွားကြစို့’

ကိုမြသွေးနှင့်ဆွေတို့ အဝေးပြေး ကားကြီးဆီ အတူ လျှောက်လှမ်းခဲ့
ကြပါသည်။

mmnetlibrary.com

ပန်းဒေါင်း

သတင်းထောက် မကလေးက သားကြီး ထိုင်နေသော ဆက်တီခုံ နောက်ဘက်က နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားကြီးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သားကြီးကို ဆက်မေးသည်။

‘ဆရာတို့ အဖွဲ့နာမည်က ‘ပန်းဒေါင်း’ အဖွဲ့ဆိုတော့ ဒီပန်းချီ ကားကြီးက ဆရာတို့ အဖွဲ့ အထိမ်းအမှတ် တစ်ယောက်ယောက်က ဆွဲပေးထားတာလားဟင်’

သားကြီးက ပန်းချီကားကို လှည့်ကြည့်၍ ပြုံးပြီး ခေါင်းခါသည်။

‘ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စခါစကတော့ ဘာနာမည်မှ မရှိပါဘူး၊ ညီမ သိသလိုပဲ မခင်နွယ်စိုးဆိုတဲ့ အသက် အစိတ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်က သူ့သူငယ်ချင်း ပရဟိတစိတ်ရှိတဲ့ လူငယ်ကလေးတွေကို စုပြီး ဖွဲ့ခဲ့တာပါ။ နောက်တော့ ဦးသွေးပေါ့၊ ဦးမြသွေးဆိုတာက မကြာ သေးခင်က ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ပန်းချီဆရာကြီး တစ်ယောက်ပါ။ ညီမ ကြားဖူးမလား မသိဘူး’

သတင်းထောက် မကလေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘စင်ကာပူမှာ ဆေးသွားကုရင်း ဆုံးသွားတာ မဟုတ်လား ဆရာ၊ ကြားဖူးပါတယ်၊ သူ့ ပန်းချီကားတွေကို နိုင်ငံခြားသားတွေ လိုက်ဝယ် နေကြတယ်ဆို’

သားကြီးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

‘အဲဒီ ဦးသွေးက ကျွန်တော့် မွေးစားအဖေပဲ ဆိုပါစို့၊ သူက မမ ခင်နွယ်စိုး အလုပ်တွေကို လိုက်ကူညီ ပေးနေရင်း ဆုံးသွားခဲ့တာလေ၊ ဒီ ရုံးခန်းကိုလည်း သူပဲ လှူသွားတာ၊ သူ့ ပန်းချီကားတွေ ကျန်သမျှ ကိုလည်း ဒီအဖွဲ့ကို လှူသွားတယ်၊ ရောင်းပြီး ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေမှာ သုံးဖို့ပေါ့၊ ဒီ ‘ပန်းဒေါင်း’ ပန်းချီကားကြီးကိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မမ ခင်နွယ်စိုး မရောင်းရက်တာနဲ့ ဒီမှာ ချိတ်ထားလိုက်တာပါ။ အဖွဲ့ကိုလည်း ‘ပန်းဒေါင်း’ အဖွဲ့လို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်လေ’

သတင်းထောက် မလေးက ‘ဪ’ ဟု အာမေဓိတ်ပြု၍ ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

‘ပန်းဒေါင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကရော ဆရာ’

‘မြန်မာ ရှေးဘုရင်ခေတ် ဒဂါးပြားကနေ စိတ်ကူးရတာတဲ့၊ ခေါင်းနဲ့ ပန်းဆိုပြီး ဒီခေတ် ပိုက်ဆံတွေမှာ ရှိသလို ဒဂါးတွေမှာ ဒေါင်းနဲ့ပန်း ရှိတယ် ပေါ့၊ တကယ်တော့ ဒေါင်းရော ပန်းရောပါမှ ဒဂါးဟာ ပြည့်စုံ တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ သဘောပါပဲ၊ အားနည်းတဲ့ လူတွေကို ဖေးကူရတဲ့ ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေမှာလည်း ‘ဒေါင်း’နဲ့ တူတဲ့ အတွေ့အကြုံရှိပြီး တည်ငြိမ်တဲ့ စိတ် ကောင်းစေတနာရှိတဲ့ လူရွယ်လူကြီးပိုင်းတွေ ပါဖို့လို သလို စိတ်အားထက်သန်ပြီး အပင်ပန်းခံနိုင်တဲ့ စိတ်ကောင်းစေတနာရှိတဲ့ လူငယ်ပိုင်းတွေလည်း ပါဖို့ လိုတာပေါ့၊ ဒါမှ မျိုးဆက် မပြတ်ဘဲ ဒီ ကောင်းတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ရေရှည်မှာ စိန်ခေါ်မှုတွေ၊ အခက်အခဲတွေ ကြားထဲက ကြံ့ကြံ့ခံပြီး တည်မြဲအောင် ဆောင်ရွက်သွားနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ နိမိတ်ကို ယူလိုက်တာပါ’

သတင်းထောက် မကလေးက ခေါင်းကလေး တဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ ‘ကောင်းလိုက်တာနော်’ ဟု တိုးတိုး ပြောသည်။
‘ကဲ ညီမ သိချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား’

သတင်းထောက် မကလေးက ပျာပျာသလဲ စားပွဲပေါ်က အသံ
ဖမ်းစက် ကလေးကို ကောက်ကိုင်၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်၊ တစ်ခုပဲ၊ ညီမ
မမခင်နွယ်စိုးနဲ့များ တွေ့ခွင့်ရမလား မသိဘူး၊ သူ့အကြောင်းတွေကို
ကြားဖူး နေတာကြာလှပြီ၊ လေးလည်း သိပ်လေးစားတယ်၊ အားလည်း
သိပ် ကျတယ်၊ ဓာတ်ပုံလည်း တွဲရိုက်ချင်တယ်’

သားကြီးက မချိပြုံးပြုံးသည်။

‘ကြုံဦးမှာပါ၊ ညီမရယ်၊ အခု မမက အပေါ်ထပ်က ဝိုဒေါင်ထဲမှာ
ပဲခူး ရေဘေးသင့်တဲ့ ဒေသတွေပို့ဖို့ ပစ္စည်းတွေ ထုပ်ပိုးနေတယ်၊ သူ
သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဝိုင်းကူနေကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက စိတ်ထိခိုက်
နေလို့ အာရုံ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်နေတာဆိုတော့
ကျွန်တော်က မနှောင့်ယှက်ချင်ဘူးလေ’

သတင်းထောက်မလေး မျက်နှာ အားတုံ့အားနာဟန် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဆောရီးနော် ဆရာ၊ မမခင်နွယ်စိုးက ဆရာ
ဦးမြသွေး ဆုံးတာ တစ်လ မပြည့်သေးဘူးဆိုတော့ စိတ်ထိခိုက်နေဦး
မှာပေါ့၊ သူနဲ့ ဆရာ စင်ကာပူရော လိုက်သွားကြသေးလားဟင်’

သားကြီး သက်ပြင်းချသည်။

‘မလိုက်ဖြစ်ပါဘူး၊ သူက ပတ်စပို့ အသိမ်းခံရတယ်လေ၊ ကျွန်တော်
လိုက်မလို့ဟာကို ဒီမှာ သူက တော်တော် ဘရိတ်ဒေါင်းရနေတော့
ဦးသွေး တပည့်ဦးဇော်က သူပဲ လိုက်သွားမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မမဘေးမှာ
နေခဲ့ပါဆိုပြီး ခိုင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်ပါ နေခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းတော့
ထည့်မရေးပါနဲ့ဗျာ၊ မေတ္တာနဲ့ အလုပ်လုပ်ကြတာပါ၊ ဖတ်ရတဲ့လူတွေ
ဒေါသ မသင့်စေချင်ဘူး’

သတင်းထောက်မကလေးက လက်ကာပြသည်။

‘သဘောပေါက်ပါပြီ ဆရာ၊ စိတ်ချပါ’

သတင်းထောက်မကလေး နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။
သားကြီးက အတွင်း လှေကားမှ တစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်တွင် မြေရေခွံ အိတ်ကြီးများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသော မိုးကြီး၊ ဖိုးခွား၊ အိတ်တုတ်တို့ အလယ်တွင် ရပ်နေသော ခင်နွယ်စိုးကို တွေ့ရသည်။

ခရီးက နက်ဖြန်မှ ထွက်မှာ ဖြစ်သော်လည်း ခင်နွယ်စိုး ဘောင်းဘီရှည်နှင့် တောဆောင်းဦးထုပ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ မတပ်တာ ကြာသော မျက်မှန်ကိုပင် တပ်ထားလိုက်သေးသည်။ မိုးကြီးနှင့် ဖိုးခွားကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ညွှန်ပြောဆိုနေရင်းက မျက်မှန်အောက်က မှီရဲနေသော မျက်ဝန်းတွေကို သားကြီး ရင်နှင့်စွာ သတိထားလိုက်မိသေးသည်။

သူ့ ညီမ သမီးငယ်ကိုတော့ ကြမ်းပြင်မှာ တင်ပျင်ခွေ၍ အိတ်တုတ်ရှုတ်ပေးသော စာရင်းတွေကို လိုက် မှတ်နေတာ တွေ့ရသည်။ သမီးငယ်လည်း အသွင်ပြောင်းနေပြီ၊ မြန်မာ လုံချည်နှင့် တီရှပ်နှင့် သနပ်ခါးရေကျနှင့်။

‘မမ၊ ကျွန်တော် ရောက်ပြီ’

ခင်နွယ်စိုး လှည့်ကြည့်သည်။ နီရဲနေသော မျက်လုံးတို့ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

‘မောင်လေး နေ့လယ်စာ စီစဉ်လိုက်တော့လေ စားကြရအောင်’

မိုးကြီးက လှမ်းစသည်။

‘နွယ်စိုးမတရားဘူးဟေ့၊ ငါတို့ကျတော့ ချွေးထွက်မှာတွေချည်း ခိုင်းထားပြီး သူ့မောင်ကျတော့ သတင်းထောက်မ ချောချောလေးနဲ့ သွားစကား ပြောခိုင်းတယ်’

ခင်နွယ်စိုး မျက်လုံးတို့ အရယ်ဘက် ကူးလာသည်။

‘ကိုယ့်အဖွဲ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း ရေးစေချင်ရင် ဆရာဝန်
ချောချောလေး လွှတ်မှရမှာပေါ့၊ နင့် လွှတ်လို့ရမလား’

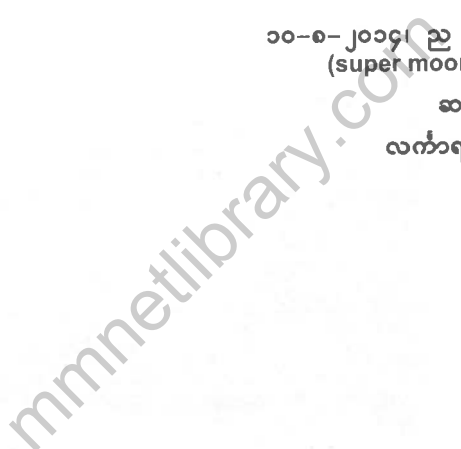
‘မှားပါတယ်၊ မှားပါတယ်၊ မေးမိတာ’

သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ဝိုင်းဖွဲ့ ရယ်မောမိကြပါတော့သည်။

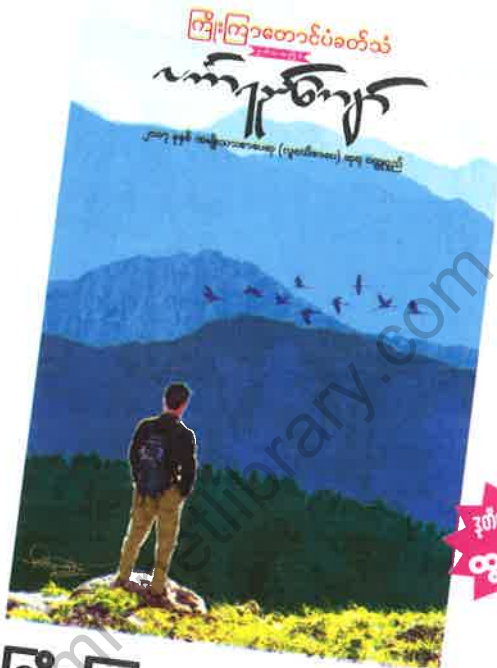
ပြီးပါပြီ။

၁၀-၈-၂၀၁၄၊ ည ၉ နာရီ
(super moon night)

ဆန္ဒမွန်ဖြင့်
လင်္ကာရည်ကျော်

ကြိုးကြာငှက်များသဖွယ်၊ မိုင်ထောင်ချီခရီး ပျံသန်းကြမည့်
စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံလူငယ်ဆရာဝန်တို့၏ လွမ်းမောဖွယ်ရာ မေတ္တာဖွဲ့စာတ်လမ်း...

ဒုတိယအကြိမ်
ထွက်ပြန်

ကြိုးကြာတောင်ပံခတ်သံ
U NU

နန်းငဒဂိစာပေ

၂၀၀(ပထမ)၊ ၃၆လမ်း(အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - (၀၁)၃၈၃၀၂၅၊ ၃၉၀၆၃၃

ပန်းဒေါင်း
လက်ရာပုံကော်

